

Flugfiske i Norden

Succélaxflugan Stubben Värmlands Garrison
Tips för Hökensås Bolmån öppnas på nytt

ETT OTROLIGT ERBJUDANDE FRÅN HARDY TILL ALLA SPORTFISKARE

Går du med planer på att köpa ett spö som du egentligen inte har råd med? Då kommer du att finna denna annons mycket intressant.

Ty detta är ett specialerbjudande som introduktion av våra nya carbonfiber Favourite-spön.

Spöserien består av 6 flugspön, 3 spinnspön, ett tvåhands laxspö och ett metspö.

Varje spö har grafitförstärkta spigot-holkar.

Varje spö har en unik yta som gör friktionen mellan spö och lina minimal.

Varje spö har handgjorda silkelindningar i tråd av Hardy's välkända kvalitet.

På grund av allt detta skulle man kunna tro att vår Favourite-spöserie är ganska dyr. Det är den inte.

För sanningen är den att vi är villiga att minska vår förtjänst så att du inte ska behöva gå miste om ett gott köp.

Vidare upplysningar om Favourite-serien kan du få genom din Hardy-försäljare:

Bringséns Flugfiske, 285 00 Markaryd, *AB Fiskarnas Redskapshandel*, 102 61 Stockholm, *Fiske & Fiskar*, 217 43 Malmö, *Fly-Dressing*, 561 02 Huskvarna, *Fyndet*, 831 00 Östersund, *PUB Sport*, 103 98 Stockholm, *Strömvalls Sportfiske*, 401 23 Göteborg, *Utters*, 114 48 Stockholm, *Wobbler*, 217 58 Malmö eller *Hansson & Lund A/S*, Pilestredet 28, Oslo, Norge.

För den kräsne sportfiskaren i mer än 100 år

 HARDY
VÄRLDENS BÄSTA FISKREDSKAP

Kan någon äga ett vatten som rör sig?

Nordisk fiskevård har hittills ganska ensidigt inriktats på odling och utsättning av många gånger genetiskt felaktigt material. Vi har underlåtenhetsyndat genom att inte lära oss av misstagen. Inte heller har vi i nämnvärd utsträckning tagit till vara den stor erfarenhet av fiskevård man har bl.a. i USA.

Vi har en lång lista på problem som måste lösas. Samtliga griper på något sätt in i vårt arbete med fiskevård. Inte minst gäller det försurningsproblem, som vi emellertid måste se som en alldeles särskild bit, och försöka lösa parallellt med en aktiv fiskevård.

Problemen är som sagt många och komplicerade – regleringsraseriet, skogsvården, lantbruket, industrin, vattenäganderätten, samhället – allt och alla är på något sätt inblandade i vår vattenhushållning.

Det nordiska samarbetet mellan forskare i vattenekologi är klart otillfredsställande. Följden blir svårigheter att lägga fram, samordna och genomföra ett åtgärdsprogram för en vattensystem. Detta måste ses som något mycket anmärkningsvärt, i all synnerhet som problemen varit kända under en längre tid.

Vi måste därför sträva efter ett ökat samarbete mellan våra nordiska länder och experter, och skapa heltäckande program, så att

varje åtgärd naturligt och effektivt griper in i handlingskedjan.

Vi vet att kampen mot trångsynthet, ekonomiska intressen, byråkrati och allmänt egoistisk låt-gå-politik blir både lång och hård – men också att det till stor del är – flugfiskarna, nybörjare som gamla, som kan och vill gå i spetsen för den.

Vi behöver inte skämmas för vår bristfälliga kunskap inom vattenekologins alla specialområden. Ingen – inte ens experten har alla svaren i sin hand. Men vi måste lära oss att utnyttja de expertis som finns och i görligaste mån söka styra den.

Vi måste till att börja med få en annan syn på rätten att äga vatten. Ingen grupp enskilda ägare har väl i sådan utsträckning misskött sin ägodel som just fiske- och vattenrättsägarna. Detta gäller alldeles särskilt ägare av strömvatten. Undantag finns, som alltid, men de är tyvärr ganska få. Kan man överhuvudtaget äga ett vatten som hela tiden befinner sig i rörelse?

Det verkar orimligt, och i många länder har man för länge sedan insett denna orimlighet och lagstiftat därefter. Vad säger att inte också vi borde följa den vägen?

Kenneth Boström

Flugfiske i Norden NR 2 maj 1982

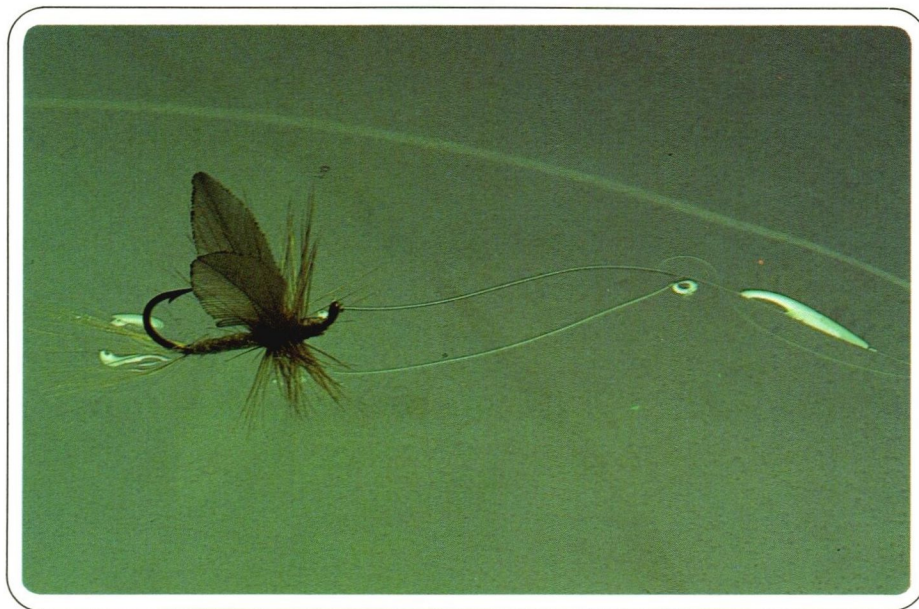
INNEHÅLL:

Torrflugan och ytspänningen ... sid. 4	Prebens brev sid. 27
Harrar och Elvis Presley sid. 6	Hökensås – ett mini-Norrland . sid. 28
STUBBEN – ny laxfluga sid. 8	Bokbiten sid. 32
Vinterharren sid. 10	Bygga splitcanespö III sid. 34
Fiske i Baëtis-drift sid. 12	Köp, byt och sälj sid. 38
Mardrömsån sid. 14	Tänt och tyckt sid. 40
Värmlands Garrison sid. 16	Marknadsnytt sid. 42
Ett svunnet fiskeparadis sid. 18	Läsarnas flugor sid. 44
Klassiskt vatten återöppnas sid. 21	Tankar på strandkanten sid. 47
Pete Hidy i Mac Kenzie sid. 24	

Dick Riberg fiskar regnbåge i Kvarnsjön på Värmdön.
(Foto Bengt Olson).

TORRFLUGAN OCH YTSPÄNNINGEN

Sällan eller aldrig tänker vi på att det är en för vatten tämligen unik egenskap som gör vårt torrflugefiske möjligt. Med undantag för kvicksilver har vatten den högsta ytspänningen av alla allmänt förekommande vätskor. En livsviktig egenskap – inte minst för alla vattenlevande insekter, som utnyttjar ytspänningen vid kläckning till luftburna individer.

Text och foto: Jan-Åke Fritzson

Men vad är då ytspänning för något? Förenklat kan man säga att ytspänningen är ett resultat av starka sammanhållande krafter mellan vattnets molekyler, så kallade kohesionskrafter. Kohesionen ger upphov till en spänning i vattnets yta, som det fordras stor kraft att förstöra. En obruten vattenyta kan av denna orsak bära föremål som är avsevärt tyngre än vatten. Enkelt kan vi prova detta genom att försiktigt lägga ner en naken flugkrok i ett glas rent vatten, – och så den flyter! Uppburen av ytspänningen kan den faktiskt ligga där i flera dagar. Vattendroppen är ett annat exempel på ytspänningens verkan. Droppen inne-

sluts i en hinna som strävar efter att forma droppen till ett klot. Samma sak om vi doppar en målarpensel i vatten. När penseln lyfts ur vattnet dras borsten samman, spetsas, av vattnets sammanhållande krafter.

Men vattnet har också en vätnande förmåga. Denna vattnets egenskap gör, att flera av de material vi använder till våra flugor, väts av vattnet, och då flugan blir blöt upphör ytspänningens uppbärande förmåga. Ja faktiskt, de flesta av de ämnen som omger oss väts av vatten. Det behöver då inte röra sig om sugande material, utan även många fasta icke sugande material väts. Det hela beror på att det bildas vätebryggor mellan

vattenmolekylerna och molekylerna i det material, som vattnet kommer i beröring med. Dessa så kallade adhesionskrafter gör att exempelvis glas väts av vatten. Om vi gör ett försök att få en tunn ren glasplatta att ligga på ytspänningen, så visar detta sig svårt. Behandlar vi däremot glasplattan med fett eller vax, på samma sätt som vi behandlar våra flugor, så kan vi få experimentet att lyckas. Tyngden på plattan har inte blivit mindre, men genom vår behandling har vi förhindrat vattnets adhesionskrafter att verka på glasplattan och därför flyter den.

Fyller vi vatten i ett vanligt provrör av glas, kan vi se att vattenytan är konkav, den klättrar liksom upp på provrörets väggar. Ju smalare rör, desto tydligare blir effekten. Genom samverkan mellan ytspänningen och adhesionskrafterna kan i ett mycket smalt rör en vattenpelare lyftas till avsevärda höjder, och i dagligt tal kallar vi detta för kapillärkrafter.

Varför flyter Rackelhanan?

Ja detta var mycket teori, men hur och varför flyter då flugan? Densiteten, eller tätheten som man också säger, är för fyragradigt vatten lika med $1,0 \text{ kg/dm}^3$. Alla material som har högre densitet sjunker, medan material med lägre densitet flyter. Eftersom densiteten för den sammanlagda materialkombinationen, inklusive kroken, för en torrfluga nästan alltid är högre än 1,0, så borde vår fluga enligt detta resonemang sjunka mot botten. Som vi vet gör den inte det, utan flugan bärs upp av ytspänningen. Nu finns det flugmönster som flyter, även sedan de trängt igenom ytspänningen. Ett kanske icke helt obekant mönster vid namn Rackelhanan kan ju dränkas om och om igen, och flyter ändå snällt upp till ytan. Den flyter upp och lägger sig i vattenytan efter att den dränkts, med kanske en del av vingen ovanför, men den står ej på vattenytan, som en vanlig hackel eller vingad torrfluga.

I fallet Rackelhanan så flyter flugan efter att ha dränkts, huvudsakligen på de luftinneslutningar som finns i flugkropp och vinge, men då den väl kommit upp till ytan hjälper även ytspänningen till. För att binda Rackelhanan använder de flesta idag uteslutande garn av polypropylen, som har densiteten $0,91 \text{ kg/dm}^3$.

Varför det? Jo för att någon har sagt att polypropylen är ett ypperligt flugbindningsmaterial på grund av dess låga densitet. Men eftersom det i huvudsak är luftinneslutningar i kropp och vinge som bär upp flugan, så borde garnets "lufthållande" egenskaper vara väsentligare än densiteten. Studerar vi det här närmare, så ser vi att ett krusat garn håller kvar de små luftblåsorna bättre, – ju finkrusigare, desto mer luft innesluts i garnet. Och visst, binder vi samman flugan med ett krusat garn av nylon (densitet – 1,14 kg/dm³) så flyter den lika bra *eller till och med bättre* än motsvarande fluga bunden med polypropylengarn. Vid praktiskt fiske har dessa "nylonflugor" under den gångna sommaren fått visa vad det går för, såväl här hemma som i det stora landet i väster. Att nylongarnet dessutom i motsats till polypropylen går att färga med vanlig textulfärger för hemmabruk, samt att det finns med olika glansigheter, gör det till ett intressant alternativ. En som ju också förstått att uppskattat nylonets egenskaper, är den finske flugbindaren och innovatören Simo Lumme. Till sin kända Sedgepuppa utnyttjar han nylongarnets lyster för att ge puppan dess naturtrogen glansighet.

Pröva nya material!

Genom att behandlar våra torrflugor med olika preparat, så förhindrar vi att vattnet väter materialen i flugan. Flytmedlet kan alltså ej ge flugan större flytkraft, utan gör den bara vattenavvisande. Med ett bra flytmedel går det faktiskt att använda även sugande material till våra torrflugor. Här kan det löna sig att prova helt okonventionella lösningar och material som inte direkt hör torrflugan till.

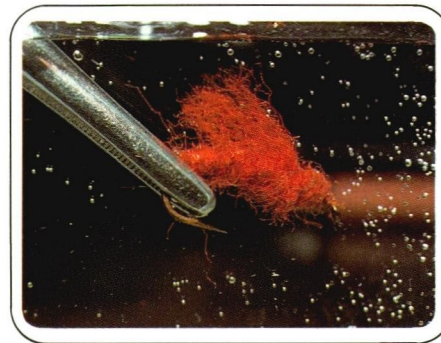
Om vi går tillbaka till de tidigare diskuterade polypropylengarnen, så kan vi konstatera att dessa garner väts av vatten. Kapillärkraften hjälper till att blöta ner polypropylenen, och en Rackelhane flyter inte särskilt bra, – detta så länge den är obehandlad. Genom att preparera den med ett flytmedel så blir hela flugan vattenavvisande – kapillärkraften förstår ej tränga emellan de enskilda garntrådarna, och detta gör att små luftbubblor ligger kvar i flugans kropp och vinge, vilket bär upp den.

Utvecklar vi detta ytterligare så skall vi finna en mycket intressant sak. Strax före kläckningen bildas hos de flesta nymfer och puppor en

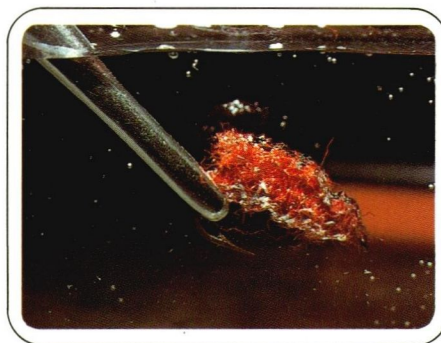
gas under deras hud. Detta gör att insekten lättare stiger mot ytan, men samtidigt ger gasinneslutningen mer reflexer i vattnet vilket attraherar fisken. Genom att behandla våra våtflugor, nymfer och puppor med ett flytmedel, så fastnar mer luftblåsor i flugan. I dubbade flugkroppar, liksom kroppar av herl, stannar luften kvar betydligt effektivare efter impregneringen. Paradoxalt nog kan det därför löna sig att *använda torrflu-*

Att vattenytan är ganska "seg" framgår av denna bild. Den nakna flugkroken bärs upp enbart av ytspänningen.

En obehandlad Rackelhane flyter dåligt eftersom polypropylen väts av vatten.

En med flytmedel impregnerad Rackelhane flyter däremot mycket bra, huvudsakligen uppbluren av små luftinneslutningar. Observera också att flugan under vattnet får ett helt annat utseende om den är behandlad med impregneringsmedel.

geoljan även till våtflugan, för att därigenom bättre efterlikna den kläckande insekten. Några varv koppartråd närmast krokskafet kan behövas för att få flugan att sjunka.

Föroreningseffekter

Nu är vattnets ytspänning inte konstant, utan varierar med temperatur och föroreningsgrad. Ett par droppar diskmedel i ett dricksglas, halverar exempelvis ytspänningen. Gör vi om försöket med den nakna flugkroken i detta vatten så visar det sig nu omöjligt att få den att flyta. I vissa förorenade vatten flyter alltså våra torrflugor sämre, men allvarligare är att våra naturliga förebilder; de frikläckande sländorna får stora problem vid omvandlingen till vingade insekter. För låg ytspänning kan alltså vara en orsak till att vissa sländarter försvinner från ett vattendrag, bara för att ytan inte bär de få kritiska sekunderna vid kläckningen. Omvänt kan andra föroreningar i ytfilmen göra denna ogenomtränglig. I båda fallen drabbas sländan i det känsliga skede som omvandlingen innebär.

En ökad skumbildning i våra vattendrag är ett tydligt tecken på att ytspänningen blivit nedsatt. Alla som fiskat i sådant vatten vet att både linor och flugor inte vill flyta så som de brukar.

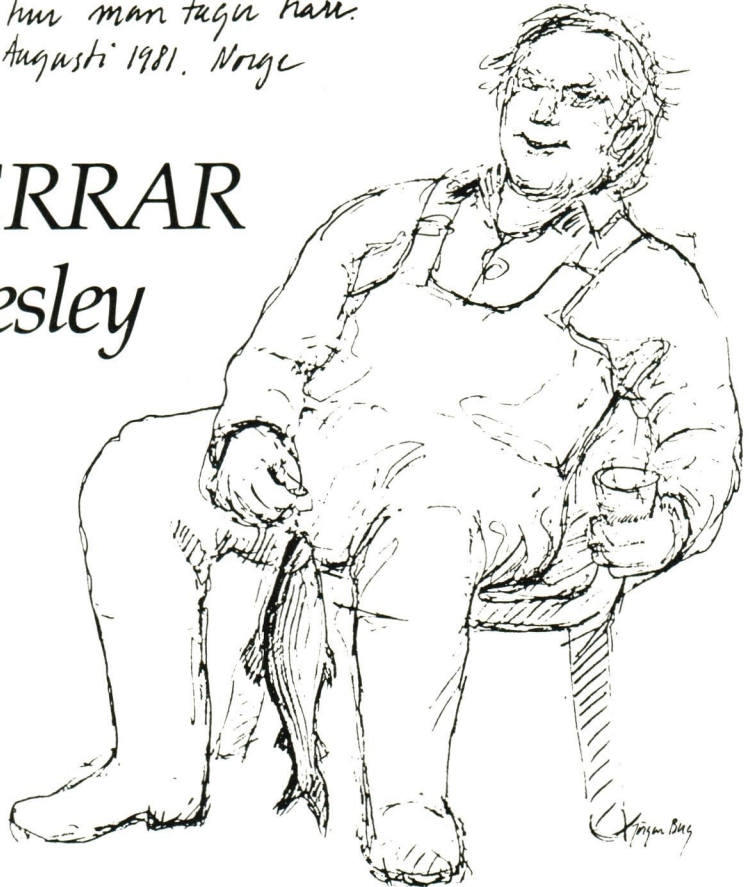
Oftast är det ju meningen att vår torrfluga skall stå på vattnet, alltså bäras upp av ytspänningen. För att detta skall lyckas krävs också en riktig kastteknik. "Dänger" vi flugan i vattenytan, så flyter den kanske ändå, men flugan hamnar då oftast i vattenytan, vilket väl inte var meningen. Och handen på hjärtat – hur många gånger hamnar flugan så som vi avsett, uppbluren av hackel och stjärtspöt?

Utöver kasttekniken, så betyder flugans utformning också en hel del. Genom att binda våra flugor med fallskärmshackel, så minskas fallhastigheten mot vattenytan och flugan landar förhoppningsvis "lätt som ett fjun" på den hinna som skiljer fiskens och vår värld åt.

Kanske kan lite bättre kunskaper om vattnets egenskaper hjälpa oss både vid bindstäder och ute vid fiskevattnet. Ett glas vatten på flugbindarbordet att prova våra kreaturer i, kan ge svar på många frågor och göra flugbindningen intressantare. Det är ju på, i och under vattenytan vi skall fiska våra flugor, och det är i sitt rätta element som de borde bedömas....

*Speditören förklarar
hur man taga han.
Augusti 1981. Norge*

HARRAR, HERRAR ... och Elvis Presley

Det var mot slutet av sommaren. Semesterperioden var över och det vackra vädret hade kommit tillbaka. I baksätet på Speditörens Volvo bredde Advokaten ut sig så gott det gick bland sovsäckar, flugaskar, proviantlådor och vadarstövlar. Resans mål var en bit av broderlandet, som redan i juni hade besökts av Speditören och Arkitekten. De hade kommit hem från den turen fulla av utropstecken:

"Herregud vad vackert där var! Snön låg delvis kvar och grönskan var alldeles nyfödd och fräsch!"

"Vilka brudar! Två stycken, som fiskade med fluga. Söta och trevliga, men med en alldeles egen filosofi; dom satte tillbaka alla fiskar, som var längre än diametern på deras stekpanna!"

"Kors så mycket fisk vi fick!"

"Vi var tvungna att gå över till lättöl och mjölk efter ett sjöslag hos några tyskar i grann-hytten!"

När Advokaten hade hört detta och lite till om vad som tycktes vara flugfiskets Eldorado, startade han en skoningslös övertalningskampanj för att förmå sina fiskebröder till en andra resa dit innan sommaren var förbi. Det blev mest en fråga om när och hur länge de tre kunde lämna hustrur, barn och jobb åt att sköta sig själva. Till slut blev det klart. De tre fick permission under några dagar av de sista dagarna i augusti. Och nu var man på väg.

Det svenska sensommarlandskapet log utanför bilfönstren. Bilen fylldes av musik från Speditörens kassettradio, någon låt som nog aldrig riktigt orkat upp på Svensk-Toppen. Arkitekten sa:

"Det här var förra resans signaturmelodi. Vi hittade kassetten på en mack. Det var den enda dom hade. Den lät inget vidare i början, men vi vande oss. Och nu tänker man på sommaren och flugfiske i fjällen, när man hör den."

Advokaten, som är ganska musikalisk, menade efter en stund försiktigt, att man kanske skulle försöka hitta en annan signaturmelodi för den här resan. Om inte den här turen blev lika lyckad som den förra vore det, sa han, kanske synd att hålla fast vid den gamla låten. Den kunde liksom bli kantstött då, eller hur?

Resonemanget var tydligt bestickande, för på nästa bensinstation inköptes en ny kassett. Omslaget utlovade internationella låtar av toppklass. Och så var flickan på omslaget mycket vacker och avklädd.

Resan gick vidare till tonerna av den just inköpta musiken. Några av låtarna var uthärdliga. En var det definitivt inte. Den hette "I remember Elvis Presley" och hade tydligen varit en del av den kommersiella karusell, som sattes igång vid rockstjärnans död. Tre ackord och en melodi av enklaste slag. Texten var kletig som en flugfångarremsa.

Kanske just för att den var så bedräglig blev denna låt augusti-turens signaturmelodi. Den blev en "conversation piece" för de tre herrarna. De fann möjligheterna att kommentera, parodiera och travertera den hart när outtömliga.

På juni-turen hade Speditörens fluga fastnat i ett flugkast, som någon blivit av med i en sjunken gren. Speditören hade lyckats bärga såväl gren som flugkast. På kastet satt två flugor kvar. Ingen av dem kunde identifieras i fiskebibliotekets kataloger av standardmönster. Båda var uppenbarligen våtflugor. Båda verkade vara hemmagjorda. Troligen mycket tidigt en ovanligt påfrestande måndagsmorgon. De var hårt slitna, kroppsmaterialet spretade och hacklet var tunt. De såg alltså inte mycket ut för världen, men Speditören försäkrade, att han sällan hade fiskat med bättre flugor. De gick lika bra hemma i Sverige som i broderlandet, sa han. Han hade provat.

Augusti-turen visade, att Speditören hade rätt. Medan Arkitekten och Advokaten de första dagarna valde flugor efter

noggranna studier av insektslivet, Arkitekten våta och Advokaten torra, och fiskade utan särskilt uppseendeväckande resultat, tycktes fisken stå i kö för att bita sig fast på Speditörens namnlösa, slitna flugor. Harr lades på harr i hans fiskeskorg och däremellan en och annan öring.

Så kunde det inte få fortsätta, menade Arkitekten och Advokaten. Den senare hade tagit med sig flugbindningsgrejerna och satte sig efter en sen, men god harr-middag (hur klarar en äkta skåning detta ord utan att missförstås av omgivningen?), anrättad av Arkitekten, för att med lupp studera Speditörens flugor. Den enas beståndsdelar kunde ganska snart fastställas:

Krok: Nr 10 DE

Bindtråd: Svart

Kropp: Svart ull, troligen sälull

Rib: Platt guldtinsel

Stjärt: Ginger hackelstrålar

Hackel: Ginger

Det beredde inte Advokaten några större svårigheter att binda ett antal kopior, tillräckligt många för dem alla tre.

Lika risiga som originalet lyckades han inte få kopiorna, men förhoppningsvis skulle också dessa bli slitna av många napp.

Den andra flugan gav Advokaten huvudbry. Dess grizzlehackel kunde man inte ta fel på och inte heller stjärten av honey fjäderstrålar. Kroppen var ribbad med silvertråd och hade en antydning till brunt palmer-hackel, men vad var kroppsmaterialet under silvertråden? Under luppen såg det ut som någon sorts ljusst olivbrungulgråa fjäderstrålar, ganska grova. På sina ställen var kroppsmaterialet rödbrunt, kanske av rost från kroken. Hur han än försökte fick Advokaten inte fram någon godtagbar kopia av flugan. Närmast rätt färg kom han, när han band kroppen av olivfärgade och naturligt grå fjäderstrålar från häger, lindade runt ljusst orange bindtråd. Originalets krok var en 10:a, DE.

"Vad skall vi kalla dom för", frågade Speditören, medan Advokaten satt böjd över bindstället.

"Vilka då?" frågade Arkitekten, som hade tankarna på annat håll.

"Flugorna så klart", sa Speditören,

"Vi måste ju kalla dom nånting."

Advokaten knyter
'I remember Elvis Presley'
Augusti 1981 i Norge.

Stämningen var hög och de tre herrarna inspirerade. Namnförslagen duggade. En del förkastades omedelbart som oanvändbara i annat än en ytterst frigid krets, andra var upphovsmannarättsligt tveksamma och en del helt enkelt ganska korkade.

Någon sa:

"Vi kan ju kalla den ena 'I remember Elvis Presley'".

Om det kom sig av att herrarna började förlora geisten eller av att detta musikverk just hördes från kassettradion, vet ingen, men strax därpå hade beslutet fattats att flugan med svart kropp skulle heta 'I remember Elvis Presley'. Den döptes högtidligt med en droppe Skånes Akvavit på det svartlackerade huvudet. Vid dopkaffet kom man på att man glömt den andra flugan.

"Då få väl den heta 'Tommy Steele'", sa Speditören och ingen av de andra orkade protestera eller hitta på något bättre.

Utrustade med var sina tre 'I remember Elvis Presley' och två någorlunda godtagbara 'Tommy Steele' fortsatte de tre herrarna sitt fiske dagen därpå. Speditören höll sig förstas till sina gamla slitna original och fortsatte att få mest och störst fisk. Arkitekten och Advokaten konstaterade nöjda att deras fiskelycka avsevärt förbättrades, särskilt när de hade 'I remember Elvis Presley' på kastet och fiskade den på nymfvois, snett uppströms strax under ytan, med flytlina och delvis infettad tafs.

Advokaten skar upp magen på en nyfångad harr och fann att dagens rätt var nattsländepuppor. Möjligen tog harren 'I remember Elvis Presley' för en sådan puppa. Eller som en välkommen omväxling i dieten.

På förmiddagen den sista dagen höll de tre till vid en älvsnutt inte långt ifrån vägen. Där fanns fler fiskare, med tvåhands haspelspön och plastkula. De verkade tillhöra lokalbefolkningen. Över en av dem ropade Arkitekten till Advokaten, som nyligen hade bärgat och släppt några harrar:

"Vad kör du med?"

Advokatens svar ekade över älvsbruset och över huvudet på representanten för lokalbefolkningen:

"I remember Elvis Presley!"

Representanten för lokalbefolkningen ryckte till, tittade förvirrat på de båda svenskarna och lämnade platsen, säkerligen stärkt i sin uppfattning att det nog ligger en hel del sanning i de historier man drar i broderlandet om de galna grannarna i öster.

Advokaten skrev.

Arkitekten ritade.

Speditören hade synpunkter.

Akvarell: Terje Bomann-Larsen

STUBBEN – enkel men effektiv

Av Terje Bomann-Larsen

Hvis komponering av laksefluer er kunst, og hvis en fulldresset og velbundet "klassiker" kan lignedes med en symfoni i aulaen, – da har "Stubben sin paralell i gammaldans på "lokalet". Men hvem har sagt at all laks er musikalsk? Liksom mange mennesker foretrekker Jularbo framfor Beethoven, ser det ut til at atskillige laks kan tenke sig enklere stoff enn Jock Scott og Black Doctor. Nevnte Stubben er en indikasjon på det.

Mønsteret så dagens lys ved Numedalslågen på ettersommeren 1981. På tross av sin unge alder har flua allerede oppnådd et visst ry ved Norges nest lengste elv. Navnet har den fått etter et av Lågens beste fluevald, nemlig Stubben mellom Steins holt og Svarstad. En fisker som ofte er å treffe der, er Egil Høvik fra Porsgrunn. Til daglig selger han fiskeutstyr hos Intersport Shop i hjembyen, hvor vareutvalget også omfat-

STUBBEN, bindebeskrivelse:
 Hale: Rødfargede fibre fra svane, gås e.l.
 Kropp: Lyst grått ullgarn
 Ribbe: Kobbertråd
 Hackel: Rødbrunt
 Ving: Lys brun ekorn
 Hode: Svart
 Flua bindes vanligvis med slank kropp og sparsom bruk av hår- og fjærfibre.

(foto: Terje Bomann-Larsen)

ter selvbundne laksefluer. I tillegg til at han kan skaffe det meste av hva en fluefisker trenger, er han også "informasjonssentral" for Lågenfiskerne i distriktet. Spør om dagens vannstand, om det er fisk på oppgang, og om den er i bettet. Egil har som oftest et svar. Om han selv ikke har vært i elva på et par dager, så har man løpende kontakt med andre som har. Den samme Egil er også opphavsmann til Stubben, og vi lar ham selv berette om tilblivelsen:

"Det var et stykke ut på sommeren. Elva var lita og "kokte" av laks. Min fiskekamerat, Bjørn, og jeg fisket av strekningen etter tur. Gang på gang drev fluene våre over de kjente standplassene. Vi brukte fluer som normalt har fisket godt: Jock Scott, Black Doctor, Mar Lodge, Dusty Miller samt Hørgaards "Dyr". Ingenting nyttet. Vi ga opp og gikk på land. Jeg har gjerne med fluebinder utstyr når jeg er ved Lågen, så jag fant fram

stikke og materialer og begynte å fundere. Fluene vi hadde prøvd var stort sett kompliserte og fargerike. Håpet lå kanskje i å prøve noe mer enkelt og hverdagslig. Resultatet av denne vurderingen ble ei usselt utseende hårvingeflue i grått og brunt. Eneste fargeflekk var halen av røde fjærfibre.

Bjørn fikk det første eksemplaret, knyttet det til fortommen og vadet ut. På første kastet satt det på en laks. Mens Bjørn kjørte sin fisk, bandt jeg opp nr 2, og så snart den var strandet gikk jeg uti. Historien gjentok seg, og innen dagen var omme hadde Bjørn fått tre, og jeg to lakser. Etter denne overbevisende debuten, ble flua oppkalt etter fiskevaldet og fikk fast plass i flueesken. Den ble den mest anvendte flua for resten av sommeren, og sesongregnskapet viste til slutt 18 laks på flue, hvorav ca. halvparten på Stubben. Andre fiskere som brukte flua på valdet oppnådde tilsvarende resultater. – Dette tross for at flua ikke var i bruk de første ukene av sesongen.”

“Har du noen teori om hvorfor Stubben var så effektiv?”

– Jeg tror at faktorer som værforhold, naturen langs elva og elvas farge er av betydning. På ettersommeren i fjor hadde vi ganske mye gråvær (skyet, disig oppholdsvær). Omgivelsene ved Stubben består i

stor grad av grått fjell, og elva er av brunlig type som de fleste norske østlandselver. Etter at kraftverket stengte kranene tidlig i august, fikk vi dessuten typiske lavvannsforhold. Fluene ble derfor stort sett bundet på enkle 6-erkroker, og med sparsom bruk av hår og fjær.”

Så langt Egils beretning. Fortsatt er det tidlig å uttale seg generelt om Stubbens egenskaper. Den svært gode resultater begrenser seg til et lite område både i tid og rom, men jeg tror likevel at flue har en plass å fylle i fluebokser også utenfor Stubben. Egne erfaringer har gitt meg en pekepinn om det. På slutten av fjorårssesongen prøvde jeg Stubben på Brufoss-valdet lenger oppe i Lågen, og den viste seg da å være den eneste fra mitt assorterte utvalg som fisken brydde seg om. Dette gjaldt såvel under ekstreme lavvannsforhold (nr. 8) som ved mer normal vannstand etter at kraftverket løsnet på kranene i september. Da tok laksen på dobbel 4-er og enkel 2-er. Stubben fungerer altså ikke **bare** som lavvannsflue på Stubben, men **hvor** god den er som all round-flue er umulig å si før den har vært grundig testet også i andre elver.

Gråværsflue?

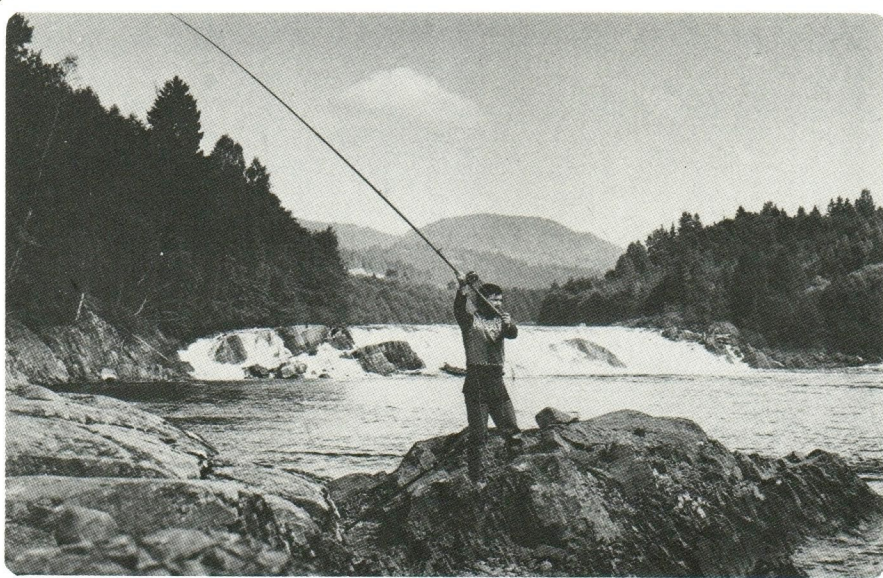
Erfaringene hittil tyder på at den er ei gråværsflue. Den har ihvertfall gitt

magert utbytte i solskinn. Under slike forhold har imidlertid “Heggeli” vært givende, og den er jo ikke ulik en eventuell “Stubben Silver”! I det hele tatt er det mulig å variere over temaet. Bland annet har jeg hatt hell med å vikle et grått hegrehackel om kroppen. Dette gir flua mer liv i rolig strøm. I striere strøm ser det ut til at den slanke originalversjonen fisker best.

Uansett: I utgangspunktet har vi her et mønster som selv den grønneste nybegynner kan binde med godt resultat. Man trenger ingen materialer som er sjeldne eller dyre. I tillegg er det altså fullt mulig å ta laks på styggen. I hvilken grad **det** lykkes for våre lesere hadde vært interessant å få vite.

Til slutt: Hvis noen nå har fattet håp om en lettvinnt løsning på sine problemer som laksefisker, vil jeg fortelle en liten historie som viser at laksefisket fortsatt er mangfoldig og gåtefullt, og at konsekvens og logikk ikke er utpregede egenskaper hos laks på veg til gyteplassene.

På sesongens siste dag sto jeg i Lågen ved Brufoss. Forholdene var nøyaktig de samme som to dager tidligere, da fisket hadde vært godt, og jeg bl.a. hadde mistet to lakser etter at de hadde hugget på Stubben. Vannstanden var omtrent normal for årstiden, og det var skyet oppholdsvær. Forholdene tilsa Stubben, men jeg prøvde også en rekke andre fluer. Ingen reaksjon. Det var endel fiskere ute, men ingen jeg snakket med hadde “kjent noe”. Etter å ha fisket over en “sikker” plass med samtlige favorittfluer (inkl. Stubben), begynte jeg å resonere: Her hadde jeg, og kanskje 20 andre fluefiskere fisket en hel dag med disse mønstrene, – uten resultat. Jeg funderte videre i samme baner som Egil da han skapte Stubben, og fra det innerste hjørnet i flueboksen, hentet jeg en Chilimps. Denne sprakende fargeklatten i rødt, orange og sølv, dannet en klar kontrast såvel til den grå Stubben som til de kompliserte og nyanserte Jock Scott og Black Doctor m.fl. Rekeflua er ellers sjelden brukt ved Lågen, og mitt eksemplar fikk årets første bad i skumringen den siste fiskedagen. Et kort kast bragte den ut til hovedstrømmen som sendte den over den øverste standplassen. Det kom hugget...

På åstedet: Egil Høvik fisker med Stubben på Stubben. (foto: Bjørn Stensrud)

Vinterharren

Längst i norr ligger snön ännu djup. Men ibland kan en blidvädersdag ge chansen att förlänga den gamla säsongen... eller tjuvstarta den nya

Text och foto: Gunnar Westrin

Plötsligt fanns den bara där, den vita vintern. Utanför husknuten tjöt den första illavarslanade vinterstormen och snön yrde genom nordavinden. Den regniga och kalla senhösten hade mycket snabbt bytt skepnad till en kall och isande vinterkyla. Snön vräkte ner, nu var det bara att sorgmodigt stoppa ned flugspöet i vinterförvaringspåsen.

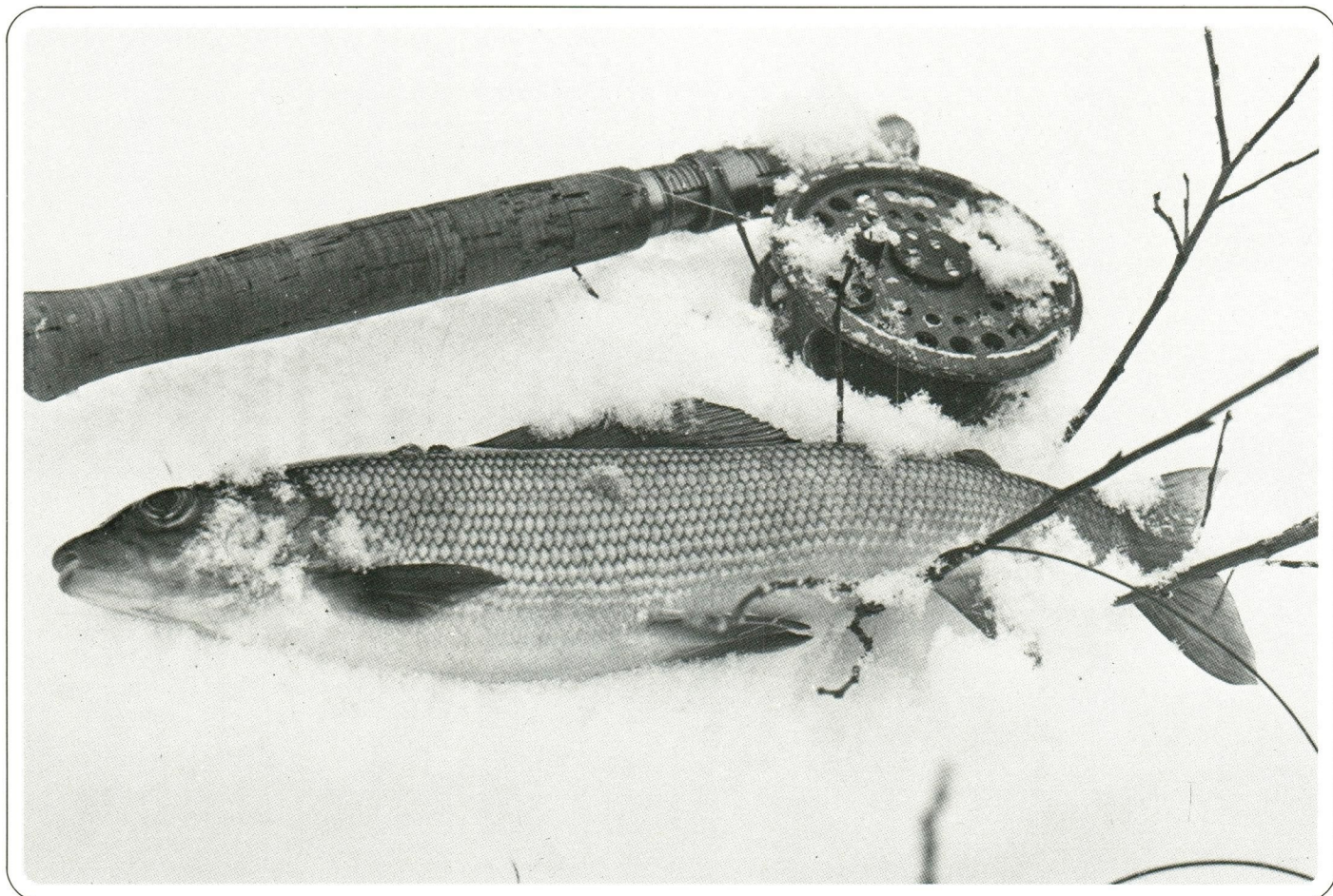
Några dagar in i november lugna-

de kung Bore sin vrede och den stora stillheten lägrade sig över skogar och åar. Termometern visade på noll grader och i ett infall av sommarnostalgi kom jag att tänka på jokken därborta i storskogen. Tänk om man ändå skulle göra ett sista försök? Kanske skulle det finnas några harrar kvar i bäcken?!

Visst kändes det också lite extra kymigt att pulsa den väl invanda vä-

gen ned till det hägrande vattnet. Men den inbitne fiskaren har alltid varit och kommer alltid att vara en optimistisk varelse. Så visst skulle en sista expedition företas till den undangömda tornedalsjokken!

Det snöade ymnigt redan under de första tidiga morgontimmarna och de många och höga träden var alldeles övertäckta med vit puderlätt snö. En kall känsla av överklighet kröp över

När den nyfångade, grå harren läg i snön tycktes den för några ögonblick skifta färg, till ljust olivgrön...

kroppen, det var så märkvärdigt tyst och stilla kring jokken. Ett uppmuntrande livstecken visade sig i en liten flock rödbruna sidensvansar, som rumsterade om i toppen på en gammal rönn. De granna fåglarna gjorde processen kort med de frusna röda bären, inom några minuter fanns där bara kala och gråa grenar. En stor och skygg vinterhare lämnade skrämde sin plats under en buske och hoppade bort över den helvita skogsmyren.

Växande, tunn is

Förutsättningen för detta novemberdagsfiske hade varit att temperaturen nästan aldrig gått under noll grader. Det var bara om nätterna som kvicksilvret kröp några grader under det magiska nollstrecket. Fortfarande var strömmarna och de bredare selen öppna, men vid dess kanter hade en tunn is vuxit ut. Den gråmulna dagen gjorde bäckens dunkla vatten än mer svart och mystiskt.

Väl nere vid jokkens största sel – Långgrässelet – vek jag på halkiga stövlar av upp efter bäcken. Längre upp, i det smalare selet, brukade alltid jokkens mer uthålliga harrar upphålla sig. Det lilla vattendragets fina stränder hade nu fått en tunn is påfrosen, och det kändes i hela kroppen att detta var säsongens sista skälvande fiskeminuter.

En lång stund stod jag bara och stirrade på det svarta vattnet med dess snövita stränder. Hela sceneriet verkade så motsägelsefullt. Under några korta sekunder funderade jag på varför jag egentligen befann mig härute i vinterlandskapet, med ett flugspö i högerhanden. Men mina pessimistiska tankar förbyttes snabbt i ljus optimism, då jag i ena ögonvrån uppfattade ett präktigt vak. Plötsligt blev det mycket bråttom med fiskeredskapet.

Jag hade lämnat torrflugorna hemma, eftersom jag inte trodde att någon harr skulle visa sig, den här tiden på året. Men samtidigt visste jag att den sena höstharren – förvinterharren – gärna gick upp efter nedsinglande snöflingor. Inte blev hjärtklappningen mindre våldsamt när ännu en harr gick upp. Det verkade också vara ovanligt pigga vak för att vara så sent på säsongen. Jag skulle nog ändå ha tagit med mig de där torrflugorna!

Med stela fingrar arbetade jag så snabbt som det bara gick med flug-

Jokkens vatten var becksvart... isen hade redan börjat krypa utåt, från de snöiga stränderna.

tafs och fluga. Valet den här gången blev – naturligt nog – en ljust kostymerad nymf. Stora snöflingor dalade sakta ner över det lilla vattendraget när första kastet presterades. Den chokladbruna fluglinan flöt ovanligt länge i det kalla vattnet, innan spetsen och delar av linan sakta började sjunka, alltmedan stora "lapphandskar" landade på vattnet, löstes upp och blev ett med jokken.

Jag försökte, så gott det nu gick, att placera nymfen så nära den andra sidan som möjligt. Snöflingorna blev allt fler i det gråmulna luftrummet, och med kysande ögon kunde jag bara hjälpligt urskilja den mörka fluglinan. Under några onormalt tysta sekunder drev fluglinan, tafsen och nymfen med strömmen. Men så slog den goda fen plötsligt till med sin trollstav och ett kraftigt vak bröt den novemberstumrande tystnaden. Det rispade till som från en pisksnärt när fluglinan spändes över den svarta vattenspegeln, och några meter längre ner stred en präktig och bukrund harr sin sista strid.

Harrens egen tid

Någon har sagt att hösten är harrens tid, en tid då allt är grått, trist och dystert. Visst är harren grå till färgen, men knappast trist eller dystert. För mig är harrens livets egen budbärare, gynnaren som visar på spirande liv, pånyttfödelse och kronisk fiskefeber. Det här blev ett fiske i lysande vita färger. Dur och obeskrivlig lycka. Min vinterharr gick på

stjärten ner efter jokken, och i mungipan lyste det till från den vita nymfen. Fisken kämpade i det kalla vattnet, precis som den brukade göra under betydligt varmare omständigheter. Men visst skulle den också bli trött, och kampen slutade så småningom bakom en uppstickande sten.

Med darrande händer kunde jag gripa kring den runda fisken. Mina hemstickade fingervantar blev genomdränkta av kallt bäckvatten, men vad gjorde väl det, en sådan här gång?

Där låg den nu – vinterharren – utsträckt och avslappnad på den vita novembernsnön. Plötsligt verkade fisken skifta färg, från grått till ljust olivegrönt. Sidorna på fisken skiftade en lång stund mellan grått och den mystiska olivegröna färgvariationen. Förmodligen var det den vita bakgrunden som gjorde att den främmande färgen så plötsligt visade sig. Men efter bara några minuter försvann den gröna nyansen och fisken återfick sin normala färgskala.

Det sista av harrens liv försvann sakta ur den kallnande fiskkroppen. Den tidiga eftermiddagens kyla trängde på och över de vitgröna grantopparna seglade nu gråa vintermoln in över vinterlandskapet. Det var med mycket tunga steg som jag något senare samma dag vandrade bort över snötäckta marker. Konstigt nog så kändes det inte längre riktigt bra med den nyfångade fisken. Den hade haft alla chanser att överleva den kommande vintern, om inte enveten flugfiskare fått för sig att försöka förlänga den gamla säsongen... eller tjuvstarta den nya.

Många flugfiskare har upplevt det – stor fisk vakar, men tar inte de insekter som kläcks. För att lyckas måste man känna till det fenomen som i Norge kallas

DRIV

Text och foto: Pål Krogvold

Driv – Baëtis-nymfernas drift, eller massvandring – äger ofta rum kring soluppgången, för att ebba ut med tilltagande ljus.

Alle fluefiskere opplever vel fra tid til annen fenomener ved elva som de tidligere ikke har opplevd. Det kan være en spesiell klekking, en ny og uventet vakeperiode osv. For 6 år siden overvar jeg en vakeperiode meget tidlig på sesongen – 1–2 uker før vi vetet døgnflueklekkinger av betydning, og ved vanntemperatur 5–6°. Fiskene som vaket var stor.

På vannet var det kun små vårfluer og steinfluer, og vi startet fisket med tørrfluer som skulle imitere disse. De virket imidlertid ikke, og vi prøvde deretter nymfe- og puppeimitasjoner av de samme insektene – fortsatt uten hell. Etter flere timers resultatløst fiske begynte vi nærmere undersøkelser av vannet nedenfor fisken. Her fantes det til vår forundring døgnfluenymfer i mengder i alle lag av vannet. Det var så mye nymfer at vi hele tiden kunne se flere av gangen.

Vi foretok ikke annen identifisering av nymfene enn å fastslå at det var Baëtis nymfer. De fantes i flere størrelser og farger, men det var noen større (ca krok 12–14) som dominerte. Nymfene var meget aktive, og

svømte – hvilte, svømte – hvilte i ett sett i alle retninger.

Da vi studerte vakene nærmere så vi også at fisken ofte flyttet seg sidelengs i overflatestilling for å ta nymfene. Nå var problemet løst tenkte vi, og satte i gang med Sawyer nymfer. Men så enkelt var det nok ikke, fisken tok ikke våre nymfer "dead drift". Alle forsøk fra vår side på å bevege nymfene ga voldsom stripping, da vi hadde en kraftig bakevje mellom oss og fisken, og vading var umulig p.g.a. den høye vannstanden.

Senere, på et annet sted i elva, lykkedes vi å ta fisk på nymfe som vi dro lett i med jevne mellomrom, og fiskene viste seg å være stinne av Baëtis nymfer.

Massvandring

Jeg hadde lest i Sawyers bok (The Nymph and the Trout) at Baëtis nymfer kunne være meget aktive, og ta turer oppover mot overflaten selv om de ikke skulle klekke. En slik

massevandring som dette hadde jeg imidlertid aldri hørt eller lest om.

Da jeg kom tilbake til Oslo kontaktet jeg entomologen dr. John E. Brittain ved Universitetet i Oslo. John Brittain kunne fortelle at dette var et vanlig fenomen som kalles driv, og som i den formen jeg hadde sett det, var vanlig for Baëtis-artene.

Hver vår og sommer siden har jeg opplevd dette fenomenet noen ganger, og drivene har da gjerne vært meget store og har vart i flere døgn. Det har også f.eks. hendt at det vært slike driv av en mye mindre Baëtis under en mindre klekking av **Baëtis rhodani**, (stor åslende), og hvor flere av fiskene jeg har fått hovedsaklig har hatt de små nymfene i magen.

Dette er altså et fenomen man bør være oppmerksom på, da det lett maskeres av de artene som klekker.

En av de tingene jeg har merket meg med drivene, er at de kan gi opphav til vakeperioder på tider av døgnet hvor det ikke foregår særlig med klekkinger. Spesielt har jeg hatt fint fiske rundt soloppgang, hvoretter det har dabbet av utover mot morgenen.

Fra John E. Brittain har jeg fått noe litteratur om driv, og jeg har også funnet noe i Gary Borger's bok "Naturals".) Fra denne litteraturen har jeg her prøvd å trekke ut det som virker spesielt interessant for oss fluefiskere:

Driv kan deles inn i flere former. Det er for det første **det konstante driv** – dvs. den tilfeldige nedstrøms bevegelse av bunndyr som hele tiden foregår fordi de mister fotfestet osv. Dette nedstrøms drivet foregår oftest nær bunnen og kan som regel kompenseres ved at larvene eller nymfene svømmer eller kryper oppstrøms igjen.

Katastrofe-driv er driv som skyldes flom, forurensning, forgiftning m.m.

Atferds-driv (Behavioral drift) er den siste formen, som skyldes larvenes eller nymfenes atferd. Dette kan sees som variasjoner i det konstante driv, – det gir f.eks. døgnvariasjoner i tettheten på drivene.

Det drivet som jeg omtalte først i artikkelen er også endel av denne formen for driv, og er ikke helt utforsket ennå. Det er særlig vanlig for *Baëtis*-artene og har form av en masseforflytning som muligens går til en del av elva som tjener stadiet bedre.

John Brittain skriver i sitt hefte "Døgnfluens funksjon i økosystemet" følgende: "Den funksjonelle betydningen for organismene i drivet har vært mye diskutert. I første omgang ble en koloniseringssyklus foreslått, man antok at voksne individer fløy oppover vassdraget for å legge eggene sine. Deretter skjedde koloniseringen nedover elven ved driv (Müller 1954). Likevel er døgnfluer av slektet *Baëtis* stadig observert i drivet i stort antall, mens den sjelden har vært observert i å fly oppover vassdraget. Vandringer mot strømmen av nymfene som har vært observert, foregår imidlertid i for liten grad til å erstatte det som driver nedover. På den annen side kan det være en reguleringsprosess i populasjonen hvor produksjonsoverskudd fjernes i drivet."

Man har også studert endel på drivets døgnvariasjoner. Om dette skriver Brittain i samme hefte: "Bortsett fra flomperioder viser drivet ofte periodisk veksling over døgnet, døgnfluer er mest tallrike når det er mørkt. Forklaringen på dette er antagelig at døgnfluer er mere aktive om natten når de kommer opp på

steinene for å beite og da lettere blir revet med strømmen. Store eksemplarer er ofte mere vanlig i drivet, da aktiviteten er større før klekking."

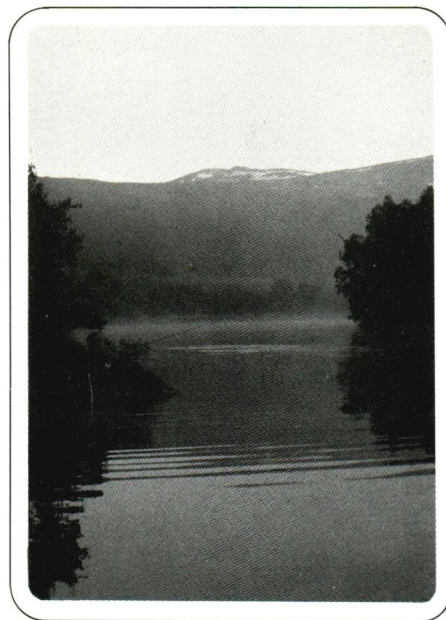
Føljer lyset

Ivar Steine (Zoologisk museum, Universitetet i Bergen) har foretatt en undersøkelse av drivet i Strand-elva i Vest-Norge. Han har der sett på døgnfluer, fjørmygg og knott. Alle tre typer insekter har driv som følger lyset og drivet er størst i den mørkeste tid av døgnet. For døgnfluer gjaldt også at den prosentvise andel av store nymfer var størst i den mørke tid av døgnet. Gary Borger nevner i sin bok også døgnvariasjon, og han skriver at vi får toppen i fisket ved solnedgang og en mindre topp ved soloppgang.

Døgnvariasjonene vil ikke alltid være tilstede, da døgnfluene i nordligere deler, med konstant dagslys, vil miste synkroniseringen når det ikke blir mørkt.

En konklusjon på fenomenet driv gir oss følgende: det vil til en hver tid finnes et driv i elva, dette drivet vill p.g.a. de forskjellige insekters atferd vise variasjoner i løpet av døgnet, og i løpet av sesongen.

Døgnvariasjonen gir mere nymfer om natten. Sesongvariasjonen kan, i hvert fall for *Baëtis*-artene, gi enorme mengder i visse perioder, særlig en

De drivande *Baëtis*-nymferna förekommer ofta i väldiga mängder, i flera skikt av vattnet.

stund før insektene skal klekkes. Drivene har stor betydning som fiskemat, og derfor også stor betydning for oss som fluefiskere, i hvert fall i perioder. Det er jo klart at det særlig nær bunnen, vil opptre som en strøm av mat som det er lett for fisken å få tak i.

Vi skal også huske at det ikke bare er døgnfluer (og som tidligere nevnt fjørmygg og knott) som deltar i drivet, men også noen vårfluer og steinfluer samt diverse av de øvrige bunndyr som finnes.

Fisketeknikken

Når det gjelder fisketeknikken under de store drivene jeg har opplevd, har jeg ikke funnet noen patentoppskrift. Det har imidlertid blitt endel fisk etterhvert, og de aller fleste er tatt på nymfer som er gitt litt bevegelse; flua beveges litt, flyter "dead drift" et stykke, gis litt bevegelse igjen osv., mest mulig likt de ekte nymfenes bevegelse.

For å få til denne presentasjonen av flua har jeg kastet den litt skrått nedstrøms eller nesten rett ut med et såkalt "reach cast", Nymfene bør ikke synke for dypt når fisken vaker. Problemet med de største drivene jeg har opplevd, er at kastene ofte har måttet være lange da fisken bare har vaket innenfor mindre områder langt ute og vading har vært vanskelig p.g.a. høy vannstand. Når så min flue har konkurrert med store mengder "ekte vare" har uttellingen vært vesentlig dårligere enn under klekkingen.

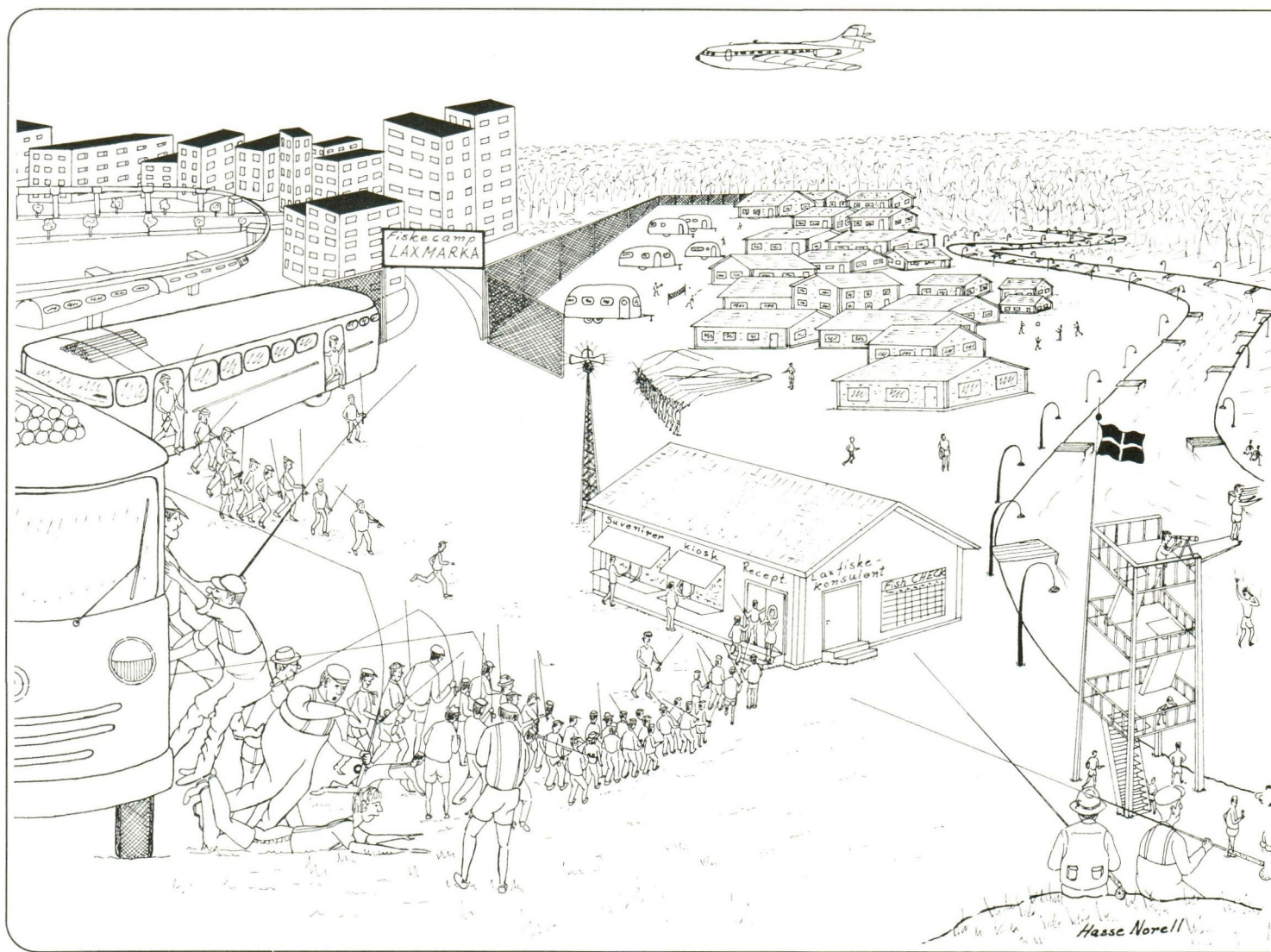
Nå er det sikkert mange av FiN's lesere som har opplevd fint fiske under driv og som har benyttet andre og kanskje bedre metoder enn meg. Jeg skulle ønske at de som har sett slike store driv av larver og nymfer ville gi lyd fra seg, slik at vi kunne få mere innsikt i drivenes betydning for oss fluefiskere her i Norden.

Literatur:

Døgnfluers funksjon i økosystemet. John Brittain (ferskvannsbilologisk informasjon fra zoologisk museum nr. 6)

The Number and Size of Drifting Nymphs of Ephemeroptera, Chironomidae, and Simuliidae by Day and Night in the River Stranda, Western Norway. Ivar Steine (det er hentet fra Norsk ent. Tidsskrift 19, 127-131.)

Naturals. Gary Borger (Stackpole 1980)

Mardrömsån

Av Jan Sekander Teckningar: Hasse Norell

Vägled av röken från Mörrums bruk, åtta radiofyrrar och ljusen som kantade banan på Mörrum Airport, styrde Lufthansas Super-Jet ner mot runwayen.

Den blekingska skymningen sänkte sig i takt med planet. Elbelysningen vid åns stränder hade nyss tänts, och det glänsande bandet ringlade sig som en ljusorm mot ett fjärran Svängsta. Med en nätt duns landade planet och taxade in mot en nu upplyst stationsbyggnad i glas och betong, där resebolagets representant, en f.d. tysk flugfiskare, mera beryktad än berömd och numera titulerad laxfiskekonsulent, tålmodigt väntade.

Några minuter senare stormade 126 ivriga fiskare in i ankomsthallen och fick terminalvärdinnan, som oklokt nog försökte hejda anloppet, att snurra som en karusell dörr. 126 lax- eller havsöringsfiskare, alla deltagare i resebyrån Westdeutsche-Schwedische Reise-gesellschaft und Lacshsverein m.b.H. och alla i tyrolerbyxor – med undantag av dem som redan dragit på sig vadarbyxor – såg med friskt och nyfiket sinne fram emot sitt veckoslutfiske i den välreklamerade ån.

Utanför terminalen väntade flygbolagets strömlinjeformade bussar och efter en kort färd på den super-snabba fyrfilsautostradan mellan

Asarum och Mörrum svängde de in genom Laxmarkas, den nyuppförda fiskecampens pampiga grindar. Ett fyrtiotal pittoreska småstugor i sydsvensk allmogestil, med vitmålade knutar och röda tegelväggar, hade vuxit upp nere vid ån strax intill Åkrokens husvagnsläger.

Det tog en stund innan 126 laxhavsöringsfiskare lyckades klämma sig ur bussarna, dörrarna var för smala för att utan stockning kunna släppa ut både fiskare och färdigtacklade spön samtidigt, och dragen hade dessutom en otäck förmåga att haka fast i bussarnas bagagenät, men så småningom hade samtliga resenärer tagit sig till receptionen för incheckning. De söta campvärdinnorna hade ett styvt jobb, men då natten slutgiltigt sänkt sig över lägret och klangen från ölglas och Schrammelmusik tystnat, kunde de dra en lättadens suck och gå till välförtjänt vila.

Solen hade vaknat tidigt och betraktade nästan välvilligt den till sy-

nes sovande campen vid Mörrumsåns strand. Från fyra stereokopplade högtalare dånade en smattrande revelj, följd av ett glättigt godmorgon på fyra språk, tyska, danska, svenska, och blekingska. Nyhetsbulletinen förmälde om väder, vindhastighet, temperatur i vattnet samt föregående dags fiskeresultat med angivande av sträcka, ståndplats, samt fångstbringande drag eller fluga.

Några korta stunder därefter sjöod campen av liv. Doften av bacon och ägg, Wurst och Sauerkraut spreds bland stugor och husvagnar och fördes vidare längs åkanterna av en yster försommarvind. Upp från slutningen till golfbanan hördes glada rop från medlemmar i föreningen Mörrumsåns vänner, vilka iförda laxfärgade trikåer tränade kast med flugspö och drag och värmdes upp sig inför förmiddagens tävling i gräsmattfiske mot Roskilde Havsfiskeselskab.

Transistorapparaterna hade nu kommit igång på allvar. Naturens

egna sångare tystnade förskräckta och begav sig på missmodiga vingar iväg för att någon annanstans få gehör för sina toner. Lägreets friskterapeut, Hurtbullen, kunde endast med möda göra sin röst hörd i det interna morgonprogrammet "Ge mig en kvart om dagen", underförstått "du blir en bättre sportfiskare"!

- Armen höj och armen böj och kast!

Två hundra spön vajade som en orkanhärjad vassrugge, och tvåhundra låtsasdrag susade genom luften.

Konsumfilialen vid Persakvarn hade öppnat. Dagens erbjudande var färskrokt kanadensisk Silverbright á sex kronor skivan - röd kupong i rabattlådan gällde. De fotocellmanövrerade dörrarna fladdrade som lärkvingar.

Nere vid ån hade de fast anställda livräddarna redan gjort tre ingripanden. På playan vid Åkroken låg bönorma och rostades och i det pampiga hopptornet trängdes brunbrända

muskelknuttar. För att förhindra att oförsiktiga individer drullade i ån vid uteserveringen Nya Punschverandan - det irriterade modellbåtsregattisterna hundra meter nerströms, hade en gigantisk ryssja satts ut några flytlängder från serveringen. Det var livräddarnas uppgift att vittja den varannan timme.

Åstränderna började fyllas. Kunde man skåda ån ovanifrån, skulle man snart märka, att antalet kastbryggor ökat betydligt och att i fågelperspektiv ån numera liknade två osymmetriska kammar med piggarna vända mot varandra samt att varje pigg, åtminstone för tillfället, hyste var sin lilla individ. Endast forsen vid Hönebygget syntes fortfarande obefolkad. Emellertid skulle en observant iakttagare snart upptäcka ett sakta ringlande tåg av skalbaggar på väg längs stigen ner mot bron. Det var kanotklubben Forsfararna på väg ner till dagens första forsfärd med färdmedlen bottenvända över sina huvuden.

Solen visade lunchdags. På en tio meter hög plattform utanför Laxmarka väntade det cigarrformade hängskenetåget - Always senaste modell - på att transportera hungriga magar till Hotell Hilton Valhallas enorma panel av mikrovågsugnar, ifrån vilken varje gäst snabbt kunde utvälja sin favoriträtt, mot att han tryckte in sitt elektroniska ID-kort i därför avsedd springa. Från en plats högt uppe i en klockstapel förkunnade ett solpaneldrivet ur, Big Dån, att halva dagen förgått. När dess toner, som var första takten ur Storfiskarvalsen, förklingat över nejden gjorde sig Hävmästaren redo för dagens första show borta vid Kungsforsen.

Han var en reslig karl i frack och svarta vadarstövlar. Med utsökt grace och elegans svepte han den stora, långskaftade häven utmed cementutsprånget och genom virvelsuget. Upp kom, liksom alltid, gamla Elsa, vederbörligen beundrad av en gapande menighet. Det var inte utan att Elsa, den snart pensionsfärdiga gamla laxhonan, längtade efter den dag hon skulle avtackas för lång och trogen tjänst av chefen för Sportfiskeriavdelningssektionen och i lugn och ro kunde tillbringa sina återstående dagar i ett alldeles avskilt akvarium tillsammans med några eldiga laxynglingar.

forts på sid 37

Värmland har en egen GARRISON

Anders Ekstorp heter han, och började bygga för tio år sedan, med en snöröjningspinne av bambu... nu samlas allt fler splitcanefrälsta i hans verkstad för att välja ett eget, äkta "Garristorp".

Text och foto: Erkki Eronen

Det är alltid något av en högtidsstund när jag får möjlighet att åka till Kristinehamn i Värmland och besöka Ander Ekstorp – pensionär, mångsysslare, snickare, amatörspöbyggare och obotlig beundrare av naturmaterial. Det är med viss spänning man kliver in genom dörren till hans spöbyggerverkstad. Därinne luktar det hantverk lång väg. Doften av trä, läder, olja, lack mm blandas på ett angenämt sätt.

Uppgifter taket ligger bambustockarna på tork, de ofta egenhändert tillverkade verktygen hänger på sina bestämda platser. Traven av olika ädelträ till rullfästen, flugrullarna, spöna och så fotot på väggen av förebilden själv: Edmund Everett Garrison. Ja, det här är nog världen mysigaste pannrum.

På arbetsbänken bredvid hyvelformen, som han själv byggt om för att kunna precisionshyvla stripen ned till en noggrannhet av 1/100 mm, ligger ofta ett eller flera spön i något steg av den långa tillverkningsprocessen. Givetvis kan man inte låte bli att gå fram och peta på de olika delarna och undra vad det är för nya underverk som är på gång. Ofta är det spön från 6'9" till 8' och i klasser från 3-7. Samtliga tillverkade efter Garrisons taperingar och teorier.

Det första spöet

I början på sjuttioalet bestämde sig Anders för att bygga sig ett flugspö. En snöröjningspinne i bambu fick duga som grundmaterial – Vägförvaltningen fick ursäkta.

Det blev till att torka, härda, klyva, hyvla och montera. Utan några helst

förkunskaper, men med materialkänsla och yrkeskunskap som snickare var snart det första spöet ett faktum. Det svarta limmet i fogarna syns ju bara i toppdelen, då flammhårdningen gjort underdelen nästan helt svart.

Men intresset för spöbyggnad, och den lilla skara av spöbyggare som fanns i Sverige på den tiden hade fått en entusiastisk anhängare.

Det första spöet följdes snart av flera med en s.k. straight taper. Det fanns ju på den tiden inte taperingskurvor eller andra instruktioner att gå efter. Det hela fick gå lite på känn, men hårdning, limfogar, lackning och finish blev bättre och bättre.

Det verkligt stora "lyftet" för Anders (och säkert många andra spöbyggare) kom för ca 4 år sedan, då boken "A Master's Guide to Building a Bamboo Rod" utkom av H.B. Carmichael om Garrison och hans spöbyggnad. Problemet var bara att boken var på engelska. Men genom bokens rikliga bildmaterial och kvällskurser i engelska språket har Anders dock översatt sin bibel både teoretiskt och praktiskt.

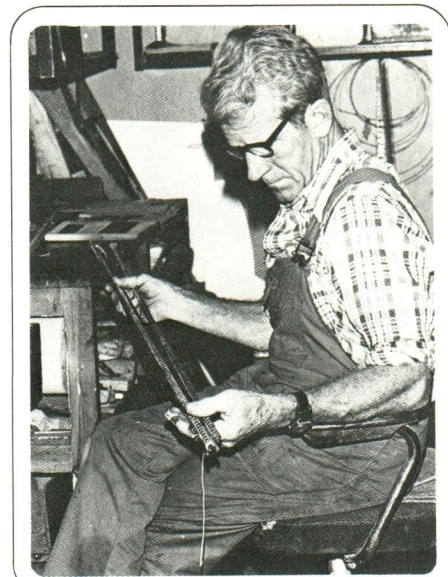
"Mystiskt instrument"

Man kan inte undgå att förstå den respekt och beundran som Anders Ekstorp hyser för Garrison. Han citerar ur Martin J. Keanes bok "Classic Rods and Rodmakers". "His easy flowing tapers allow the angler to expend a minimum of effort casting his fly, yet the rod rarely fails to turn over the leader with its customary crispness and certainty. Almost

without exception, his rods will drop a fly with soft delicacy at a distance 20 feet or 70 feet, and beyond. Most mysterious instrument in the world of exotic fly rods." ("Hans spänstiga taperingar gör det möjligt för fiskaren att kasta med ett minimum av ansträngning, men ändå lyckas spöt nästan alltid sträcka tafsen med sin vanliga elegans och säkerhet. Nästan utan undantag lägger hans spön flugan på samma mjuka och delikata sätt, antingen kastlängden är 20 fot eller 70... eller ännu mer. Hans spön är de mest mystiska instrumenten i de exotiska flugspönas egen värld.")

Ja, mycket av det stämmer nog menar Anders, men det mystiska och exotiska går nog inte riktigt bra ihop med en teknisk välutbildad man som Garrison. Långt viktigare var nog hans arbetsmetoder, hans geniala metoder att ta ut det mesta av spänst och styrka ur bambun. Genom hårdning och en genial placering av ledknutarna – aldrig mer än en ledknut på samma ställe i spöklingan och i de flesta fall inga knutar alls på klingans mest utsatta delar. Allt dett kan man idag endast finna i fullgoda handgjorda spön.

Han valde vidare det bästa av lim även om han riskerade att man kunde skönja de mörka fogarna i klingan. Några utsvävningar i form av glitter eller fantasifulla lindningar tillät han sig heller inte. Han visste att ett ändamålsenligt och välgjort arbete har sin speciella charm. Och det har knappast något med mystik att göra. Anders menar vidare: I och

Anders Ekstorp synar två just limmade och linade klingor – han håller sig strikt till Garrisons metoder.

En 7'6" och två 8' – Ander Ekstorp favoriserar de kortare spöna för egen del, men bygger dem litet olika för att få variation. Han föredrar helt transparenta lindningar, som matchar klingorna.

med att boken om Garrison nu finns tillgänglig för alla nya spöbyggare, behöver ju ingen längre gå frågande om taperingar och tillverkningsprocedurer.

Ander följer Garrisons instruktioner till punkt och pricka. Han tycker sig av åldersskäl inte ha tid till egna utsvävningar, utan är fullt nöjd med att komma Garrison så nära som möjligt.

Visst kan Garrison var besvärlig och ge upphov till många frågor. Varför gjorde han så? Ibland blir man lite upprorisk och tänker: Nu ska vi allt lura gubben och gå en liten genväg. Men svaret kommer obönhörligt och visar sig i ett sämre slutresultat. Men Anders förkastar dock inte för den skull experimentlusta. Men det är något för ungdomen som kan räkna med 40–50 års verksamhet.

Det fulländade spöet

På frågan om det går att bygga det fulländade spöet svarar Anders: Både ja och nej. Frågan är bara: vem skulle agera värdemätare eller bedömare? Vi flugfiskare är ju trots allt olika. Vi har olika kaststilar och styrka. T o m temperament och sinnesstämning kan påverka vårt spöval. Det är just det som ger spöbyggandet dess speciella charm. Lite skämtsamt avrundar Anders det hela med att: Det fulländade spöet kanske står och växer i någon bambuskog i Kina. Bara att kapa av, sätta på ringar och rullfäste och spöet är färdigt. Finishen kan ju ingen klaga på, den har ju naturen själv gjort.

Ibland samlas vi ett gäng "fisketokar" hos Anders Ekstorp för att dis-

kutera flugfiske och givetvis för att provkasta spön. Som vi tidigare nämnt så väljer var och en av oss ut sin favorit. Lite prestige blandas också i diskussionen. Exempelvis skulle min fiskekompis inte över sin döda kropp erkänna att han valt ett sämre spö än jag.

Men vilket spö man än väljer är det ändå den sköna aktionen man fascineras av. Spöna kastar nästan helt själv, även de kortare spöna bär linan på ett fantastiskt sätt. Och så loopen – linbukten som jag personligen är så förtjust i. Även vid pressade situationer och lite längre kastlängder finns ingen som helst tendens till att spöna inte skulle orka sträcka tafsen helt, med en delikat presentation av flugan.

Och då ska ni veta att det här är berömmande ord från en som tidigare varit helt kolfiberfrälst.

Nämnas bör också att Anders till sina spön tillverkar vackra spöfodral antingen i läder eller i trä.

Ander vill också skänka en tacksamhetens tanke till pionjörerna – eldsjälarna här hemma i Sverige, som offrat mycket tid till att skaffa de material vi behöver för spöbyggnaden. För ett tiotal år sedan var det svårt för en amatörbyggare att få tag i en bra bambustock.

Ett av de stora problemen hittills har varit att få en hyvelform tillräckligt stabil för den slutliga utformningen av stripen. En mycket skicklig mekaniker, som arbetar med för oss vanliga nästan ofattbara mått och toleranser, säger att: En hyvelformgjord av Garrisons differentialskrivar, och med den noggrannhet som han fordrade, skulle bli så dyr att de flesta inte skulle ha lust att betala den. Men Anders menar att med en del styrpinnar och kontraskruv och några timmar med fil och skavjärn går det utmärkt bra med vad som finns på marknaden.

Man lyssnar fascinerat på när Ander pratar om sin kära hobby (och det gör han gärna). Han får det hela att låta så enkelt och naturligt. Man nickar jakande med, samtidigt som man förbannar sin egen okunnighet i ämnet. Men en sak vet jag: Vi ska vara tacksamma över att det finns sådana som Anders Estorp.

Senast jag pratade med Anders irriterade han sig över att han inte hade något spö som gick ned i ryggsäcken på fjällturer i Härjedalsfjällen. Så han gjorde sig ett "skräddarsytt" 3-delat 7'6" för lina 5 – och konstigare var det ine med det. Så skulle man ha det, tycker en lycklig ägare till ett "Garristorp" 212E, 8 fot.

Ett svunnet fiskeparadis...

I trettio år varade det, drömfisket vid Skeen, där Bolmens urstarka storöringar fångades på fluga och "levande stonefly" ... i två artiklar skall FiN berätta om fisket i Bolmån då – och nu.

Av Gunnar Johnson

Skeen var ett drömvatten, och drömvattens kvalitet och deras fiskar har en tendens att växa medan tiden går. Men ett faktum är att vi för bara ett par decennier sedan hade ett verkligt dokumenterat drömvatten med mycket stor öring i södra Sverige. Jag tänker naturligtvis på det legendariska Skeen vid utloppet ur sjön Bolmen i Kronobergs län. Här sviker inte minnet, och det mesta av fisket och fångsterna finns dokumenterade i journaler och med fotografier. För dagens "put-and-take"-fiskare verkar naturligtvis flugfångade öringar i femkilosklassen som rena

sagor, men inte desto mindre är de sanna.

Skeens storhetstid tog slut 1953 i och med att Bolmen reglerades, men under de närmast föregående trettio åren hade medlemmarna i Södra Sveriges Sportfiskeklubb här ett eldorado av sällan skådat mått. Bolmens storvuxna öringar, som fiskades i ån vid Skeen, var av ett alldeles speciellt slag. När man studerar fotografier av dessa bjässar, förundras man över den kraftiga kroppsformen och över den otroligt stora stjärtfenan. Den var rakt avskuren och ibland till och med svagt konvex.

Bröstfenorna såg mer ut som sällbar än fenor, – dessa öringar måste ha varit otroligt väl anpassade för ett liv i strömmande vatten, och deras like lär vi inte finna någonstans idag. Att fiska dem med fluga måste ha varit en upplevelse och sport av högsta karat.

Fisket i Skeen var ett sportfiske som följde den anglo-saxiska traditionen i de flesta bemärkelser. Idag kanske vi kan tycka att det var föga demokratiskt och knappast ett fiske enligt våra jämlikhetsideal, men var sak måste värderas efter sin tids förutsättningar – även om Skeenöringarna var förbehållna ett litet exklusivt fåtal sportfiskare, så borgade detta samtidigt för fiskets kvalitet och öringens fortbestånd. Medlemmarna i Södra Sveriges Sportfiskeklubb tog nämligen mycket väl vara på sitt vatten. Det var inte bara sportfiskare utan dessutom fiskevårdare på ett sätt som inte var vanligt vid den tiden.

Trettio års sportfiske

Redan 1922 träffades en grupp fiskeintresserade för att undersöka möjligheterna att arrendera ett vatten, lämpligt för det sportfiske, man önskade bedriva. Flugfiske var i stort sett okänt i södra Sverige vid den här tiden, bortsett från en liten grupp människor som fått sin inspiration via laxfiskande engelsmän i de halländska åarna. En vanlig uppfattning bland allmogen var att öringen inte tog på fluga i de här delarna av landet.

Interiör från det gamla klubbhuset – på väggen tronar en av de berömda trofööringarna. (Foto Sydskraft).

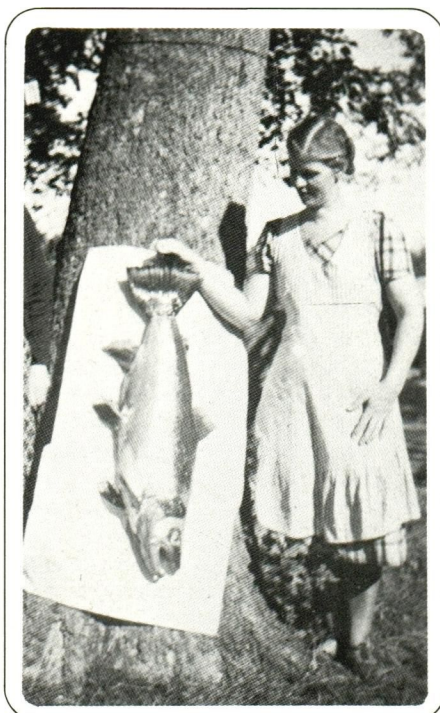
Parti från Skeen med det stora klubbhuset.

(Foto Sydkraft).

Man lyckades emellertid samla ett litet tappert antal entusiaster efter att en cirkulärskrivelse gått ut till ett 30-tal handplockade sportfiskare, och i juli 1922 bildades Södra Sveriges Sportfiskeklubb. En av initiativtagarna, Theodor Ankarcrona hade sedan tidigare ett arrende vid Skeen, vilket han efter någon tid överlät på klubben, – och så inleddes en 30-årig period, som skulle bli av stor betydelse för utvecklingen av det sportmässiga fisket efter öring i Sverige. För även om fisket vid Skeen var förbehållet ett litet antal fiskare, som dessutom hade för den tiden hög samhällslig status, så är det ingen tvekan om att klubbens arbete kommit att i hög grad påverka vår syn på fisket efter öring som sport och konst.

Imponerande klubbhus

Redan året efter klubbens bildande övertogs också ålfisket i Skeen. Till detta arrende hörde ett stort imponerande, herrgårdsliknande hus, byggt

Fru Lillie Schentz med en vacker Skeenöring. (Foto ur fru Schentz familjealbum).

på en liten ö mitt i ån. Byggnaden rustades upp till klubbhus, och underarrendatorn till ålfisket, Heinrich Schentz, kom att fungera som fiskmästare och tillsynsman även för klubbens öringsfiske.

Hans fru hjälpte till i det stora huset och såg till att klubbmedlemmarna fick sin lekamliga spis. Av enbart storöringsvak lever inte ens den mest inbitne sportfiskare.

Det stora huset kom att bli ett centrum för klubbens medlemmar, och åt skilligt kunde säkert väggarna berättat om de äventyr som utspelats under dagens fiske, och som sedan relaterades över groggar eller en halva punsch. Och nog fanns det att berätta...

Egen fiskodling

Klubben fick genom Sydsvenska Kraftaktiebolaget erbjudan om fiskerätt även i Bolmän och Lagan, vilket var av stor betydelse för klubbens
forts på nästa sida

En mäktig Skeenöring, avporträtterad på en planka

(Foto Gunnar Johnson)

utveckling. Man påbörjade nu ett betydande fiskodlingsprogram. Den första öringsromen kom från Aneboda, och kläckningen slog väl ut. Så väl, att man nu beslutade om en kläckningsanstalt vid Skeen. Fiskevårdssektionen i klubben fick namnet "Föreningen för odling och spridande av laxartade fiskar i Södra Sverige", och kom under en lång följd av år att speciellt intressera sig för och odla den storvuxna Skeenöringen. Ja, Skeenöringen var nedströmslekande och storvuxen. Åtskilliga fiskar mellan 5 och 6 kilo landades enligt de gamla journalerna, och då finns också noteringar om troféöringar som vägde över 9 kilo. En del av dessa finns bevarade på gamla amatörfotografier i fru Lillie Schentz familjealbum. Dessutom talar gamla reliefer i naturlig storlek, som skurits ut ur tjocka ekplankor, sitt tydliga språk. Detta måste ha varit öringsfiskens eldorado.

Vid sitt tioårsjubileum 1932 utgav klubben en festskrift, där en del av de under perioden fångade öringarna finns avbildade. Vad sägs om en svit på 4, 4.1, 4.3, 5, 5.2, 5.5, 6.1 och

6.7 kilo fullmatade dynamitpaket? Dessutom talas redan under dessa första år om öringar upp till 7.5 kilo. Men senare skulle alltså ännu större troféfiskar fångas!

Fiskemetoderna

Vissa delar av vattnet tilläts för spinnfiske, medan övriga sträckor helt avsattes för fiske med flugspön och fluga eller levande insektsbete. Det senare ett fiske som idag inte är särskilt vanligt förekommande i flugfiskekretsar, men som har en tradition i bland annat det anglo-saxiska flugfisket, och då framför allt på Irland. Bland annat kan fru Schentz berätta, att fiske med "levande stonefly" tycks ha varit tämligen vanligt.

I min flugsamling har jag några flugor som bundits och fiskats vid Skeen. De har tillhört fiskmästare Schentz, och gemensamt för flera av dem är den hylsa eller ytterkropp av fjäderpenna som trätts över det med gult silke lindade krokskäftet. Silket

har sedan lindats som rib över det transparenta fjäderskaftet. De flesta flugorna är försedda med brunspräckliga vingar och "light ginger" hackel, och flugorna är oftast utan stjärtspröt. Någon fluga är bunden med samma kropp men har sedan enbart ett fronthackel av rapphöna. Ytterligare en har helt vitt hackel på samma kropp som de övriga. Men där finns också en stor orange spiderfluga på ett i övrigt naket krokskäft. Tydligt är den fiskad som en torrfluga av varianttyp. De flesta flugorna är emellertid bundna på kraftig våtflugerkrok nummer 8. De kan tyckas stora och klumpiga för dagens öringsfiskare, men då man ser Skeens jättefiskar på de gamla fotografierna, så förstår man varför...

FiN tackar fru Lillie Schentz och Lennart Williams, Ljungby, som välvilligt ställt bilder till vårt förfogande, liksom Sydkraft, som hjälpte oss med interiörbilder från det gamla klubbhuset.

... vaknar till ett nytt liv!

Trettio års drömfiske, trettio års långsam död... men nu, från och med i vår, finns åter chansen att flugfiska i legendariska Bolmån.

Text och teckningar: Hasse Norell

Som sjuttonåring fiskade jag för första gången efter laxöring i Bolmån med ett flugspö, köpt av en bilhandlare, försett med en metspörrulle och en HCH lina. Detta var 1954, alltså strax efter att Skeens storhetstid var slut. Kvar fanns några vackra forsar i

Bolmåns lopp mellan sjön Kösen och sjön Exen, cirka en mil från Skee. Här levde en spillra av bolmenöringen kvar i några årtionden efter kraftverksbygget i Skee 1953.

Denna sträcka av ån blev mitt hemnavatten och här lärde jag kän-

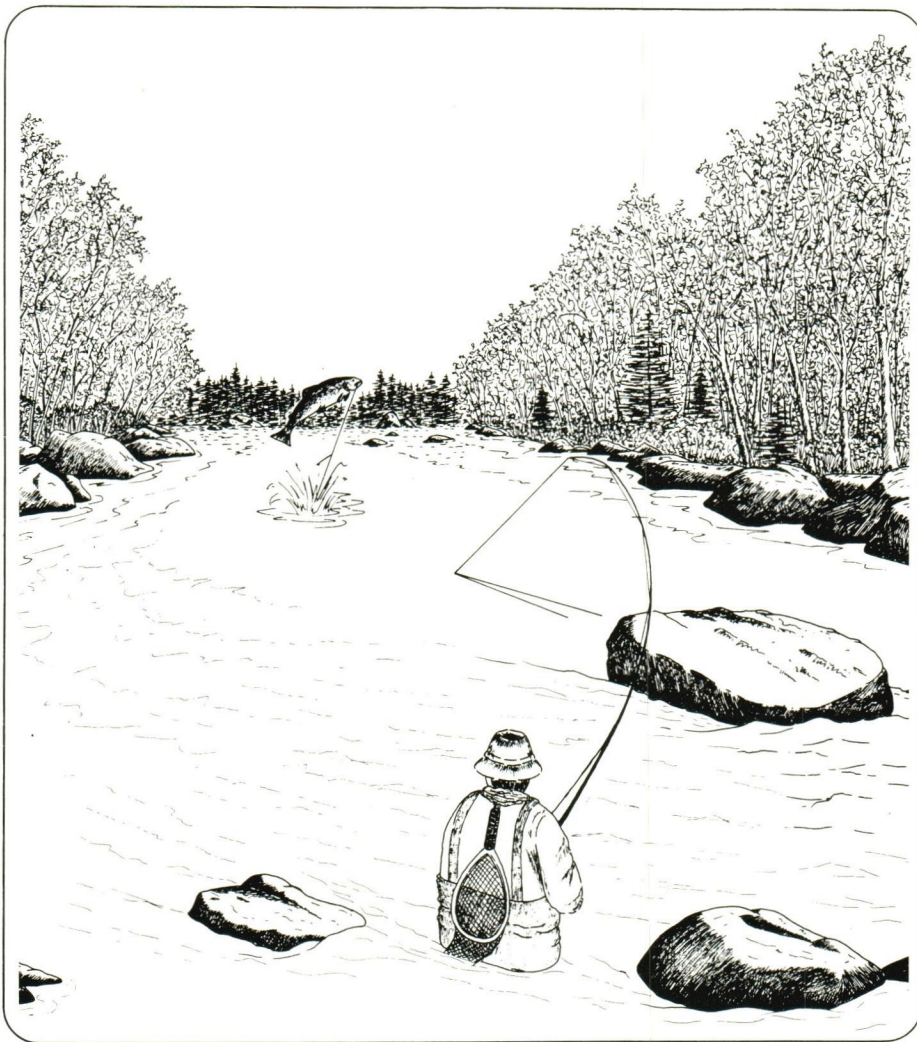
na varje ståndplats, varje sten och varje fördjupning på åbotten. Cyklen var mitt transportmedel de två milen till ån, där jag smög mig ner med flugspöet för att lära flugfiskets ädla konst. Ja just smög, då det var förbjudet att fiska i ån eftersom Södra Sveriges Sportfiskeklubb fortfarande arrenderade dessa återstående strömsträckor; hoppas jag bli förlåten för min ungdoms fiskesynder.

Man kunde en bit in på sextioalet se öringar vaka i södra delen av sjön Bolmen, på väg ner för lek i Bolmån, men dessa nerströmslekande öringar fångades i det fasta ålfisket vid utloppet av sjön. Man gjorde på sjuttioalet ett försök att med not fånga öringar för avel, men utan framgång.

Min fru träffade jag 1958. Hon är dotter till fiskmästare Heinrich
forts på nästa sida

Bolmåns strömmar kantas av frodig grönska, men ån är vadbar nästan överallt och idealisk som flugfiskevatten – bilden visar artikelförfattaren under provfiske sommaren 1981. (Foto Kenneth Boström).

"Öringen satte fart ned i höljan... spöts form skvallrade om att det var en av de få återstående stora Bolmenöringarna jag fått...".

kista samtidigt som spöet bugade sig för fisken och talade om att den var ordentligt krokad.

Efter en kamp som verkade ha varat i en evighet, gled den stora guldglänsande öringen in mot mig, alldeles för stor för min häv. Då jag gjorde ett försök att få tag i fisken med handen, mobiliserade den sina sista krafter och gick ner mot botten där den ställde sig, trodde jag. I ån flottades förr mycket massaved och en del av denna låg sjunken på botten. En av de tre flugorna fastnade i en stock och öringen gick fri. När detta gick upp för mig, satte jag mig ner på ålkistan tände en cigarett, såg solen sjunka ner bland trädtopparna och lovade mig själv att aldrig ha mer än en fluga på tafsens, sedan fick Färnström och Co. ha hur många flugor de ville. Schentz tröstade mig med att "vi tar den i morgon i stället".

Kvällen därpå gick jag till samma plats och tittade ut mot den flata stenen. Inget vak, inget liv i vattnet över huvud taget. Jag knöt på en, bara en Greenwells Glory och kastade ut mot stenen. När flugan kom in i lugnvattnet – pang, öringen fanns kvar på samma ställe. Denna gång

Schentz den yngre, som var fiskmästare i Skeen under 30-, 40- och 50-talen. Min fru påstår att jag valde just henne därför att hennes far var intresserad av fiske. Det är inte sant, men en fördel hade det ju; Heinrich och jag fiskade sedan regelbundet i många år tillsammans i Bolmån. Många minnen strömmar mot mig när jag tänker tillbaka på den tiden, och jag skall försöka återge några.

Jag minns en majkväll med en enorm svärmning av sländor. Öringen vakade överallt i ån. Jag vadade ut, repade av lina från rullen för att göra ett kast mot en vakande fisk och just när framkastet skulle påbörjas hördes ett ordentligt plask bakom mig. Jag hejdade spöts rörelse, lät linan sjunka ner bakom ryggen – och pang där satt öringen!

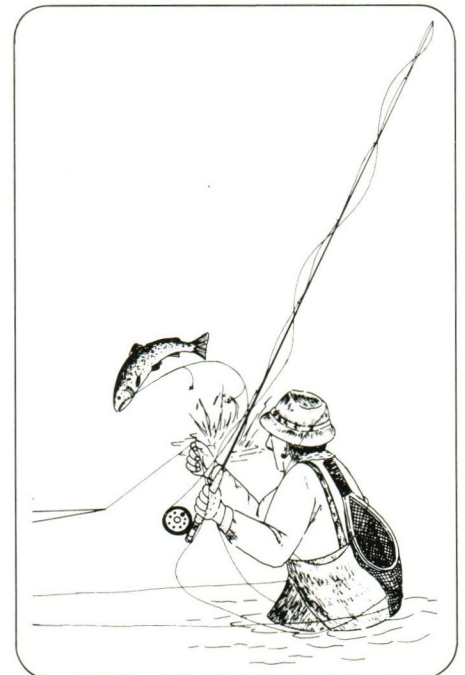
Med tio till femton meters löslina och flera knops fart gick fisken nedströms. Löslinan snoddes runt mig, låste fast häven, fastnade i vadarstaven och trasslade in sig i flugorna som satt i hatten. Linan hängde som en dåligt spänd flaggstångslina runt spöet. På något underligt sätt lyckades jag med handen få tag i rätt

ända av fluglinan och drillade fisken på detta sätt. Med ett stadigt grepp om nacken bärgades till slut öringen, som visade sig väga 1,7 kg. Nåja, innan mörkret kom lyckades jag fånga ytterligare ett antal fiskar på ett mera proffsigt sätt...

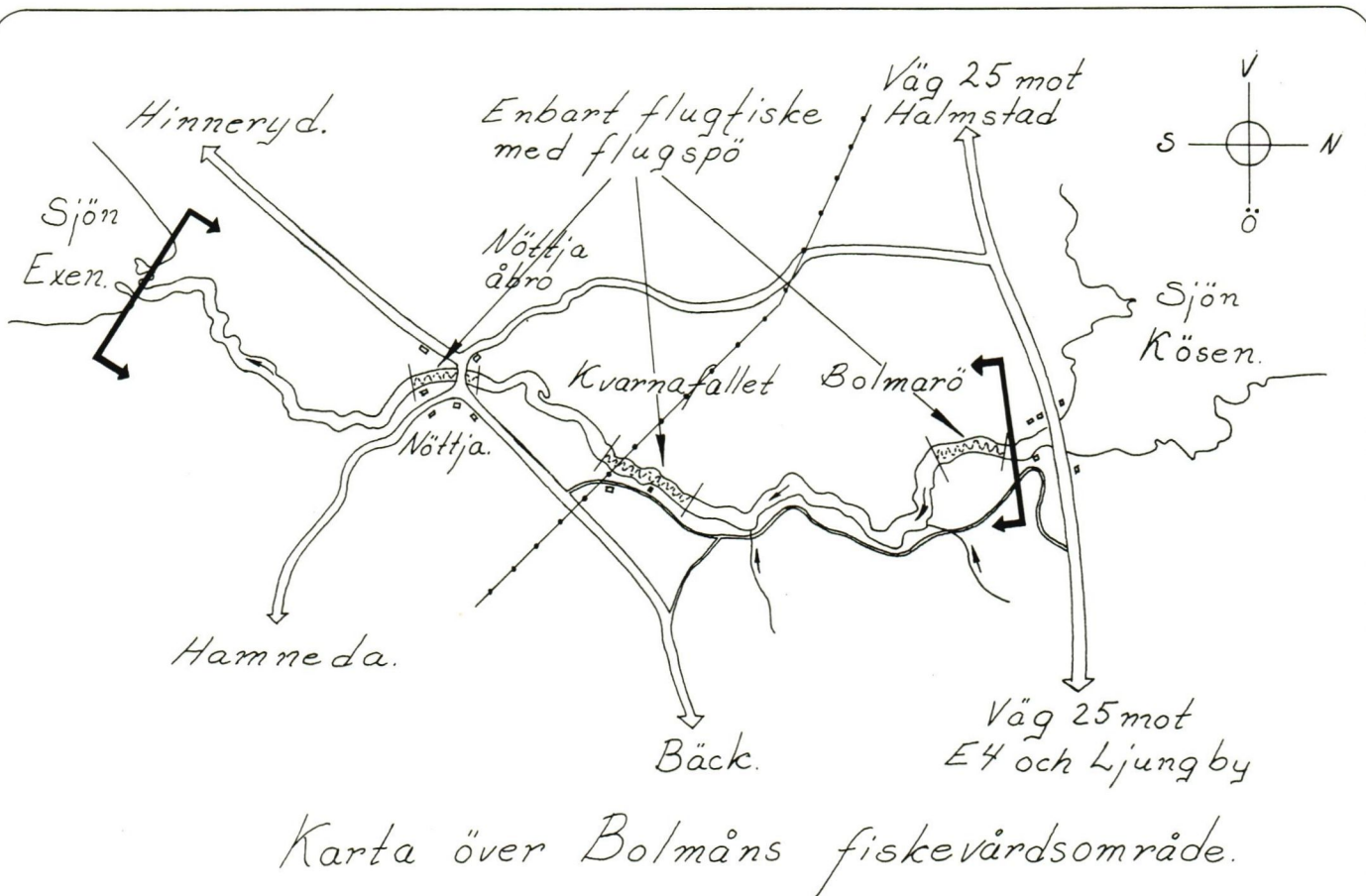
Aldrig mer tre flugor...

Vid ett annat tillfälle stod jag utvadad i ån till midjan och fiskade av en forsfot. I forsfotens nedre del låg en stor flat sten och bakom denna bildades ett lugnvatten. Där hade jag tagit många fiskar tidigare. Jag lät mina tre våtflugor glida förbi stenen och in i lugnvattnet... en stramning i linan, där satt en fisk på ändflugan, en Greenwells Glory.

Öringen satte fart ner i höljan. Att det var en av de återstående stora bolmenöringarna jag fått på, skvallrade arjonspöets pilbågesform om. Att det inte gick att landa en så stor fisk där jag stod konstaterades snart. Jag backade försiktigt upp mot en ål-

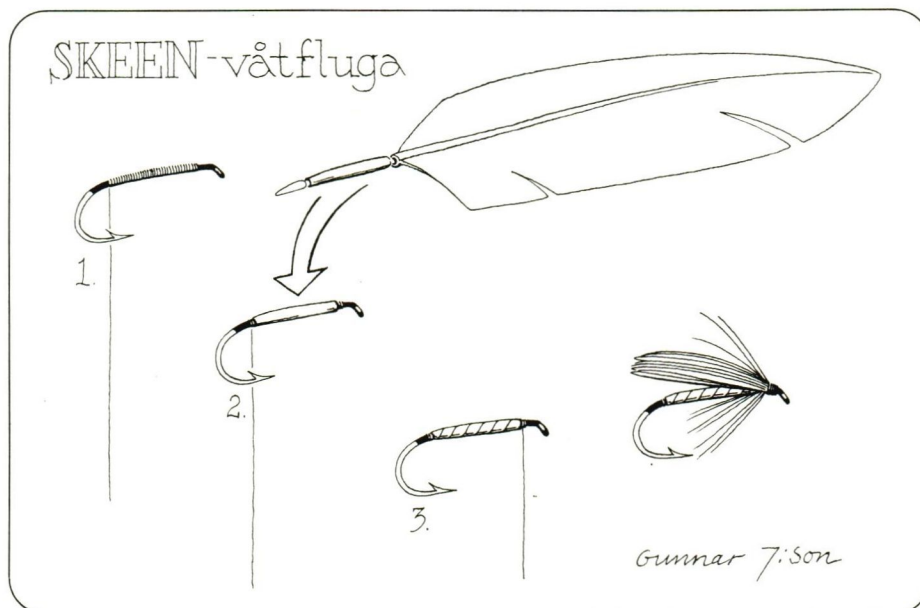
"Linan hängde som en dåligt spänd flaggstångslina... men på något underligt sätt fick jag tag i den och drillade fisken på detta sätt".

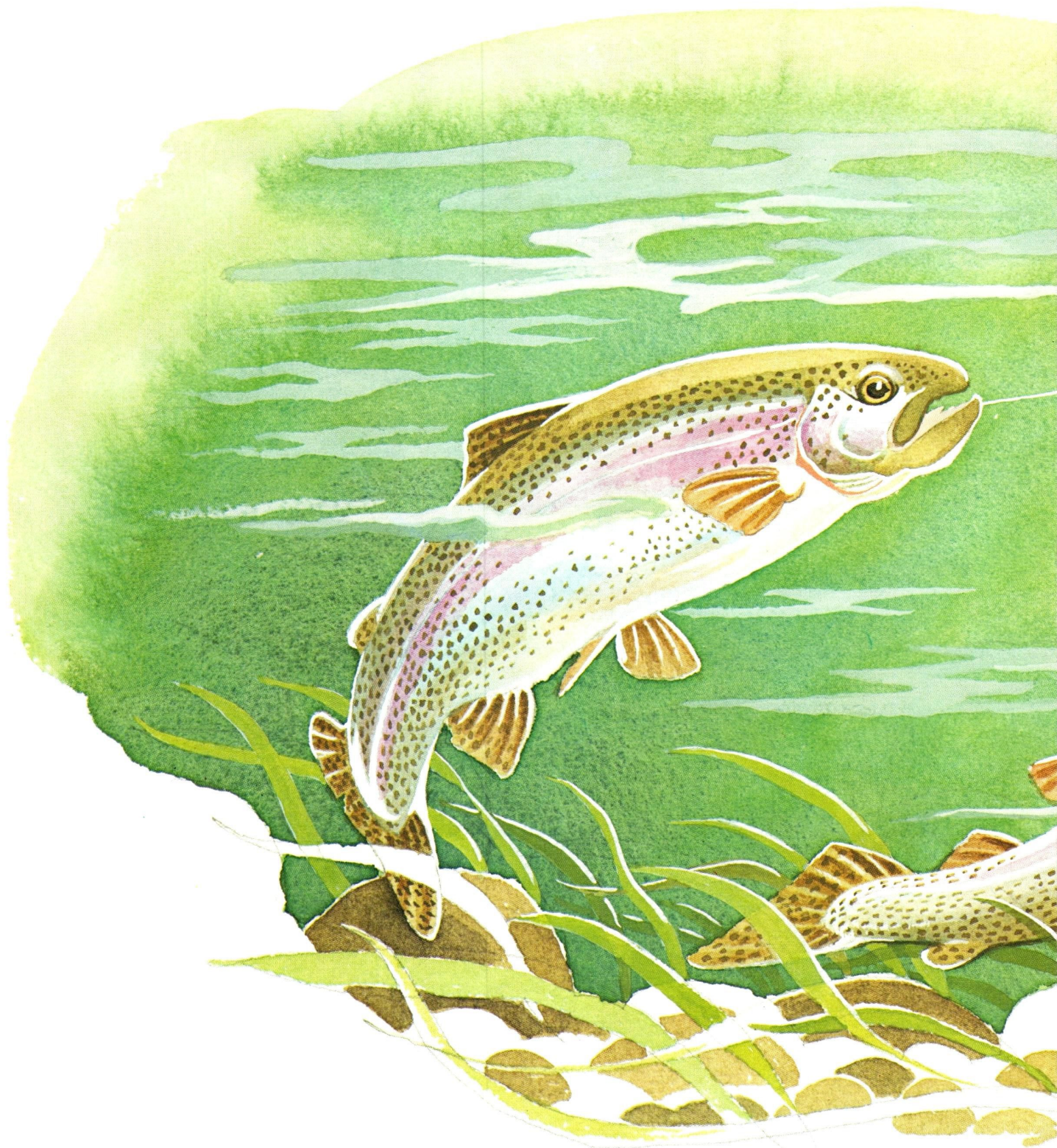
1981 bildades Bolmans fiskevårdsområde, som sträcker sig mellan sjöarna Kösen och Exen. I somras satte man ut 1.500 öringar med en medelvikt av 4 hg. Enligt uppgifter av fiskevårdsområdets ordförande skall vattnet öppnas för fiske den 1 april 1982. Tre sträckor är mycket lämpliga för flugfiske med flugspö. De är belägna vid Bolmarö, Kvarnafallen och Nöttja åbro, se kartan. Bolmenöringen får vi aldrig tillbaka, men vi får glädjen att fiska och vada i ett för oss flugfiskare historiskt vatten. I Ljungby cirka 1,5 mil från fiskevattnet finns matställen, campingplatser, rum att hyra och hotell. För upplysning angående fisket svarar Lennart Karlsson, Bolmaryd tel. 0372/540 63.

blev det en rusning ner till höljans nedre del, och där bröt den vattenytan, och i ett magnifikt hopp avtecknade sig den stora fisken mot himlen. Flugan släppte sitt grepp och vattnet omslöt öringen igen.

Detta blev min sista kontakt med storöringen i Bolmån, och det var en upplevelse som endast kan ha sin motsvarighet i paradiset. Än i dag behöver jag bara blunda, så ser jag den hoppande fisken framför mig...

En äkta Skeeen-fluga, bevarad – och fotograferad – av Gunnar Johnson. Huvud och kroppsbasen gjordes av gult bindsilke, som också var ribbing över det stycke fjäderskaft, som trädde över det gula kroppssilket. Vingarna var av brunspräcklig fjäder, hacklet ljust ginger och huvudet gult.

Sanningens ögonblick i McKenzie

Av Vernon S. Hidy Akvarell: Gunnar Johnson

Summer 7:800

Den amerikanske flugfiskeveteranen "Pete" Hidy är numera välkänd även för nordiska fiskare – här berättar han, exklusivt för FiN, om ett sällsamt regnbågsfiske!

En båt- och fisketur på Oregons Mc Kenzie River en härlig sommardag är fantastisk upplevelse för alla som tycker om att flugfiska regnbåge. För en som brukar vada eller vandra några kilometer en eftermiddag eller kväll, blir en sådan tur ett ganska bekvämt företag. Guiden manövrerar skickligt båten och har allt jobbet, medan man själv och kamraten turas om att ta regnbågar. På det här sättet kan man utan svårighet klara av ett tjugotal kilometer på en dag, även om man stannar ett tag i de hölJOR, där regnbågen villigt tar en väl presenterad fluga.

Färden ger en storslagen bild av Kaskadbergens kammar med jättelika klippor, som tycks sväva över vida, böljande skogar under väldiga, vita stackmoln. Strax intill oss stupar klipporna, som sedan tidens början nöts av älven, och här öppnar sig gläntor med nyponros och tusensköna, och vinden doftar viol, mynta och kaprifol. Den blå aklejan och kabbelekan blommor längs den sanka älvstranden. Brudand, skrak, gylling, ringtrast och kungsfiskare flyger över älven eller genom trädens grenar. Vi äter lunch i skuggan, på en sandrevell intill den grönblåskimrande strömmen. Guiden lagar till en måltid för gudar, regnbåge halstrad över brasan av drivved, medan vi svalkar en flaska vitt vin i älvens ky-la.

Överraskningarnas älv

Men McKenzie är mer än bara landskapet, fåglarna och regnbågen. Älven har så många ansikten, är så full av överraskningar, utmaningar och lockelser. Se upp, allt händer så snabbt! Medan man står och rollkastar över forsen, händer det att guiden ropar till vid årorna:

– Håll dig beredd! Precis bakom klippblocket därborta...

Just där, ja. Han brukar inte ta fel. Ett kort och exakt kast resulterar för det mesta i en vacker regnbåge.

I slutet av forsen stannar man kanske ett tag och fiskar vattnet mellan blankslipade storstenar, kransade av skum. Därifrån driver man glad i hågen ner genom skuggiga eller solstänkta grunda forsar, vidare ner till hölJOR och alg- eller sjögräsklädda jämbottnar. Här träffar man kanske fler överraskningar, egendomli-

forts på nästa sida

ga skuggor, som kan vara regnbågar. De dyker upp helt plötsligt, blänker till och försvinner som blixtrar över de buktande gråvita eller färgrika, långa klipphyllorna. Här måste man kasta ganska långt. En lätt dragning i linan för att resa flugan, och den flyter perfekt, draggfri och med samma hastighet som båten.

Regnbågarna i Mc Kenzie River vägrar ta en draggande fluga, om de inte blivit helvilda av alla godbitar, och om man inte – det Gud förbjude – fiskar med upphängarfluga.

Fiske med en sådan gav mig en oförlömlig upplevelse i McKenzie tillsammans med tre oregonbor, domaren James W Crawford, Dale LaFollette och Thomas Tongue, skickliga fiskare med sammanlagt femtio eller sextio års erfarenhet av älven. Jag fiskade alltså ett för mig obekant vatten tillsammans med tre flugfiskare, som kände vattnet mycket väl.

Vi hade bokat in oss för natten i Cedarwood Lodge, i en väderbiten men trevlig stuga vid älven. Hela omgivningen ingav en känsla av falsk säkerhet för här skulle jag dras in en överraskande och motstridig debatt.

Tom och jag fiskade tillsammans på dagen och turades om att ta fisk. Visst hade vi dödperioder ibland, men också stunder då fisken var bra igång. Om jag kommer ihåg rätt, tog Tom en troföering på drygt fyrtio centimeter, som han satte tillbaka enligt bestämmelserna för McKenzie. Höjdpunkten den dagen inträffade framemot seneftermiddagen, när vi fiskade höljan i Byerlys Flat och solnedgången speglade sig i silverströmmen – purpur, orange och guld.

Double på regnbåge

En riklig kläckning hade just satt igång, när vi kom fram, och vår guide styrde in båten under träden för att inte oroa vattnet. Tom gjorde det första kastet bland ivrigt vakande och plaskande fiskar. Orgien hade börjat, och regnbågen frossade på tusentals kläckande nattsländor.

Medan Tom drillade sin första regnbåge, knöt jag på en upphängarfluga och hoppades på double. I första klastet tog en regnbåge ändflugan och drog ner upphängaren under ytan. Jag krokade och spöt bugade djupt, när fisk nummer två högg på min upphängare. Att få en double i håven är ännu roligare än att få dem på kroken. När mina nästa

två snodde runt och hoppade, ibland på samma gång, bad Tom vår guide att knyta en upphängarfluga på hans tafs.

I nästan en timme roade vi oss med att kroka och håva doubleer. Två regnbågar vägde mellan ett och ett och ett halvt kilo, och blev höjdpunkten på min första fisketur på Mc Kenzie.

Litet senare, när vi var på väg upp för älven till stugan, satt jag och lyssnade till Tom, Dale och domaren, som prisade McKenzie som en av de bästa älvarna för regnbågsfiske med fluga. De som har förmånen att få fiska i den, måste därför vårda den omsorgsfullt och se till att ingen kan missta sig på hur man uppträder.

– Vi måste alla följa och bevara dessa traditioner, sa domaren, för de har tillkommit helt med tanke på den här speciella älven. Därför är det viktigt att en del av oss anstränger sig lite mer än andra och håller efter och rapporterar hur fiskare uppträder, alldeles särskilt de som så att säga fiskar på gränsen till vad som kan anses sportligt. Det är förbaskat pinsamt ibland, särskilt i en sån här vacker älv.

När vi kom tillbaka till stugan, gjorde Dale upp eld i den stora, murade stenspis, och jag hämtade in en hink källvatten. Vi satte fram is och skotsk eller amerikansk whisky, slog oss ner framför brasan, kopplade av och berättade fiskehistorier, så fria från bekymmer som fiskare brukar vara efter en fullkomlig dag. Fortfarande känner man hur båten dunsar mot klipporna i forsen, hör man hur linan susar genom luften och hur fisken plaskar intill håven. Man kommer ihåg de första ögonblickens rädsla då båten styrde genom den strida strömmen och den härliga, berusade känslan då man flög över det vitskummande vattnet och hela världen tycktes virvla runt.

Levande agn?

Elden exploderade i en skur av gnistor, när plötsligt Tom förkunnade för Dale och domaren:

– Det gör mig ont att behöva säga, att min fiskebroder slutade sin fiskedag med att använda levande bete.

McKenzie muvlade dovt ogillande utanför dörren, och det small till i brasan igen. Domaren fyllde lugnt sitt glas och funderade en stund över detta nedsättande påstående från sin högt skattade vän, advokat Thomas Tongue, som några år senare blev domare i Oregons Högsta Domstol.

– Om beskyllningen är riktig, sa domaren, är det en mycket allvarlig anklagelse för osportsligt uppträdande. Kände du dig illa berörd, Tom, av att se en så kallad flugfiskare använda agn?

– Ja, verkligen. Det här är ett solklart fall, herr domare. Jag skulle tro att både älv och fisk kräver ett ökat skydd, om sådana här övergrepp fortsätter.

– Tog svaranden många regnbågar?

– Ja. Och alla granna McKenzie-regnbågar.

– Har svarande något att anföra mot anklagelsen här och nu?

– Ja, herr Domare. Vi stod och fiskade vid Byerlys Flat och regnbågarna var så hungriga att de var helt vilda. Det var rena frosseriet, så jag knöt på en upphängarfluga, eftersom jag tycker om att ta double.

– Vilken fluga använde du?

– En liten nattsländeimitation av hjorthår, glest bunden på en mycket lätt och tunn krok, och det minsta man kan säga är att de gillade den.

Tom avbröt mitt försvar:

– Det var inte så mycket det att han fiskade med upphängarfluga som det sätt han fiskade den på. När första regnbågen högg, tog han inte in den utan lät den hållas och använde den med full avsikt för att sätta fart på den andra flugan och locka fisken att ta den med. Jag tycker det är en grov kränkning av flugfiskets andemening.

– Protest! Det där är orättvist mot både mig och fisken, sa jag.

– Fortsätt! Anklagelsen är helt klar, sa domaren. Håller du med om, Dale, att det är en allvarlig beskyllning? LaFollette lade omsorgsfullt ännu en vedpinne på brasan.

– Jag anser, herr domare, att det är en mycket allvarlig anklagelse.

– Har ni lagt märke till, herr domare, hur glupskt regnbågen tar insekter som kläcks i stora mängder, frågade jag.

– Visst har jag det. En fantastisk syn och en anledning till att vi vill skydda den här älven mot varje form av missbruk.

– Men jag tror, att regnbågen tycker om att jaga alla de här insekterna som vickar och har sig och skyndar upp till ytan och sen flyger sin väg. Jag skulle tro att de känner sig riktigt belåtna, när de får tag på nån. Och fiskaren är säkert lika glad, när han känner att det drar i upphängarflugan. Det ökar nöjet två gånger om. Jag är helt säker på att en upphäng-

arfluga gör det dubbelt så roligt för både fisk och fiskare.

"Crawfords lag"

– Har du inte det minsta dåligt samvete av att använda en sådan förslagen metod för att ta regnbåge, som så vitt jag förstår, är både utsvulten och upphetsad av jakten på föda?

– Bara på en enda punkt, herr domare. Det tar lite längre tid att kroka av och släppa tillbaks fisken. De tycks också stimma runt lite mer, när bäge är i häven. Att det dröjer lite att få fisken i vattnet är ett litet bekymmer, men de har alltid klarat av att simma iväg.

Elden började falna. Bruset från älven trängde in genom dörren. En ugglas hoade utanför. Dale fyllde på våra glas, medan domaren tog sig en funderare på det sportsliga i att låta en fiske ta hand om flugans rörelse.

Efter en stund reste domaren sig och sa:

– Mina herrar. Låt oss skåla för McKenzie River, denna storslagna älv, som fört oss hit och gett oss en härlig fiskedag tillsammans. Jag dömer sålunda i detta mål: Även om upphängarfluga gör det lite roligare för både fisk och fiskare, bör man aldrig främja dess användning i ett bra regnbågsvatten. En regnbåge i taget räcker.

Till den dag som idag är har jag följt Crawfords Lag Om Upphängare i alla älvar jag fiskat. Jag är helt säker på att alla som följer den lagen finner vishet i den, "ty visdomens väg är glädjens väg, och alla hennes stigar leder till frid".

Så här efteråt tror jag att man likväl kan fiska med upphängarfluga i McKenzie, men på vissa villkor. Man kan fiska hullinglöst och därmed göra det lättare för båda fiskarna att klara sig på kroken, och man kan ju sätta tillbaka all fisk som fångas med den här metoden, i synnerhet den som tar vid solnedgången, då ju regnbågen är som mest i farten. Det skulle visserligen vara att kringgå Crawfords Lag, men samtidigt bli en hyllning till domaren, som gick bort för en kort tid sedan. Alla som kände denne märklige man och vördar minnet av hans aktning för McKenzie skulle kunna kalla denna ritual Ceremonin i Solnedgången, som diktaren John Muir uttrycker det. Jag tror att det skulle ha tilltalat domarens underfundiga sinne för humor. Han uppskattade allt som var till gagn för hans älsklingsälv.

BREV FRÅN PREBEN

Om flugor, fisk och fiskare

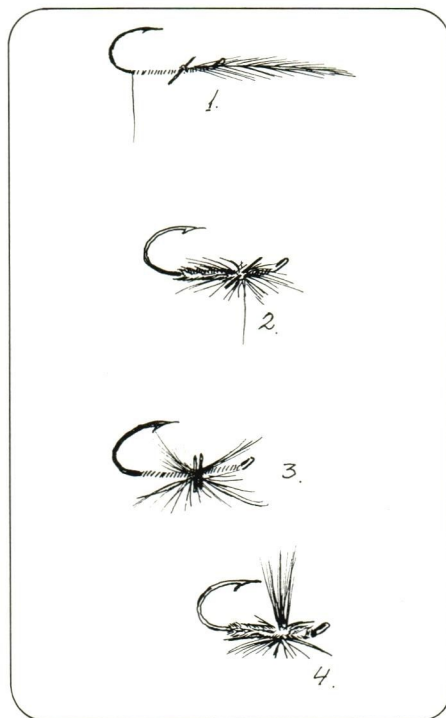
A case of "feathermania"...

Gennem år og dag kommer vi mennesker ud for et og andet, og i den alder jeg har nået skal der noget til for at chokere mig, men 1. juledag blev jeg ringet op fra Vejle af min ven Torbjørn Petersen.

Han lod meget eksalteret i telefonen og efter at han lige havde nået at ønske mig glædelig Jul forkyndte han, at han havde gjort en ny opdagelse indenfor fluebindingen – en sensation. 'Og jeg siger dig Preben, du har aldrig hørt eller læst om dette før'. Efter at familien havde fejret juleaften havde han – og her må det for forståelsen af det følgende fortælles, at Torbjørn er færing – trukket sig tilbage til sit fluebindingsværksted, for ånden var pludselig kommet over ham. I stedet for som 'den gamle dyrlæge' at binde sit faldskærmshackle omkring løkken dannet

af hacklefferens pennepose, eller John Goddard's nylonløkke, så havde han klippet et stykke pennepose af en hackleffer og bundet den til krogen med otte-talstørn, så den sad solidt midt på krogskafte og på tværs af dette i det vandrette plan. Han bandt så hacklefferen på krogskafte og vandt fjerens vandret rundt om krogen mellem denne og penneposen. På fig. 1 er penneposen bunden på en krog, hvor fluen skal have krogbøjningen pegende opad, og han har placeret penneposen ovenpå krogskafte. Han vinder så hacklet, så det hele tiden føres ovenover krogen, men under penneposen. Har man bundet hacklet ned så det konvekse side vender opad, vil fjerstrålerne pege ud til siderne og nedad. Vil man have fluen til at stå endnu højere på vandet, kan man binde penneposen nedenunder krogskafte, som vist på 4.

Jeg måtte med beklagelse indrømme overfor Torbjørn, at jeg ikke havde set denne måde omtalt i nogen af de bøger eller tidsskrifter, jeg havde læst – hvorfor jeg mener det måske også vil have andre personers interesse, der lider af den ret udbredte og desværre uheldbedelige sygdom 'feathermania'... Det fungerer perfekt og fluerne er lette at binde og meget holdbare. Jeg kan så kun føje til, at som jeg har forsøgt vise det på fig. 3, man kan bruge samme fremgangsmåde ved f.eks. bindingen af Vince Marinaro's 'thorax-style' fluer. Blot skal man her anbringe to stykker pennepose på hver side af krogen, og binde dem fast så de står lodret i forhold til krogskafte. Så kan man meget nemt vinde et langt eller to alm. hackleffer. så de danner et kryds og fjerstrålerne støtter fluer meget lig benene på den naturlige døgnflue.

Preben Torp Jacobsen

HÖKENSÅS – Norrland i miniatyr

Sextio fiskesjöar i en förtrollande sydsvensk urskog... och i några av dem ger skymningsfisket en chans på mycket stor regnbåge.

Av Lennart Ottosson

Hökensås naturreservat bjuder besökaren på förtrollande naturupplevelser i ett säregt landskap.

(Foto Stig Larsson).

Regnbågen är den vanligaste flugfiskefisken i Hökensås... där finns exemplar på över fyra kilo.
(Foto Gunnar Johnson).

Hökensås naturreservat vid sjön Vätterns västra strand strax söder om Tidaholm påminner i mångt och mycket om ett stycke Norrland. Här finns ett stort antal sjöar upplåtna för sportfiske, alla belägna i ett fantastiskt vackert urskogsområde.

Den långväga resenären finner lättast vägen, om han tar Jönköping vid Vätterns sydspets som utgångspunkt. Därifrån färdas man praktiskt taget på Vätterns västra strand cirka 30 kilometer norrut, och tar av vid ett litet samhälle som heter Brandstorp. Sedan är det lätt att hitta, eftersom skyltar visar vägen till det 5000 hektar stora området.

Alla som fiskat här intygar vilket fantastiskt arbete som lagts ner för att skapa ett attraktivt sportfiskeområde i Södra Sverige. Hökensås är i stort sett resultatet av en mans arbete, nämligen "Mr Hökensås himself", Fiskmästare Åke Sandberg i Tidaholm. Han började redan för över trettio år sedan att plantera ut egenhändigt fångad ädelfisk. Från början mest på försök, men med resultat som vi idag kan glädja oss åt. Numera har han emellertid god hjälp av Skaraborgs läns Hushållningssällskap och andra, som administrerar och sköter området på ett utomordentligt sätt.

Som långväga gäst behöver man någonstans att bo. En fin och välordnad campingplats finns inom området. Den som önskar något bättre komfort väljer att hyra någon av stugbyns 35-tal välutrustade småstugor. Men det gäller att vara ute i god tid med beställningen, speciellt då för semesterperioden. Fyra av stugorna är handikappvänliga, och en är dessutom allergisanerad. Alla känner sig välkomna och värdfolket gör allt för att gästerna ska trivas. Medlemmar i Caravan Club har också ett uppställningsområde med plats för ett hundratal husvagnar inom området.

Hökensås är delvis avsatt som naturreservat. Endast vissa av vägarna är upplåtta för motortrafik. Under tjällossningen är en del av skogsvägarna helt avstängda, något som man måste respektera om man planerar ett besök tidigt på våren.

Fiskekort och anvisningar för fisket finns att köpa i kiosken vid stugbyn. När denna är stängd köper man sitt fiskekort i en automat på samma plats. För icke fiskeintresserade familjemedlemmar erbjuds bordtennis, tennis, minigolf, fotbollsplan, vandringsleder, – och inte minst stora möjligheter till svamp- och bärplockning eftersommar och höst.

Fyra flugfiskesjöar

Inom Hökensås sportfiskeområde finns ett 60-tal sjöar att välja mellan,
forts på nästa sida

Bäckrödingen är en uppskattad fångst, framför allt av danska flugfiskare, som inte har chansen att fiska den på hemmaplan.
(Foto Gunnar Johnson).

”En av bjässarna i Strandgölen tog min Jassid nr 22 på 0,12-tafs...”

varav ett 20-tal med inplanterad lax-fisk, främst regnbåge, men också mindre bestånd av öring och bäckröding.

Fyra sjöar är speciellt upplättna för flugfiske och håller större fisk: Lilla Havsjön, Strandgölen, Bastugölen och Sänksjön. I den senare får man dock dela fiskeplatserna med spinnfiskarna. Tyvärr har Sänksjön givit Åke Sandberg mycket bekymmer, eftersom här förekommit en del olovligt fiske. På senare tid har emellertid bevakningen skärpts, och det gäller att läsa igenom anvisningarna för fisket ordentligt, för att undvika obehagliga överraskningar. Olika kortpriser och bestämmelser gäller nämligen för olika sjöar.

Bastugölen har jag endast besökt ett fåtal gånger, men enligt utsago finns där gott om stor fisk – till och med mycket stor.

Lilla Havsjön och Strandgölen är de av flugfiskare mest besökta sjöarna. Strandgölen ligger avlägset inne i området. Kartan på fiskekortet är därför en god hjälp att hitta dit. Väl framme möts man av en liten glittrande vildmarkssjö inbäddad i skog. Strandgölen är relativt grund, och har ett kristallklart fint vatten. Botten består mest av småsten och sand och här kommer vadarbyxorna till god nytta. Sjön är relativt lättvadad. De bästa och mest använda fiskeplatserna är lätta att hitta. Små, väl synliga stigar på botten avslöjar dem.

Utrymmet för bakkasten är bra, men ett och annat rollkast behövs på vissa ställen, där skogen trycker på. Fisket är för det mesta bra liksom tillgången på fisk.

Lilla Havsjön, som ligger på promenadavstånd från stugbyn, är lättare att hitta. Den är också den största för flugfiskare upplättna sjön. Här finns en utmärkt fin badplats med bryggor och hopptorn. Bryggorna blir, efter det att badgästerna dragit sig tillbaka, utmärkta fiskeplatser, speciellt då nattetid, då det annas är lätt att fastna med flugan i trädgrenar och buskar. I övrigt finns det många bra fiskeplatser runt hela sjön. Liksom Strandgölen är den relativt lättvadad men kräver vadarbyxor. Sjön är fylld med småvikar, men man bör inte plaska i utan att först ha känt botten ordentligt. Här och var är det mycket mjukt och dygt. Fiskeplatserna är även här lätta och finna.

Sjö för handikappade

Nämnas bör dessutom Åke Sandbergs & Co senaste projekt, Björnsjöns Fritidsanläggning, som under 1981 blev restaurerad till en för Sverige unik fiske- och badsjö för handikappade. Bryggor och båtar helt anpassade för rörelsehindrade finns, och sist men inte minst massor av ädelfisk att kroka för den som vill det.

FiN:s miniguide till Hökensås

För att hjälpa dig att planera ditt besök i Hökensås, ger vi dig några adresser:

Information: Park- och fritidskontoret i Tidaholm, tel. 0502/123 20, ankn. 248

Övernattning: Hotellet i Tidaholm, tel 0502/103 78.

Stugor att hyra: Hökensås stugby, tel. 0502/230 53.

Kontaktman för Caravan Club: Herbert André, Tibro, tel. 0504/142 36.

Utöver fiske mot lösande av dagskort, kan också en hel sjö abonneras för slutna sällskap. Kontakta fiskmästare Åke Sandberg för information och bokning, tel. 0502/330 80 eller 403 35, på kvällstid 106 46.

För fiske i handikappvänliga Björnsjön, kontakta Park- och Fritidskontoret i Tidaholm, telefonnr, se ovan.

Nu med ett raskt kliv över till en del utrustning och flugval. Vadarbyxorna är som nämnts absolut nödvändiga, gäller speciellt flugfiskare, liksom västen och häven. Sommartid kan ett myggstift vara bra att ha i någon ficka, där och också en ficklampa bör finnas. Vad det gäller spön och rullar krävs inget speciellt, men ett och annat långt kast kan vara bra att prestera.

När det gäller flugor, nymfer och streamers, är åsikterna säkert lika många som det finns fiskare, men jag skall försöka ge några tips om flugaskens innehåll.

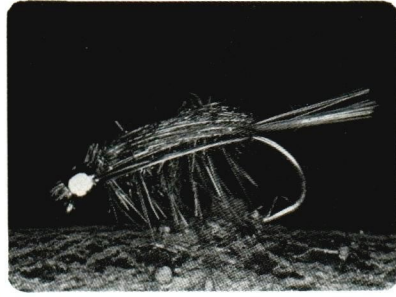
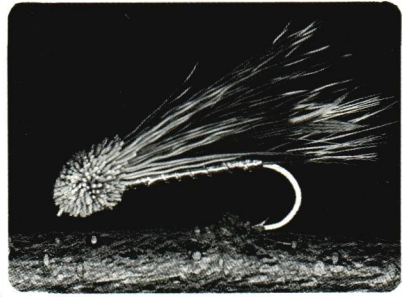
På våren, när inte fisken vakar speciellt flitigt, brukar jag prova streamers bl.a. då Saror, en enkel streamer, bunden med Marabouvinge i olika färger, t.ex. vit, svart och oliv med ribbad tinselkropp. Vit med silver, svart med svart chenille t.ex. och oliv med guld, storl. 6-10, – enkelt och bra. Till detta kan fogas, att en Montana-nymph samt någon Wolly Worm kan ge ett bra resultat emellanåt. Dessa används uteslutande tillsammans med sjunkande linor, med undantag för Montana, som kan användas även till flytande linor, då den fiskas strax under ytan.

Som torrflugor kan jag rekommendera numera riksbekanta Rackelhanen storl. 10–12 i brunt, grå-oliv och svart polypropylen. Europea 12 har också given plats i asken, liksom Muddler Minnow och Streaking Caddis. Vissa kvällar är de två senare helt oslagbara. Fiskade på ytan efter ett dopp i Permafloaf flaskan är de helt perfekta för ändamålet.

Hökensåsbaggen

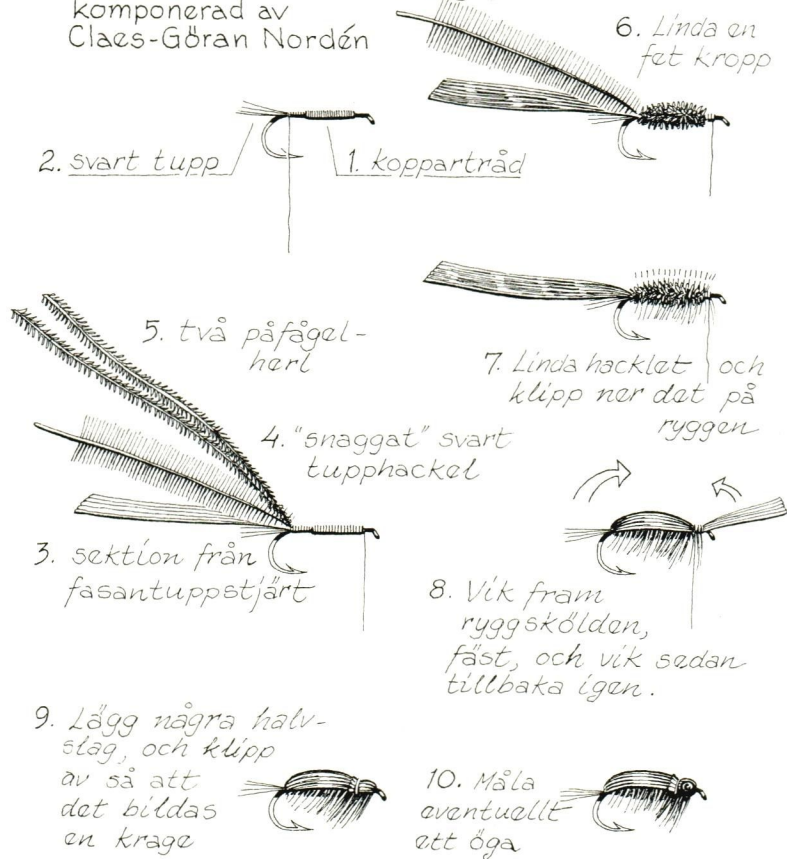
För att göra det hela komplett får inte glömmas C-G Nordéns bagge, t.o.m. döpt till Hökensåsbaggen. När fisken inte bryr sig om andra skapelser, kan en bagge göra underverk. Hökensåsbaggen fiskas oftast med flytande lina, och fiskar bäst genom att med småryck tas in strax under ytan. Dessutom finns det säkert många både bra och välfiskande flugor, men har du dem som nämnts i texten är chansen stor att få kontakt med fisk.

Om isättningen av fisk kan näm-

HÖKENSÅS - baggen

komponerad av
Claes-Göran Nordén

En Muddler, eller en Streaking Caddis, fiskad i ytan är ofta nära nog oslagbar... men när inte ens de duger är det dags att pröva Baggen, komponerad speciellt för Hökensås av Claes-Göran Nordén.

(Foto Ahti Saarinen, teckning Gunnar Johnson).

nas att den sker enligt principen mycket folk, mycket fisk. Storleken på fisk i nämnda vatten ligger i genomsnitt på 7-10 hg.

Under säsongen 1981 sattes på prov ut mycket stor fisk på 1,5 till drygt 4 kg i framförallt Lilla Havsjön, Strandgölen, Björnsjön och Sänksjön. Provet har enligt Åke Sandberg utfallit till stor belåtenhet för alla parter, och jag har själv varit i kontakt med en av bjässarna, närmare bestämt en gång under hösten 1981 en blåsig och kall oktobereftermiddag. Jag tog bilen och åkte upp till

Strandgölen. Väl framme, började jag undra om allt stod rätt till i skallen: halv storm, plus att det börjat regna. Men flugfiskare är ju ett släkt för sig. Inte ett liv fanns att se på den av blåsten något gropiga ytan, men jag började i alla fall att fiska mig runt sjön sakta men säkert. Det var heldött, inte ett nafs trots ett par timmars fiske. Dags för fika, tänker jag. Kaffe är verkligen gott när man är frusen och lite stel.

Det verkar precis som om fisken ser när man har satt sig till ro, för plötsligt syns en vakring breda ut sig

på vattnet en bit bort, där en björk hänger ut. Blåsten och regnet har avtagit. Klockan är omkring 17.00 och jag slänger i mig smörgåsar och kaffe, reser mig och går mot stället där vaket visat sig. Då, en vakring till, lite längre ut, och eftersom det är halvmörkt kan jag inte se något ätbart över eller på ytan. Det måste vara något som faller ner från trädet tänker jag. Smått och osynligt i så fall. På med en ny spets, bara det en prestation i halvmörker med stela och frusna fingrar. Från 0,18 till 0,12 och på med en Jassid "storlek" 22.

Efter vad jag själv tycker en evighet är allt dock fixat. Det vakar en gång till, lite diskret. Ett kast på 15 meter, men det finns ingen möjlighet att se exakt var och hur flugan landar. En virvel i ytan! Låg inte flugan där någonstans? Jo, mycket riktigt, linan dras iväg, ett försiktigt mot-hugg med den lilla kroken och klena tafsen. Då blir det liv! Hela fluglinan och 15-20 meter av backingen är ute på en sekund. Nu känner jag att det inte är någon liten firre som blivit lurad. Det knycker och går fram och tillbaka därute, ibland vid botten ibland i ytan. Det här blir inte lätt tänker jag, 22-krok och 0,12, puh!

Men efter fem minuter börjar jag sakta få in lite lina, - meter för meter. Nu ser jag fisken blänka till en liten bit ut. Den är stor, till och med mycket stor. Jag börjar flytta mig försiktigt, eftersom jag står intill ett sjunket träd. Då sticker den ut igen, - tjugo meter i en rusning. Så märker jag att det känns lite konstigt, jag tycker inte jag har direkt kontakt längre. Jaha, runt en av grenarna på sjunkna trädet eller något sådant ... det gick som det brukar i liknande situationer, åt helsike. Några kraftiga knycker och fisken är fri och jag själv en bit tafs och en fluga fattigare. Men efter en liten stund märker jag att jag i alla fall har blivit varm, till och med om fötterna. En härlig upplevelse var det i alla fall, och den värmer en hel lång och mörk vinter. Jag kommer tillbaka för att fresta den och andra på nytt.

Efter allt det här är det säkert många, som redan gissat sig till vilken tid på dygnet jag och många med mig fiskar. Rätt gissat, jag brukar börja i skymningen omkring kl. 18.00 och håller på till 23.00-23.30, - ibland längre. Fisken kommer då som regel något närmare land, och är då följaktligen lättare att få kontakt med.

Avslutningsvis välkomnar jag med många andra alla att fiska i en för södra Sverige unik natur.

Bok- biten

Redaktör Nore Sundin

Ny entomologi

W. Patrick McCafferty: *Aquatic Entomology. The Fishermen's and Ecologists' Illustrated Guide to Insects and Their Relatives. Science Books International. Boston. 1981.*

Denne meget omfattende bog er nok den flottest illustrerede bog jeg har læst om entomologi. Der er over 1000 tegninger foruden 124 meget fornemme akvareller af alle de insekter man kan træffe i ferskvande. Holder man sig til bogens titel og undertitel bliver man ikke skuffet under gennemlæsningen: Det er en illustreret nøgle til bestemmelse af de væsentligste insektgrupper, og den indeholder tillige en bunke biologiske oplysninger foruden økologi og anvisninger på, hvordan man indsamler materiale til undersøgelse og hvordan man hjemme kan opbevare dem i lived og studere dem. Derimod skal man ikke forvente at kunne hente yderligere viden, om man i forvejen har læst hvad der er publiceret om de forskellige arter, men bogen rummer et totaloverblik over hele dette meget omfattende emne, og vil derfor være en meget værdifuld håndbog at støtte sig til.

Som dansker sidder man dog tilbage efter en løselig gennemlæsning med et udtalt ønske om, at der blot ville komme en mand som Wesenberg-Lund, og skrive en moderne udgave av hans nu klassiske mesterværk fra 1915 'Insektlivet i ferske Vand'. Vi mangler en virkelig dækkende beskrivelse af livet under overfladen i vore ferskvande, skrevet så inspireret og med så omfattende en viden at den holder en fangen fra første til sidste side – trods bogens ret omfattende størrelse. Alt for mange bøger om faglige emner er så tørre og triste, at de virker direkte søvndyssende – side op og side ned med de samme golde facts stillet op så systematisk at man skal tage sig selv i nakken for at læse dem...

Den suveräne puppan

"Flugbindarbrev 4 – SL-puppan" av Simo Lumme. Kan rekvireras från Gunnar Johnson, Box 22, 570 20 Bodafors.

Om någon skulle fråga mig vilken artikel i FiN:s hittills utkomna tjugo nummer jag själv anser vara den bästa, skulle jag svara: "Skater om natten" i FiN nr 3/1979, av Simo Lumme. Den artikeln

hade, som jag ser det, allt – ett nytt, fascinerande flugmönster, en ny, spännande fiskemetod... överdådigt och instruktivt berättat, superbt illustrerat av författaren själv.

Samma känsla har jag inför nr 4 i Gunnar Johnsons "Flugbindarbrev" SL-puppan av Simo Lumme. Vad Simo Lumme där skriver om nattsländor och sin egen suveräna puppimitation vittnar än en gång om att Simo Lumme är en föregångsman inom nordiskt fiske och att han har mycket, mycket att lära alla oss andra.

I det inledande avsnittet berättar Simo Lumme om nattsländornas dominerande roll som öringmat i nordiska vatten, och att han i de många prov han samlade på öringars maginnehåll fann betydligt fler färdiga nattsländor än vad som kunde förutsättas med tanke på nattsländornas ytaktivitet... anledningen var de vingade nattsländornas aktivitet under vattnet, och numera vet man att honorna i åtminstone fem nattsländefamiljer, bland dem de bägge i Finland mest förekommande, lägger sina ägg under vattnet.

Intresset för våtflugefiske kommer att växa i takt med kunskaperna om nattsländornas levnadssätt, spår Simo Lumme. Han har säkert rätt – gamla tiders otaliga våtflugemönster imiterade säkert ofta nattsländor i olika stadier, även om upphovsmännen aldrig hade tänkt sig det!

Preben Torp Jacobsen har gjort "Simo Lumme's Sedge Pupa", SL-puppan känd i hela den flugfiskande världen, och många nordiska flugfiskare tror sig antagligen veta hur man binder och fiskar den. Men förmodligen har de allra flesta missat en eller flera av de avgörande poängerna, det som gör att just denna puppa, rätt bunden, är så överlägsen de flesta andra.

I "flugbindarbrev" nr 4 beskrivs dessa poängerna noga, där kan ingen missa dem. Själva mönstret är lätt beskrivet... men valet av material, och hanteringen av det, är några av de subtila poängerna – lika lång tid skall ägnas åt "efterbehandlingen" av flugan, med en specialklippt borste, som åt själva bindandet, enligt Simo Lummes egen rekommendation!

En liten bok om en enda fluga... ja, men just den flugan är väl värd det. Säljan har så litet gett så mycket åt både bindandet och fisket.

Bengt Öste

Ny nattsländebok

Garry LaFontaine: *Caddisflies. Nick Lyons Books/Winchester Press. New York 1981. Priset på Gary LaFontaines' "Caddisflies" är 170 Skr hos Fly Dressing, Box 2003, 561 02 Huskvarna, Sverige.*

Igenom den sidste snes år har der været en voksende interesse blandt fluefiskere for vårfluer – Trichoptera. Vi er

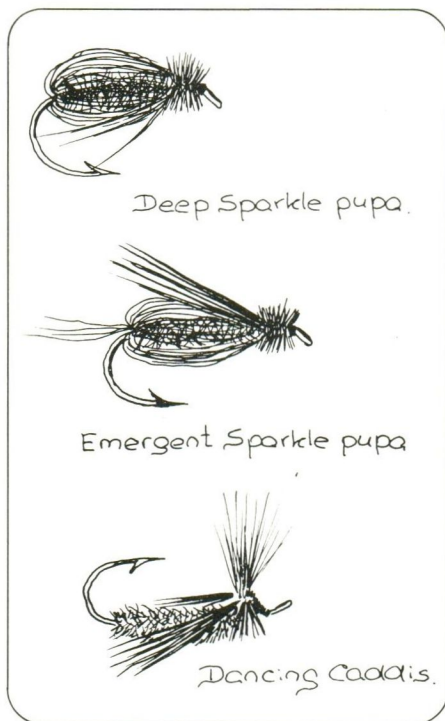
Nu har det kommit – FiN:s märke!

För fiskevästen, jackan eller mössan – FiN:s nya märke, mörkt olivgrönt, med en gyllene slända! Pris 15:–

Så skaffar Du FiN-märket: skriv eller ring vår prenumerationsman, Bertil Ekholm Erb, Markgatan 11, 294 00 SÖLVESBORG, tel 0456-107 09.

Du kan också köpa FiN:s dekal – för bilen eller spötuben, eller bägge, 265×55 mm, varmt gult i färgen, med FiN-sländan och text på svenska eller danska. Pris: 10:–.

Av gamla årgångar av FiN finns 1979 endast inbunden, ett fåtal ex., pris: 225:– Årgång 1980 finns inte alls, däremot 1981, pris: 110:– Årgång 1981 kan också fås inbunden på beställning. Ring eller skriv Bertil Ekholm Erb – adress och telefon, se ovan.

nästen alla vokset op under indtrykket af, at døgnfluerne var det eneste væsentligste for os flugfiskere. Nu viser det sig så, at som tiden går får andre insekter større og større betydning som fødeemner for ørred og stalling – maveundersøgelser af fanget fisk taler deres tydelige sprog. Mange gange er der en overvældende bunke 'små, sorte fluer' i maveindholdet (to-vingede insekter/diptera), men på visse tider af året dominerer vårfluerne, og specielt i deres puppestadie.

I 1977 kom een af de første bøger, der udelukkende helligede sig vårfluerne set med en fluefiskers øjne – Larry Solomon & Eric Leiser's bog 'The caddis and the angler', og vi var mange, der håbede på nu endelig at få svar på nogle af de mange spørgsmål, der knytter sig til vårfluerne och deres biologi. Der står en hel bunke i bogen, men desværre mest om fluemønstre of fisketeknik, hvorimod biologien ikke giver meget nyt – jo, de pointerer, at flere arter lægger deres æg ved at hunnerne svømmer eller kryber ned under vandet og afsætter æggene på genstande på bunden. Ikke et eneste ordentligt fotografi af f.eks. puppen. De har ganske vist en stor forstørrelse af en puppe, men billedet afslører med al ønskelig tydelighed, at det drejer sig om et dødt præparat, idet hverken antennerne eller lemmerne er normalt placeret 'indpakket i den ganske tynde hinde der omgiver hele puppen, og som under opstigningen gennem vandet, hvor de er det letteste bytte for fiskene, er udspilet af luft.

Nu kommer så LaFontaine med sin længe ventede bog, og den indeholder da også betydeligt mere end Solomon/Leiser. Der er en bunke nyt om imitationer af alle tre stadier: larve, puppe og imago, samt et meget væsentligt afsnit om, hvordan man med størst udbytte fisker

med dem. Det er vel nok bogens værdi, at den beskriver biologien og derpå overfører denne viden til fiskemetoderne. Hvad der forbløffede mig mest ved læsningen var, att forfatteren meget bruger det samme materiale til sine puppeimitationer, som finnen Simo Lumme bruger og brugte, da han for over en halv snes år siden creerede sin nu berømte puppeimitation: Antron – et nylonprodukt, som LaFontaine kalder Sparkle Yarn! Stadig viser det sig ved læsning af amerikansk fiskelitteratur, at de ville have været meget klogere om de blot havde set en lille smule ud over deres egen næsetip, og havde gjort sig den ulejlighed at læse, hvad der skrives på andre sprog. Vi her i Skandinavien har en stor fordel i at vore sprog er så relativt lidt udbredt, at vi fra skolen at af lærer et eller flere såkaldte verdenssprog, og i kraft af dette kan vi holde os orienteret langt bedre om, hvad der foregår blandt fluefiskere og fluebindere i andre lande.

En anden pudsigt ting er, at LaFontaine med stort udbytte har draget det fulde udbytte af 'Swedish Dry Fly Hook' og med fordel bruger den til sine tørflueimitationer af vårfluer – Dancing Caddis.

Desværre gælder der her som i den første bog om vårfluer, at der stadig ikke findes et eneste relevant fotografi af en puppe under opstigningen – og alle de tegninger af pupper, der ledsager teksten er nærmest kopier af Schwiebert's fejlagtige illusioner i hans bog 'Nymphs'. Trods det, at forfatteren understreger, at puppen er omgivet af en tynd hinne, og at det kun er de to forreste par lemmer, der rager ud fra kroppen, og som bruges til at bevæge sig frem med.

Bogen indeholder selvfølgelig en gennemgang af nogle af de mest udbredte vårfluearter i Nord-Amerika, men det er arter som ikke findes herovre, selv om vi har repræsentanter for de samme familier.

Svensk fjällfisketradition

Gunnar Westrin/Leif Milling:
"Hemma hos storharren" (Bokförlaget Settern, Uddevalla 1981).
Pris 85 kr; medlemspris hos svenska fritidsfiskarna 68 kr.

När jag först bläddrade genom denna fina lilla bok om fiske i våra nordligaste trakter slogs jag genast av tanken hur väl den ansluter till numera nästan klassisk tradition i svensk fjällfiskelitteratur. Det första intrycket står sig efter en genomläsning: Här förenar sig entusiasm – ibland passion för fisket med en saklig och fint iakttagande naturskildring, som ändock inte utesluter ett poetiskt tonfall då och då. Leif Millings foto följer också en tradition i genren, med sin blandning av naturlyrik och expressivt uttryckt fiskefeber – arvet från Hans Lidman i svenskt fiskefoto! Synd bara – för att inte säga skandal – att Millings fina bilder i flera fall misshandlats vid reproduceringen, med alltför kolsvart framtoning i den slutliga produkten som resultat. Vad som i original (enligt en av mig högst betrod

källa) varit och är förstklassigt foto kan genom sådant slarv eller inkompetens komma att framstå som nybörjarbilder. Skärpning, förlaget!

Westrin/Milling sysslar inte enbart med flugfiske i denna bok, även om det är en fiskeform som verkar stå deras hjärtan nära. I sann norrländsk fisketradition finns här plats för både maskmete och vinterns spännande pimpelfiske efter harr och röding – är det förresten inte märkligt hur många av våra mest fanatiska flugfiskebröder förvandlas till lika entusiastiska isfiskare så snart den första köldknäppen kommer?

N.S.

Öringen med stort Ö

William Humphrey: "My Moby Dick" (Nick Lyons Books, Doubleday & Co., Garden City, New York 1978.). Pris 55 kr hos Fly-Dressing, Huskvarna, Sverige.

Läser man, som jag, en hel del fiskeböcker, kan det inte hjälpas att man ibland blir litet less på alla handledningar i bokform, hur bra de än må vara! Då kommer en bok som den här som en räddare, eller som den friska källan för den törstande i öknen!

Anglosaxisk flugfiskelitteratur har en gren av essäistisk tradition, som i stort sett saknas i andra länder. En del av denna tradition har utvecklats till verkligt bra litteratur, alldeles oavsett att ämnesvalet råkar vara fiske. Har författaren dessutom satsat på, och lyckats med, den humoristiska genren är det desto bättre. Bland amerikanerna finns det två författare som alldeles särskilt har tilltalat mig genom åren, nämligen Arnold Ginrick och Robert Traver. Nu har jag fått ännu en favorit i William Humphrey, en okänd storhet för mig, fastän han tidigare har skrivit en fiskebok, "The Spawning Run", som i förlagsreklamen kallas "An Angling Classic".

Humphrey har i sin lilla bok – den är bara på 96 sidor – tagit ett originellt grepp på ämnet "från maskmetare till torrflugfiskare". I en oansenlig bäck har han stött på en öring av sådana gigantiska proportioner, att den omöjligt kan vara uppväxt i det lilla vattendraget utan förmodligen istället har dragit sig tillbaka som pensionär från livet i den uppströms belägna sjön. Varje sann fiskare vet hur begäret att fånga en viss, utvald fisk kan gripa tag i fiskarsjälens och en sådan passion är det författaren skildrar, med humor, värme och kvickhet. Likt Herman Melville's kapten Ahab med sin vita val går Humphrey på jakt efter sin "Moby Dick" och utvecklas på köpet som flugfiskare – och människa, får man hoppas! Det här är en bok att njuta i små portioner, så att författarens talanger som språkbehandlare och stilist kommer till sin rätt. Vänner av mycket action och stora fångster göre sig dock ej besvär; det här handlar mera om flugfisket som "a way of living".

N.S.

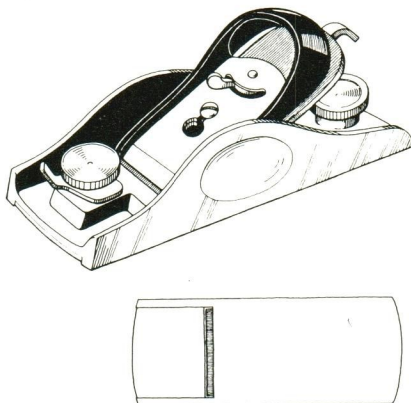
BYGGA SPLITCANESPÖN:

Räta, hyvla och härda

Av Preben Torp Jacobsen Teckningar: Gunnar Johnson

Nu skal vi til for de enkelte stangdele at foretage forskydningen af hver anden split, så vi få en symmetrisk forskydning af bladknuderne; men først skal vi udregne, hvor lange splitterne skal være.

Nedenfor har jeg i skema opsat de mål, som jeg selv arbejder efter og hvor der er taget hensyn til den forskel på små 14 mm, der skal være mellem længden på blanks til top og bund, foruden at jeg yderligere har lagt 10 cm til, så der bliver noget at kassere i begge ender efter høvling og limning;

Stanglængde	Bambuslængde topstykke	bundstykke	Råsplitlængde
7'0"=2133 mm	1069 mm	1055 mm	117 cm
7'3"=2210 mm	1107 mm	1093 mm	121 cm
7'6"=2286 mm	1145 mm	1131 mm	125 cm
7'9"=2362 mm	1183 mm	1169 mm	129 cm
8'0"=2438 mm	1221 mm	1207 mm	133 cm
8'6"=2591 mm	1298 mm	1284 mm	140 cm

(Disse tal gælder under forudsætning af, at ferruledybden er 19 mm, topøjet rager 6,5 mm oven over bambussen og at ferrulerne er lukkede rør med en tykkelse i bunden på 1,6 mm og hjulholderen har en ende-flade, der er 0,8 mm tyk).

Nu lægger jeg de seks splitter, der udgør en top eller et bundstykke, på et bord, og lægger på tommestokken ved siden af. Derpå forskyder jeg de ulige nummererede splitter, så jeg ikke får bladknuder i nogen af enderne, når de senere kortes de 10 cm ned!

Derpå forskydes de lige nummererede splitter, så der bliver mindst 15 cm mellem deres bladknuder og de uliges; men stadig således at der ikke bliver nogen bladknuder i den tyndeste ende hverken på top- eller bundstykke på den færdige blank.

Garrison foretager denne vurdering og den derpå følgende tilsavning, når bambusstokken er delt i de

seks stykker. Derved fordeles bladknuderne ens i såvel de senere top- som bundstykker. Jeg bruger den ovenfor beskrevne fremgangsmåde, og er råsplitterne aldeles fejlfri, kan jeg selvfølgelig bruge samme fremgangsmåde og forskydning ved såvel de top- som bundstykker jeg skal have ud af bambusstokken. Men er der fejl eller revner i bambus kan jeg ved den individuelle tilpasning komme ud over disse mangler og bruge de stykker af splitterne der er dadelfri.

Når den endelige placering af splitterne er bestemt, afmærkes de steder der skal saves med en blyant, hvorefter de enkelte splitter spændes op i en skrustik og de overflødige ender bortsaves, enten med listesav eller en nedstryger. Sav igennem fra emaljesiden, så savningen slutter ved marven – man skal nemlig passe på, at der ikke kommer splinter eller afrivninger i emaljelaget og de værdifulde

underliggende fibre. Det er også derfor vi arbejder med de for lange råsplitter om uheld skulle være ude.

Nu lægger vi splitterne på et solidt underlag og borthøvler den sidste rest af ujævnheder de steder hvor skillevæggene har siddet indvendig. Hertil bruger jeg en 'Stanley' blokhøvl nr. 60 1/2 med en skærevinkel på 12°. Det er en skøn lille høvl, hvor man både kan regulere spånåbningen og skæredybden, foruden at høvlen grundet sin ringe størrelse og vægt (152×44 mm) ligger fortræffeligt i hånden.

(Har man ikke forud noget kendskab til høvle og høvling vil det være klogt at søge hjælp hos en snedker eller sløjdlærer – eller man kan på biblioteket låne instruktionsbøger i træbehandling udgivet af Danmarks Sløjdlærerforening. Noget kan man læse sig til, men det vil være absolut nødvendigt at lære at kunne slibe høvlejernets æg, da den skal holdes knivskarp, når man arbejder i bambus. Selv om 'Stanley-høvle' er af fineste kvalitet, vil det være klogt at lade en fagmand slibe sålen på høvlen, så den er absolut 100% plan!).

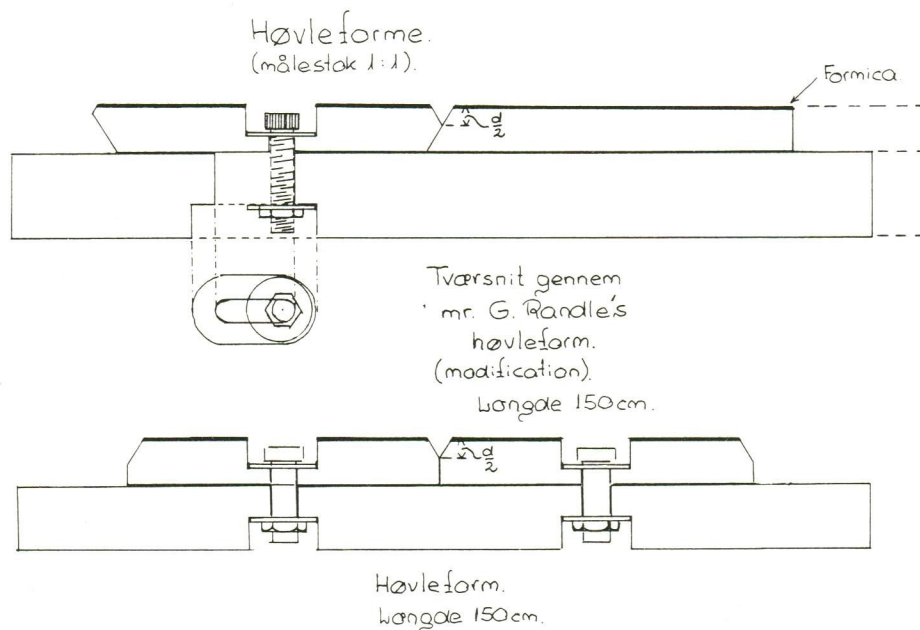
Värmerätning

Nu skal eventuelle skævheder i råsplitterne rettes. Her tænker jeg ikke på de eventuelle buer og bøjninger, der kan være i bambussen mellem bladknuderne, men udelukkende på skævheder i selve bladknuderne. Bambus har ligesom andet træ den egenskab at kunne bøjes, når det er opvarmet til en passende varmegrad. De enkelte splitter skal derfor nøje inspiceres og hvor der er skævheder, hvor bladknuderne har siddet, skal splitten opvarmes. Garrison gjorde det over en spritflamme – og bruger man 'åben ild' skal man huske, at man ikke må lade emaljsiden vende ned mod flammen. Det er de andre sider, der skal udsættes for flammeopvarmningen, da en eventuel svidning senere vil blive fjernet under tilhøvlingen og ikke vil skæmme den færdige stang. Der er dog andre og, synes jeg, bedre metoder. Man kan bruge en massiv-el-kogeplade sat på laveste temperatur. Det giver en sikker, problemløs opvarmning, men er desværre efter mit temperament for langsom. Jeg bruger en gammel, flad brødrister, og herover har jeg bygget et 'telt' af almindelig alu-folie fra

køkkenskuffen. Foroven klipper jeg en revne i 'taget' og har derved en varmeovn, hvor der er en temp. på lidt over 200° koncentreret i en smal spalte. Når brødristeren først er varm kan jeg på få minutter ved at føre råsplitten frem og tilbage og samtidig dreje den, få den så blød, at den meget nemt kan rettes. I begyndelsen rettede jeg splitterne i hånden – husk handsker for ikke at brænde fingrene – og stil endelig 'varmeovnen' på et isolerende ikke brændbart underlag. Siden har jeg fået lavet et par bakker af stål til at sætte mellem kæberne på skruestikken – de er lavet af 3×3 cm vinkeljern (5 mm godstykkelse) og 25 cm lange. Når splitten er tilstrækkelig opvarmet spænder jeg den mellem bakkerne, og få minutter senere er den både rettet og afkølet, så den beholder den nye facon. Man kan komme ud for at splitterne bøjer sig i samme bladknude som et S, og da er man, om man vil rette i hånden, nødt til at foretage retningen i to omgange – og ved anden opvarmning man ofte komme ud for at bambussen i noget grad eliminerer ens første retning. Da er det dejligt nemt med indsatsbakkerne; da kan man rette det hele i een séance.

Når alle splitterne er blevet rettet skal vi i gang med tilhøvlingen. Garrison brugte hertil specielle træforme, hvor der var fræset en 'grøft', hvor væggen på den ene side havde en hældning i forhold til det vandrette på 60° og på den anden side på 23°. Ved at presse råsplittens emaljside imod siden med en hældning på 60° fik han den ønkede vinkel og kunne så vende splitten og derved få også den anden trekantvinkel på 60°. (Skulle nogen af læserne have Garrison's bog, så står der fejlagtigt, at emaljsiden skal presses imod den anden 'side af grøften' – han angiver også vinklerne i forhold til en lodlinie gennem grøftens bund, hvor jeg ovenfor har givet vinklerne i forhold til det vandrette).

Efter at have læst George W. Barnes bog, "How to make Bamboo Fly Rods", har jeg brugt min Mora-dolk og 'snittet' splitterne, så de fik form som en ligesidet trekant i tværsnit. Arbejdet gøres helt i hånden og modsat Barnes snitter jeg ikke 'bort fra mig', men fører kniven imod mig, idet jeg holder om splitten med venstre hånd (husk gummihandske). Ved så at kante splitten og hele tiden kontrollere efter med en 60°-lære er det relativt hurtigt og også nemt at få den omtrentlige facon på splitterne. Man bruger bogstaveligt dolken som

en bugthøvl, og trækker den imod sig i små tag og med en hældning af knivbladet på omkring 50–60° i forhold til splitten.

Først nu skal råsplitterne høvles, og man høvler dem ikke i den endelige tapering, men høvler dem så de er af samme dimension i hele deres længde, og så de har en højde på endelig maksimalmål plus 33% for splitterne til topstykker og plus 15% for bundstykker.

Går vi tilbage til vores 8'0"-stang, så havde toppen et maksimalmål på 3,16 mm. Lægges hertil 33% får vi 4,20 mm, der altså skal være det mål vi skal høvle splitterne til topstykker ned til. På samme måde havde bundstykket en maksimalmål på 3,94 mm og med 15% lagt til bliver det 4,50 mm.

Hyvlingsbloket

For at kunne høvle splitterne til de nøjagtige mål, der kræves, er det nødvendigt med en høvleblok (kaldes også høvlelære, høvleform og på svensk hyvlingsblock, hyvlingsform).

Vil man lave en høvleform af træ vil man i dag foretrække at fremstille den af lamineret træ, hvor overfladen er fineret med en hård træsort eller endnu bedre med 'Formica' (Perstorpsplatta). Det holder langt bedre, og høvlen kan ikke så nemt 'grave sig ned' i læren. Det bedste er at lave læren af to ens planker og så få maskinsnedkeren til at fræse furen i kanten af plankerne, hvorefter man limer eller endnu bedre holder plan-

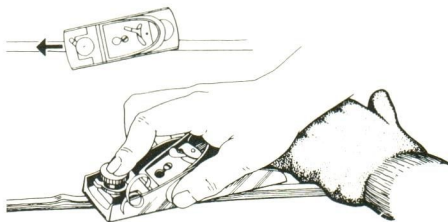
kerne sammen med bolte, som eventuelt kan være justerbare. På tegningerne har jeg dels vist en høvleform, hvor begge plankers side ser forsynet med udfræsninger, og på den måde får man to forskellige dybder at vælge imellem. Englænderen G. Randle's høvleform er endnu mere udspekuleret, idet man kan ændre på furens dybde og derved fremstille taperede splitter. På tegningen har jeg vist, at om man vælger den rette bredde på den ene 'vange' kan den vendes, hvorved man får to forskellige mindstemål på læren. For at fremstille den mere komplicerede taperinger, der specielt anvendes til fluestanger, vil det være nødvendigt med en høvleform af stål, f.eks. en form som den Garrison udviklede.

Jeg må her advare mod at lade læren fremstille i f.eks. aluminium – den kan ikke holde.

Jo dybere furen er i forhold til den split vi skal begynde at høvle ned desto sikrere ligger den fast, og desto sikrere er det, at vi hurtigt får de præcise vinkler på 60°. Har man derfor flere dybder eller eventuelt en af de noget dyrere stilbare forme, vil det være klogt at begynde med den største dybde – og det vil sige, at vi til at begynde med høvler alle splitter ned til de 4,5 mm, som bundstykkets splitter skal måle. Derpå kan vi så høvle splitterne til topstykket videre i en anden furer og ned til 4,2 mm.

Er råsplitterne meget 'overdimensionerede' kan vi godt stille høvlen så den tager spåner med en tykkelse på 0,25–0,3 mm – har høvlen stilbar spånåbning, så husk at stille den så den netop kan lade spåner med den

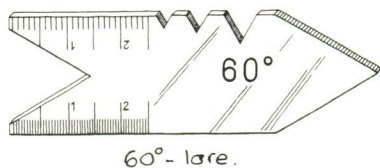
forts på nästa sida

forts från föreg sida

tykkelse passere. Er spånåbningen for stor, vil høvlen kunne 'grave' sig ned i bambussen, og er åbningen for lille – ja, så går høvlingen i stå af sig selv!

Vi placerer nu råsplitten i furen og med emaljsiden presset mod den ene af furens sider og høvler den så med to – tre tag i hele sin længde, idet vi selvfølgelig er nødt til at forskyde splitten i formen. Derpå vender vi splitten så emaljsiden nu presses mod den anden side af furen og høvler også her i hele lænden to-tre tag. Derpå tager vi splitten op og undersøger om den er nogenlunde

symmetrisk i begge ender ved at presse den ned i 60°-læren. Ved således at tage samme mængde bambus fra begge sider får vi efterhånden splitter med et tværnsnit som en ligsidet trekant, og vi fortsætter til vi er nede i den ønskede dimension med den rette højde fra kant til modstående flade.

Det vil flere gange være klogt med en mikrometerskrue at måle splitterne efter og konstatere om alle tre højder er ens flere steder på splitterne. Det vil give en god træning og være af stor værdi, når vi skal i gang med at høvle den endelige tapering på splitterne.

Når alle seks splitter er høvlet færdige lægger vi dem sammen i den

rigtige nummerorden og holder dem derpå samman med et stykke tape.

Til slut har vi færdighøvlet det planlagte antal splitter til top- og bundstykke(r).

Den fine gamle stangbygger Henrik Bech, der også var den første der skrev om bygning af splitcane-stænger på et skandinavisk sprog, mente ikke varmhærdningen af bambussen var nødvendig. Nu om dage varmhærdner alle stangbyggere bambussen for at få den størst mulige spændstighed i materialet.

Hærdningen

Det nemmeste, men også det der kræver det største håndslag, er flammehærdning, hvor man varmer hele bambusstokken op med f.eks. en gas-blæselampe. Stokken skal være flækket helt igennem i den ene side, så alle hulrummene mellem skillevæggene er åbnet. Stokken hænges op og man fører blæselampen fra den ene ende til den anden ende langs stokken, og samtidig drejes den. Man kan hænge den op i et par stålstrådsløkker, men når den er blevet opvarmet vil den begynde at bøje sig. Derfor er det bedre at hænge den op i den ene ende og så føre blæselampen op og ned langs stokken – men husk at lade flammen nå uden for enderne inden man går tilbage igen. 'Vender' man retning inde på stokken vil den her få for megen varme, uanset hvor hurtig man er på fingrene. Hvor meget skal stokken så 'brændes'? Ja, en af amerikans dygtigste stangbyggere, Paul H. Young flammebehandlede sine stænger, så de næsten var forkuldede. Det rummer dog den store fare, at splitterne bliver så skøre og sprøde, at de slår revner meget hurtigt og det måske allerede første gang man bruger stangen.

FLUGBINDAR BREV 4

SL-PUPPAN av Simo Lumme

Bibliofil i 30 exemplar signerade av Simo Lumme och försedda med en av honom själv egenhändigt bunden puppa. Försäljes mot postförskott i den ordning de skriftliga beställningarna kommer in. Pris 120 svenska kronor plus postförskottsavgift.

Finns också i en onummererad normalutgåva med en SL-puppa bunden av Gunnar Johnson. Normalutgåvan kan endast beställas mot inbetalning på postgiro 451466-7 eller insändes av check tillsammans med beställningen. Pris 45 svenska kronor.

Utöver færdigbunden puppa, innehåller varje Flugbindarbrev prov på den polyamid, – Capri – som Simo Lumme rekommenderar till sina puppor. Detta garn finns inte längre på marknaden, och kan alltså endast erhållas vid köp av Simo Lummes Flugbindarbrev.

Är du intresserad av tidigare utgåvor i serien Flugbindarbrev? Finns ännu i normalutgåva för 45 kronor per styck.

Gunnar Johnson,
Box 22,
570 20 Bodafors, Sverige

Helgturer till

SVERKESTAÅN

Under maj-juni arrangerar jag helgturer (fredag kväll-söndag kväll) till Sverkestaån. I priset ingår logi (c:a 3 km. från ån), fiskekort, fisketips, bildvisning samt guidning av ån.

Logi med mat, pris: 825:–

Logi utan mat, pris: 625:–

Ring för närmare inform. (efter kl. 16.00)

Hör av er snarast!

OBS! begränsat antal helger

Jag utför även guidning av ån i lugn och ro. Pris per person 50 kr. Endast Maj-Juni! Kaffe med dopp ingår!

Välkommen – till Sverkestaån i natursköna Bergslagen!

Sune Adolfsson
Björkhyttevägen 95C
711 00 Lindesberg, Sverige
Tel: 0581-160 02

SPORTFISKARE

Det är dags att beställa den nya
FLUGFISKEKATALOGEN

Späckad med nyheter: Spön, spöbyggnad, rullar, linor, flugor, flugbindning och en massa tillbehör.
Å du, vi skickar katalogen helt gratis – så beställ idag.

Nordisk Flugfiskeservice

Långgatan 40
814 00 Skutskär
Tel. 026/767 44,
eller 794 19.

Mardrömsån

forts från sid 15

Folk började dra sig mot laxakvariet. Utanför dörarna hade en maggotförsäljare slagit upp sitt stånd, och man kunde till det facila priset av fem kronor inhandla femtio olikfärgade maggots i genomskinliga kryovacförpackningar. Laxen i akvariets bassänger började vid det här laget betrakta den enformiga menyn icke utan avsmak.

En ichtyolog, fiskforskare, från Lunds universitet mässade uttråkad fram sin föreläsning om laxens lekvanor utan att tänka på att händelsen låg minst fyra månader framåt i tiden. Fisken var emellertid, så förklarade han det bristande lekintresset, inte helt i form beroende på att "den ackumulerade effekten av en temporärt exceptionellt anormal nutrition kulminerat i en reaktiv indolens hos en signifikant proportion av populationen" (de var helt enkelt slöa och ur form efter en överdriven maggotsutfodring under veckan).

Åhörarna nickade förstående, men man kunde nästan hör hur hjärnmaskineriet malde på tomgång för att slutligen rada upp ett antal frågetecken, alltmedan laxen patrullerade längs insidan av akvariets glasväggar.

Aftonen släpade sig obevekligt mot sen kväll. En ansträngande dag nalkades slutet, och nattens förlustelser skulle snart inledas. På drive-in biografen hade filmen börjat, och från den konstgjorda ön på nedre pool tre skar ljusstrålen genom mörkret mot super-panorama-visionduken på järnvägsbron.

Diskoteket i gamla rökeriet hade slagit upp sina portar och rösterna från disk-jockeyen, croupiern i Casino Salmo och nummerförkunnaren i Bingohallen intill kyrkan blandades och tonade bort i forsbruset.

Men över fältet vid ån irrade några bloss. Var det lyktgubbar, små vättar från sagans värld? Ack nej! Hur skulle småfolket trivas i vår genomkommersialiserade tillvaro? Det var maskletare som med sina ficklampor jagade mask till morgondagens me-tartävling i Sista Hoppets Damm.

Men var fanns då den sanne sportfiskaren? Å, den som hade goda ögon skulle nog upptäcka en liten gestalt nere vid tolvan i det tidiga morgonljuset. Hit hade han nästan urskuldande smugit sig varje morgon under veckan för att vara ensam med sitt spö, sina tankar och, om en nådig försyn så behagade sin fisk. Ryktet hade berättat, att någon relik fortfarande uppehöll sig i ån, trots allt. Mätte han få fiska i frid!

Du som har suttit vid brasan och känt doften av nyhalstrad fisk, vet vad det innebär att njuta.

Du har skaffat Dig insikter och gedigna kunskaper i flugfiske. Du kan värdera forsande vatten, stundens ingivelse, hugget, fiskens rusningar. Du fattar dom rätta besluten. Du ser fram emot nya mysiga stunder vid brasan efter ett lyckat fiske.

Det är till Dig vi vänder oss med våra nya 100 % graphite spön. I nedanstående tabell kan Du se vilket spö Du vill komplettera med.

Produktfakta: Fuji patenterade rullfästen, Fuji enbenta spöringar, graphite till graphite skarv put over typ, till de längre spöna löstagbar fightingbutt.

100 % Graphite fiber

	Längd	Spövtikt	Ca
821700	7'	95 gr	3-4 600:-
821800	8'	110 gr	5-6 638:-
821860	8 1/2'	125 gr	6-7 672:-
821900	9'	132 gr	7-8 690:-
821960	9 1/2'	137 gr	8 714:-
821100	10'	157 gr	8 735:-
821160	10 1/2'	177 gr	8 756:-

Glöm bara inte VMC kroken

NORDFISH AB

Box 2036

162 02 VÄLLINGBY

NORDFISH Tel: 08/37 19 80, 89 14 19

Våra produkter säljs hos fackhandlare.

Köp sälj och byt

Köp, sälj och byt-annonserna är gratis endast för FiN:s **prenumeranter**. En annons per nummer, bestående av högst fem textrader plus namn och adress får Du gratis.

Skicka Ditt annonsmanus (maskinskrivet eller tydligt textat) till Flugfiske i Norden, Box 11062, 250 11 Helsingborg.

Säljes: 1 st silkelina WF 8, 100 kr. 3 st floss-silkelinor klass 4 level, 25 yds, 3 st d:o klass 5 level, oanvända, 40 kr st.
Tel. efter kl. 13: 0481-330 04.

Bytes: Jakob Sömmes "Örret-Boka" mot Prebens första "Torrflugfiske" (1967).
Tel. efter kl. 13: 0481-330 04.

Köpes: Hardy Wye 12 1/2 fot, tätlindat. Tel. (kvällstid): 040-94 78 71.
Säljes: Hardy rulle Perfect 4 tum, tillverkad ca 1920-1930, till högstbjudande. Tel. (kvällstid): 040-94 78 71.

Säljes: För att kunna finansiera fortsatt utgivning av serien Flugbindarbrev, kommer jag att sälja ut en del av mina teckningar och akvareller till starkt reducerade priser. Kontakta Gunnar Johnson, Box 22, S-570 20 Bodafors.

Säljes: Hardy Graphite Salmon Fly 15 fot 4 tum, AFTM 10-11, Bogdan nr 1 laxrulle med extra spole och skinnfodral, oanvänd, Sage kolfiber havsöringspön 9 fot, AFTM 7-8, nästan nytt, Hardy LRH Lightweight, Berkley Specialist 558. Sven-Olov, tel. 0271-172 43.

Säljes: Farlow/Sharpe spliced 10 fot, AFTM 7-8, splitcane, i nyskick. Lars Davidsson, tel. 0322-114 28.

Säljes: Splitcane spön Em Trout, 10 fot, AFTM 9-10, Hörgård kolfiber 8 1/2 fot, AFTM 6-7, Masterline Banker, normalsjunkande. Micael Sundberg, Blomsterv. 28, 832 00 Frösön, tel. 063-11 46 21.

Säljes: Splitcane spön, 1 st Pezon et Michel PPP "Traun", 8 fot 2 tum, lina 6-7, 2 toppar, använt två säsonger, 850 kr. 1 st H.C. 12 fot, lina 9-10, 2 toppar, 800 kr. 1 st Arjon 10 fot 6 tum, lina 8-9, (klingan 12 år gammal, byggt för ett år sedan), mycket vackert och litet använt spön, förlängningsdel. Till samtl. spön finns linor att köpa, allt efter önskemål. Tel. 036-13 08 36, efter 17.

Brevvänner sökes, för utbyte av åsikter, flugidéer m.m. Jag fiskar mest i Lapp-land. Skriv till Lars van Aller, Slån-bärsv. 6, 182 36 Danderyd.

Säljes: Partridge of Redditch Arrow, 8 fot 6 tum, AFTM 6, 300:-, Cortland 444 snabbjunkande WF-6, som ny, 100:-, Masteline Oxbridge WF-7 SF, 80:-. Paul Sörensen, Yndeg. 4, 295 00 Bromölla, tel. 0456-281 39.

Köpes: Finns någon som har ett 10 1/2 fot Hardy Houghton (obs. ej Crown Houghton) spön att sälja? Ring Glen, 031-11 44 56.

Köpes: Flugfiske i Norden årgång 1979 och 1980, fluglina Longbelly AFTM 5 eller WF AFTM 5. Tel. 054-481 22.

HARDY BORON OCH FAVOURITE CARBON

Två nyheter för den verkligt kräsne flugfiskaren. Boronspöna lagerföres i sex olika utföranden. Samtliga spön till introduktionspris.

KOLFIBERSPÖ OCH BYGGSATSER TILL LÅGPRIS

Vi lagerför Wright & Mcgills välkända kolfiber-spöserie Blue Diamond-Eagle Claw i ett flertal längder och klasser och till verkligt låga priser t.ex 7 fot klass 3-4 förr 785:- **NU 495:-**
Aluminiumtub medföljer.

10 1/2 fot klass 8-9. Ett utmärkt spön för havsöring och smålax. Tidigare testat i FiN nr 3-81. Förr 995:- **NU 735:-**
Byggsats 10 1/2 fot. Komplet med alla tillbehör. **NU 540:-**

14 fot laxspöbyggsats. Klass 10-12 komplett med ringar, kork m.m. Förr 1395:- **NU 995:-**
Vid order eller prospektbeställning. Skriv eller ring till

Tessins väg 6 · 217 58 Malmö
Tel 040-651 90

Selges: Hardy Viscount 150 Mk. II, m. 2 ekstraspolar, n.kr 450:-, Hardy Marquis nr 8/9 med en ekstraspole, n.kr 400:-, Garcia Long Belly WF 7, 8, 8, 10 F, WF 8 S, Cortland 444 DT 6 F, Scientific Anglers WF 8 F/S, n.kr 80:- per line. Svein Midthjell, 7090 Støren, Norge.

Köpes: Boken "Atlantic Salmon Flies & Fishing", av Joseph D. Bates jr. Dessutom köpes flugrulle, ABU:s Double. Raul Olzon, tel. 0410-193 25, efter kl. 17

Säljes: div. hembyggda canespön 7-11 fot. Böcker, Lidmans "Fiskefeber" (1960), Färnströms "Flugfiske" (1933), ny, Bruce "Fly-fishing" (1964), äv. byte mot andra av samma förf., div. tidskrifter bl.a. Sportfiskaren, Fiskejournalen, årg. 1 och framåt, äv. utl. d:o, ett 200 mm tele till Pentax med skruvgänga, gammal fin recordinrulle "Flyer 3000", Pezon & Michel "Supermarvel" 7 fot 2 tum, no. 764. Tel. 0491-913 23 kl. 17-21, Pelle.

Säljes: Två ex. av Negley Farsons bok "Med spinnspö jorden runt" (på eng.: "Going Fishing") - se "Pärlor ur flugfiskelitteraturen", FiN nr 1/1980. Claes Månsson, Storg. 8, 753 31 Uppsala, tel.: 018-12 27 81.

Sælges: Årgång 74, 1 stk Pezon et Michel 8 fot Parabolic Prima Normale, AFTM 4-5, meget vedholdt, d.kr 800:-, 1 stk Orvis kulfiber, 7 fot 6 tum, AFTM 3, m. forniklet sølvdup m. indskription "Orvis Tippet" - en dejlig stang fra 1981, d.kr 1.550:-, 1 stk hjul m. line, Scientific Angler, AFTM 3, passer til "Tippet", d.kr 300:-. Henv. til Frabk Frylund Mikkelsen, Enghaven 19, 8300 Odder, Danmark. Tlf. (05) 52 20 63.

Säljes: 1 st Hörgårds "Konkurrans D", splitcane 9 fot, AFTM 7-8, plasttub, med ny topp och nyrenoverat, 400:-; 1 st Fenwick "HMG Graphite", kolfiber 8 fot 5 tum, AFTM 7-8, obet. använt, med aluminiumtub, 750:-; 1 st "Sage" kolfiber 9 fot, AFTM 6-7, hemmabyggt, mycket hög finish, obet. använt, med plasttub, 750:-. Eddie Lenell, Mostingen 3, 830 05 Järpen, tel. 0647-111 22.

Säljes: Orvis 11 fot Salmon Grafite, AFTM 9, 1.000:-, Hardy 11 fot Salmon Grafite, AFTM 8, 1.200:-, Sharpes Spliced 10 fot, AFTM 7-8, oanvänt, 800:-, Orvis 7/3, AFTM 3, oanvänt med Hardy Featherweight och lina DT 3, 2.200:-, Hardy Sunbeam 6/7 och Sunbeam 7/8, båda som nya, 300:-, Mörner Lax med två extra spolar, 700:-, Mörner Trout med två extra spolar, 650:-, FiN Nor nr 4, oanvänd, 1.500:-. Tel. dagtid 031-11 44 56, Glen.

Nyheter från Fly Dressing. . .

TEENY NYMPH LOCATORS är ett par polaroidglasögon för flugfiskaren. Praktiskt taget okrossbara. Glasen är utbytbara. Också s.k. "clip on" för vanliga glasögon finns. Pris med reservglas 85 kr.

Till Teeny Nymph Glasses finns också ett mjukt nackband som gör att Du inte behöver lita till öronen för att få glasen att sitta. Pris 20 kr.

EZE-LAP krok och knivbryne. Ett litet bryne i mycket praktisk förpackning i la kulspetspenna. Verksamt material i brynet är industridiamantspån. Pris 48 kr.

MARRYAT SPRING REEL. Att ha på fiskevästen och i änden av det fjäderbelastade snöret en sax e.d. Pris 27 kr.

PREAST. Att omedelbart döda fisk som skall behållas är en sportfiskares första plikt. Inte alltid har man något till hands. En s.k. preast är bra att ha i fickan. Denna modellen är ett småländskt hantverk av högsta klass. Den är kort, endast 16 cm, vilket gör att den får plats i de flesta fickor. Priset ännu ej fastställt (mellan 60-80 kr).

STILL WATER TROUT FISHERIES. En praktisk guide för Dej som har en förhoppning om att prova någon av de engelska reservoiren. Pris 50 kr.

HMH - Flugbindningsstöd nu i lager.

Fly-Dressing

Böx 2003, 561 02 Huskvarna.
Tel. 036/13 41 97.

LONGBELLY – linan på modet. . .

Vi kallar vår Longbelly SWEDISH LONG LIFT, den är två linor i en. Fungerar som en dubbeltaperad på nära håll och som en verklig långkastare, när du drar ut hela klumpen och släpper iväg i ett väl timat framkast. Den finns endast som flytande i AFTM-klasserna 5 - 8.

Den är vackert bärnstensfärgad och kostar inte skjortan, bara 160 kr.

7.500

Berkley®

BERKLEY SPECIALIST®

Flugfiskeutrustning för dig som kräver lite mer. Berkley – din garanti för väl balanserad utrustning – utvecklad i nära samarbete med USAs främsta flugfiskare.

Unna dig en Berkley-utrustning!

FISKREDSKAPSINDUSTRI AB 335 00 Gnosjö 0370-920 15

FIG
sport

Tänkt och tyckt

Houpana torrlägges!?

I sitt senaste nummer skriver URHEILUKALASTUS, språkrör för Finlands Sportfiskarförbund, att turema kring utbyggnadsplanerna av Houpanaforsen (sen FiN nr 1/82) tar sig allt märkligare uttryck.

Motståndet mot utbyggnaden av Houpana har under de senaste åren blivit allt starkare och sedan 1978 har allt yngre instanser anslutit sig till kravet att bevara den berömda öringsån. Därmed har kraftbolaget Huopanan Voima förtvivlat letat efter nya kryphål för att kunna kringgå de tidigare avslagen.

Nu har kraftbolaget lagt fram en ny utbyggnadsplan. I stället för att bygga ett nytt kraftverk i själva forsens, vill man nu bredvid forsens gräva en ca 1,2 km lång och 5 m bred kanal och via denna leda vattnet från Vousjärvi till Muuruejärvi. Enligt planen skall vattnet ledas från forsens till den vid sidan om liggande kanalen och endast ett minimigenomflöde tillåtas i den gamla forsens. Genom fördämningar i botten skulle dock ett par lugnvattensbassänger skapas på det tidigare forsområdet. I realiteten skulle detta betyda, att det berömda öringsfisket i Houpana snart skulle vara ett minne blott och den framtida flugfiskarens objekt abborre och mört i bassängerna.

Kilowattskarusellen kring Houpana har nu snurrat i över 20 år och striderna och ovissheten om utgången har gjort att inga omfattande fiskevårdande arbeten har kunnat påbörjas i ån. Det är alltså av absolut prioritet att ett definitivt beslut

beträffande forsens vara eller inte vara avgörs snarast.

– Alla fiskares förhoppning är nu när staten fått en ny huvudman, att regeringen snabbt fattar ett beslut om Houpanas bevarande. Men det hastar på..

Risto O. Seppänen

Vem vill byta fiske?

Jag har funderat en del över den idé som Preben Torp Jacobsen tog upp under rubriken Tänkt och tyckt i FiN nr 5-6/1981. Jag hade själv tänkt att ta upp något liknande. I dag (1 januari 1982) har jag skrivit till Vojens Sportfiskerforening och erbjudit fiske i Ängelholmstrakten i utbyte.

Emellertid vill jag komma i kontakt med fler som är intresserade av fiskeutbyte! Både i Danmark och södra delen av Sverige. Själva kan jag erbjuda ett någorlunda hyggligt öringsfiske i stans utkanter, och dessutom ett mycket trevligt fiske i Vänneån, ungefär en timmes bilresa från Ängelholm. Som många vet, är jag också intresserad av fiskeböcker, något att diskutera hemma hos mig efter fisket.

Preben menade att det inte skulle vara tal om att också hysa och föda fiskegästen eller fiskegästerna. Men jag för min del vill gärna stå för både husrum och förplägnad – sedan står det var och en fritt att bjuda igen på sitt eget sätt.

Claes Lindell, Kristian II:s väg 1A,
262 00 Ängelholm (tel.: 0431-191 33).

Mini-Long-Belly

Etter å ha lest Ken Milton Svendsens utmerkede artikkel om "Miniklumpen" (FiN 4/81), har jeg lyst til å henge på en liten kommentar. Siste sesongen fisket jeg med et nesten identisk snøre, men foranledningen for å konstruere det var en helt annen enn Svendsens.

Hans ønske var å kaste langt med 4-er stang; mitt var å fiske "fint" med 5-6-er. Tidligere brukte jeg WF 6 F på denne stanga, men til små fluer i klart, stille vann, syntes både jeg og örreten att det ble i grovete laget. Følgelig kjøpte jeg et DT 5F som supplement till 6-eren. Innenfor DT-snørets rekkevidde fungerte dette utmerket, men det hendte det ergret meg at jeg ikke lenger nådde ut til vak som lå innenfor min tidligere aksjonsradius. Selvsagt kunne jeg skifte snøre i påkommende tilfelle, men i praksis fant jeg det vel tungvint.

Spørsmålet var: Hvordan beholde DT 5-erens delikate presentasjon og manøvreringsevne ved kortholdsfiske, og samtidig skyte ut nødvendige ekstrametere når behovet meldte seg? Svaret: "Shooting head – Long Belly". Ved prøvekastning med DT-snøret fant jeg ut hvor mye stanga MAKSIMALT kunne holde i lufta, og akkurat ved toppringen kuttet jeg snøret og spleiset på skytelina. Etter ytterligere prøvekastning, kutting og spleising var snøret klart for fiske.

Mens det vanlige forhold mellom SH-snøre og stang er at snøret ligger 1-2 AFTM-klasser høyere enn stanga, var forholdet omvendt i mitt tilfelle. Ved å bruke et relativt lett snøre, fikk jeg et langt skytehode som innen visse grenser kunne manøvreres som et DT-snøre, – f.eks ved rullekastning, mending osv. Dette gjør snøret brukbart også till elvefiske). I tillegg kaster det også lengre enn WF 6-eren, som dermed er blitt nærmest overflødig i mitt fiske. Miniklumpen som "Long Belly" løste mitt problem. Jeg utvidet mine fiskemuligheter, men UTEN dermed å få flere stenger, snører og ekstraspoler å slepe på. Også det siste ser jeg på som en viktig målsetting både fra et praktisk og et økonomisk synspunkt.

Terje Bomann-Larsen

THE FLY FISHING PEOPLE

Scientific Anglers

3M COMPANY

Världens bästa fluglina!

Vi tycker att världens bästa flytande fluglina är *Air Cel Supreme*. Den skjuter lätt, kastar långt och rakt, flyter högt och håller bra. Du får 10 kr extra rabatt under maj månad.

Kom till **UTTERS**
Kommendörsgatan 11,
114 48 STOCKHOLM
Tel. 08/62 27 05

Postorder

tjänä
10:--

CORTLAND

leder utvecklingen av fluglinor

Cortland började tillverka fluglinor redan år 1915. Det betyder 65 års samlad erfarenhet som »byggs» in i varje lina.

Cortland har dessutom mycket lång erfarenhet av plaster. Redan år 1953 var Cortland först med en flytande syntetlina. Sedan har utvecklingen bara rullat vidare. Idag finner flugfiskaren alla varianter som kan förekomma vid flugfiske — speciallinor som ger utbyte även under »omöjliga» förhållanden. Här ytterligare en speciallina.

Cortland 444SL

Denna lina bygger på en unik plastformel som gör linan styvare och ger minskad friktion i ringarna. En verklig långkastarlina.

Men Cortland är inte bara linor

Här några exempel på förstklassigt tillbehör.

Cortland Dry Ur Fly

torkar torrflugor på nolltid.

Cortland Torrflugespray

håller flugan flytande utan att påverka färgen.

Cortland Flugaskar

Okrossbara, lätta, praktiska.

Riskera inte livet vid vadning

använd Normark Vadartoffel som greppar perfekt även på hopplösa bottnar. Vändbar för ökad livslängd. I branschaffären landet runt.

Nor[®]mark
Box 88, 782 00 Malung. Telefon 0280/125 65 växel

Nytt på marknaden

Ny torrflugeimpregnering

En ny impregnering testades förra året av en liten grupp utvalda flugfiskare. De samstämmiga rapporterna gav vid handen att det nya medlet var rena "dundermedicinen" och klart överlägset de impregneringar som tidigare använts.

De verk samma delarna i *Highland Streamside's Highfloat* är uppbyggda på ett helt annorlunda sätt och koncentrationen är mycket exakt avpassad, så att tidigare impregneringsmedels mindre goda egenskaper undviks. Det nya medlet ger

därför inga oljefläckar på vattenytan, flugans färg påverkas mindre och inte heller klibbar hackel och spröt ihop. Med andra ord har de kemiska beståndsdelarna helt annan karaktär och ger därmed *Highfloat* nya unika egenskaper, något som fisken uppskattar, eftersom man hela tiden fiskar med fräscha flugor. Men framförallt har *Highfloat* en betydligt bättre impregneringsförmåga. Flugorna flyter bättre och impregneringen blir mer permanent än med tidigare provade medel.

Den test, som redaktionen i skrivande stund har gjort, för att jämföra olika flytmedel talar också sitt tydliga språk. Ett stycke sugande bomullstygg, som impregnerades dels med traditionella medel och dels med *Highfloat* visade att det senare hade en klart bättre vattenavvisande effekt. På bilden ser man hur vattnet i ringen till vänster, som behandlats med konventionellt flytmedel, direkt sugns in i tyget, medan vattendroppen fortfarande efter flera timmar ligger kvar där tyget har impregnerats med det nya medlet.

Highfloat är svensktillverkat och framställs av *Highland Streamside Equipment*. Den nya impregneringen säljs via Flyddressing i Huskvarna och Sportag i Malmö, och väntas komma ut på marknaden under april.

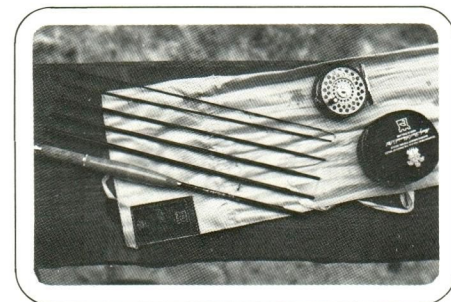
Gunnar Johnson

Flug-Janne utvidgar

Flugbindarfirmen Flug-Janne, experter på "specialflugor" för även andra fiskar än de laxartade (se FiN nr 1/1981), har i år gett ut en 40-sidig katalog, som förutom det stora flugsortimentet också in-

nehåller spön, rullar, linor och det mesta av det övriga som hör flugfisket till. Dessutom är flugsortimentet utökat, och i katalogen finns litet här och var små tips om fiske och flugval insprängda – Flug-Janne bekänner, blygsamt, att nu har även han själv börjat få fisk på sina flugor...

Flug-Janne har adressen Box 909, 614 00 Söderköping.

Hardys nya back-pack-rod" – bara 38 cm långt!

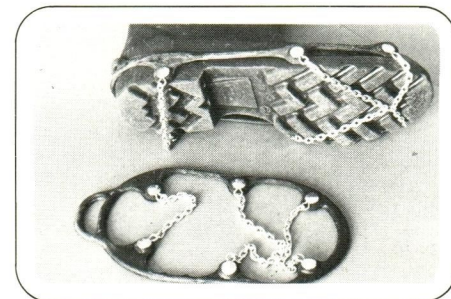
(Foto Bengt Olsson).

Sexdelad sjufotare!

Behändiga flugspön av den typ som amerikanerna kallar "back-packing rods" är det ont om på den här sidan Atlanten, alltså spön som tar mycket liten plats och ändå är bra att både kasta och fiska med.

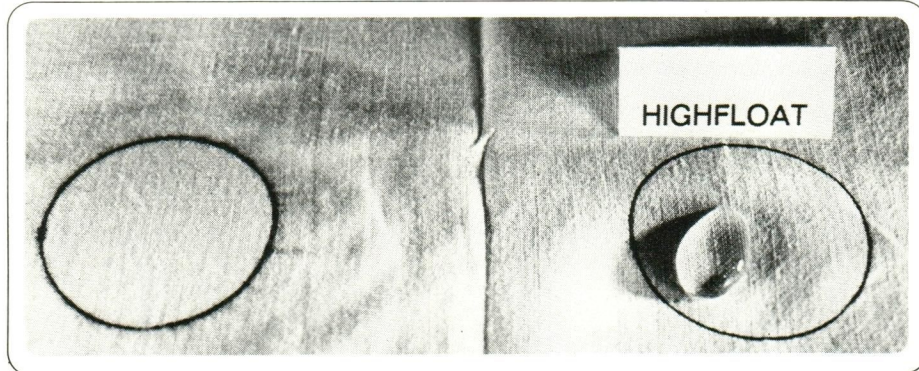
Men hos Wille Utter i Stockholm hittade vi ett sådant denna vinter, en sexdelad läckerbit i kolfiber för lina 5, av märket Hardy – bitarna håller ihop, och spöt kastar dessutom utmärkt. Ett sådant spö kan man ha med överallt, det ryms till och med i en diplomatportfölj... för man vet ju aldrig när och var man får en extra chans att fiska, eller hur?

Spöt väger bara 45 gram, med fodral 87 gram, och hela "paketet" är 38 cm långt. Priset är ganska högt, 1250 kr, men "back-packing rods" är ju alltid dyrare än andra, och i varje fall amerikanerna har funnit att de är värda den extra slanten...

Halkskydd från USA

Vad vi flugfiskare skall ha under sulorna på våra stövlar och vadare hör till de eviga samtalsämnena. Filt? Ja, filt är förträffligt... för det mesta, men inte alltid. Filt-sulor är visserligen mycket effektiva på "såpiga" stenar, men nyttar inte mycket till på lera eller rullgrus. Dessutom slits filten fort, som bekant, i all synnerhet vid långa promenader på det torra. Filten kan dessutom vara 1/ svår att få tag i, och

2/ svår att få att fästa på sulan – få stövlår och vadare säljs ju med filtsulor, och det blir mycket knåp och kladd med slipmaskin och klister...

Lösa filtsulor, av den sandaltyp som Normark säljer, är ett bra alternativ (se FiN nr 4/1980). De är lätta att byta, men även de slits ganska snabbt – de är gjorda av dubbla lager tät, grov heltäckande-matta-material, som är ett bra alternativ till den svåråtkomliga maskinfilten. Själv har jag även provat ett material som används för att täcka golv på inomhustennisbanor – det visade sig vara det hittills mest slitstarka jag använt...

Ytterligare ett alternativ är naturligtvis halkskydd av metall. Amerikanska flug-

fiskare använder ofta sådana, och de har den fördelen framför filt och filtersättning, att de är avsevärt mycket slitstarka och även fungerar på lera och rullgrus och liknande, där filt inte "biter". Men det bästa av den sortens halkskydd jag hittills provat är faktiskt svenskt, en sandal med tjock gummisula med 27 ståldubbar i varje sula... speciellt vid kustfiske på hala klippor är sådana sandaler en förträfflig livförsäkring, för man går lika behändigt som en fluga på även de mest hala och mest sluttande underlag! (De säljs av bl.a. Strömwalls i Göteborg och Fiskarnas Redskapshandel i Stockholm, eller genom Bengt Hellberg, Jordliden 12, 442 41 Kungälv).

De är dyra, men så gott som outslitliga. Ett billigare, lättare och lätthanterligare alternativ har importerats till Sverige av Lato-Produkter, Box 2056, 175 02 Järfälla, och består av en "snabbkoppling" med en gummiring och tunna stälkedjor – man drar gummiringen över stöveln, och kedjorna spänns då i ett kors under sulan och klacken. Det är gjort på ett par sekunder, och länkarna tar inte mycket plats i fiskeväskan. De är inte billiga de heller, omkring 120 kr paret., men torde vara outslitliga, de också. För kustfiskare är de dubbade sandalerna säkrare, men för flugfiskare är "snabblänkarna" fullt tillräckliga och ett bra skydd på hala och lösa sjö- och strömbottnar.

NYHETER FRÅN KARPENS

McMurray Ant

– Detta är världens enda patenterade fluga.

Finns nu också tillgänglig för nordiska flugfiskare. Denna annorlunda myrimitation tas ofta av fisken med "språng".

Mc Murray Ant Svart eller Cinnamon stl. 12–16 7:25/st

Mc Murray Flying Ant Svart eller Cinnamon stl. 16 6:25/st

(Bindbeskrivning på Mc Murray Ants finns i vår nya KATALOG nr. 2)

SPECIAL-ERBJUDANDE

(Obs. begränsat antal)

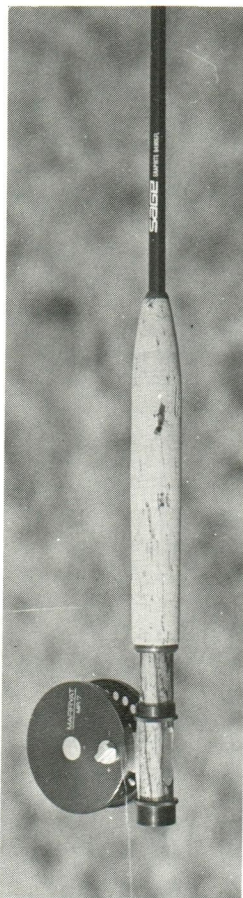
På SAGE-graphite klingor (av många ansedda som marknadens bästa), har vi låtit bygga en alldeles speciell serie flugspön.

Rullfästet är handgjort av ädelträ, matchande den djupbruna klingan. Rullfästet designat i klassisk stil med utfräst spår, slidring och buttcap. I ädelträet finns en metallbricka nersänkt. På den kan namn och spötyp ingraveras. Efter gravering limmas brickan fast. Handtaget av utvald kork i cigarrform. 2 keramiska linförare, resten snakeringar av CHROME-stål och päronögla i toppen av Chrome-stål.

Lindningarna på varje spö är lackat med expofinish. (Levereras i tygfodral). Klingan är identisk med den som används till SAGE-GRAPHITE spön. Spöet kan också fås i byggsats. Mot extra kostnad 25:- och 1 veckas längre leveranstid sköter vi om ingraveringen av brickan.

Specialerbjudande:

SAGE Custom 9' lina 4–5 eller 5–6 Pris: 999:-

THE HUGGER

Revolutionerande NYHET för alla som fotograferar. Tröttar ej nacke och axel. Det mest perfekta skyddet för din kamera, ändå världens mest bekväma kamerarems. Ett måste för den fotointresserade som håller till i naturen. Kan också användas till kikare etc.

FULLT JUSTERBAR – PASSAR ALLA MÄNNISKOR

Den unika konstruktionen med tvådelad sele gör att du kan bära kameran oftare och längre tid utan att fördenskull vara i vägen. Medför att du alltid är redo till "skott".

Återförsäljare välkomna.

Pris 160:-

Nu har vår nya flugfiskekatalog kommit ut. Späckad med NYHETER och intressanta produkter för den seriöse flugfiskaren. Dessutom har vi lagt in ett tävlingsmoment. Katalogen omfattar ca 160 sidor och kostar 10:-. Sätt in pengarna på vårt postgiro 437 25 65-4 eller skicka sedel i kuvert, så kommer katalogen på posten. Vi har numer Köpkort/MasterCard. I vår butik på SÄGVÄGEN 12 i Åkersberga visar vi fiskefilmer på VIDEO.

Öppet: Månd–Torsd 10–18
Fredag 10–19
Lördag 9–13

(Den VIDEOFILM vi visar helst är en fantastisk FLUGFISKEFILM av Goddard och Clarke)

Box 403, 184 00 ÅKERSBERGA
Tel: 0764-214 00 och 214 60
Butiksadress: Sägvägen 12,
Runö Industriområde, Åkersberga

Läsarnas flugor

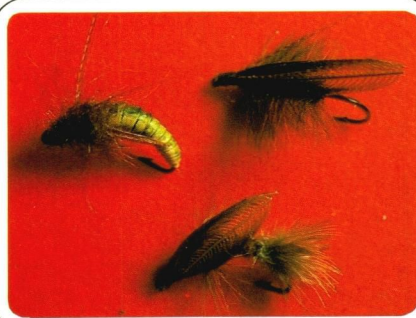
Redaktör Bengt Öste

Kronobergaren – komponerad för öring i Helgeå.
(Foto Kenneth Boström).

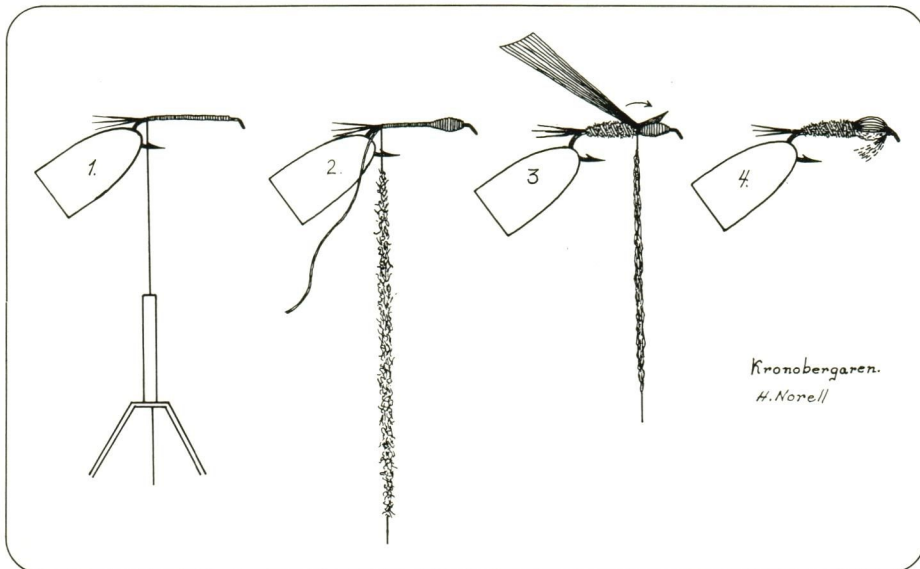

Vapstnymfen – föddes en julinatt för fyra år sedan.
(Foto Kenneth Boström).

Nattsländan i tre stadier – puppa, kläckare och äggläggare.
(Foto Bengt Olsson).

Dags att slutspurta vid städet... med två framgångsrikt testade nymfer och nattsländan i tre stadier!

Lurar Helgeås sluga öringar

Av Hasse Norell

"Kronobergaren" är komponerad av Krister Pettersson i Ljungby. Nymfen har fått sitt namn för att den har fiskat bra i laxöringsförande vatten i Kronobergs län och då framför allt i Helgeå (Gustavsfors fiskevårdsområde), där en stor nymf tydligen är rätt medicin för att lura de svårflirtade öringarna. Den här nymfen gav sommaren 1981 Krister flera fina öringar i denna för flugfiske så fantastiskt vackra å. Bindbeskrivning:

1. Långskaftad krok nr 10. Vassa kroken med ett bryne. Fäst den svarta bindetråden c:a 2 mm från krokögat och linda tätt bakåt till krokbojen. Bind in tre stjärtspröt från fasantuppens stjärtsfjädrar c:a 9–10 mm långa. Låt stjärtspröten spreta ut ordentligt!
2. Bind in en bit silvertinsel och förtyng framkroppen med en rejäl klump koppartråd eller lite blytråd. Dubba bindtråden med vinrött sälhår på en c:a 10 cm lång bit. Använd gärna flytande vax eller "dubbing-stick" för att få dubbingen att häfta vid ordentligt.

3. Linda fram dubbingen till koppar- eller blyförtyngningen (thorax). Följ efter med silvertinslet i glesa varv, bind in vid thorax och klipp av. Fäst in en fjädersektion från kanadagåsens vingfjädrer med den blanka sidan nedåt. Den kommer då uppåt när fjädersektionen viks fram. Dubba bindtråden med gråsvart poly på en längd av c:a 6 cm och linda över thorax. Lämna plats för huvudet! Vik fram fjädersektionen, fäst den och klipp av.
4. Benen av raphönshackel skall vara korta och få. Avsluta med huvud, lacka – och nymfen är färdig!

Fyra års test av Vapstnymfen

Av Hasse Norell

"Vapstnymfen" fick sitt namn en julinatt 1978 efter ett lyckat fiske vid **Vapstälven** i Västerbottens fjällvärld. 1974 upptäckte jag en underbart vacker plats i Västerbotten: **Kittelfjäll**. Här har jag sedan dess varje sommar blött mina flugor och nymfer i **Vapstälven** och Vojmån. Efter diverse funderingar band jag 1975
forts på sid 46

ELBE är sedan många år expert på havsfiske. Vår ambition är nu att bli minst lika bra på flugfiske. Vi har stadigt utvecklat en av marknadens förnämsta sortiment av utrustning för flugfiske.

Titta efter ELBE flugfiske hos din sportfiskehandlare.

Har du ännu inte fått vår katalog "Fiske för Alla" 81-82, skriv en rad eller ring till oss så skickar vi med vändande post. Specialkatalogen "ELBE HOBBY" med allt om flugbindning, spöbyggnad, dragtillverkning m.m. kan du också beställa direkt av oss eller hos din butik. Medsänd 5:- i frimärken för Elbe Hobby.

elbe
FISKE FÖR ALLA

Vagnvägen 6, 432 00 VARBERG Tel 0340. 195 65

Läsarnas flugor

forts från sid 44

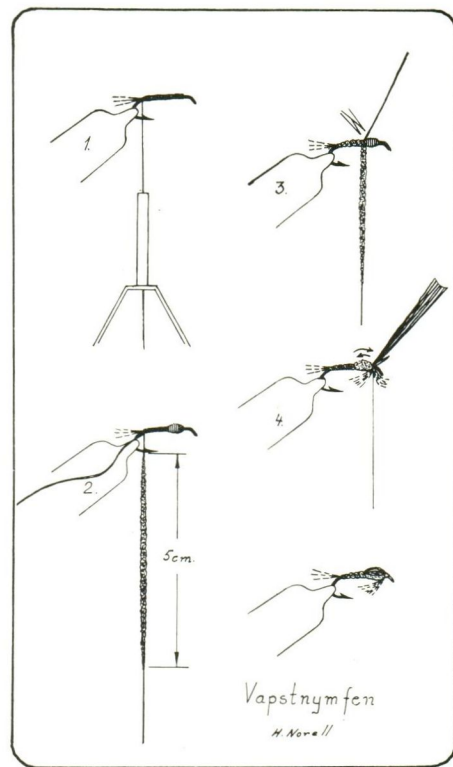
upp Vapstnymfen, och sedan dess har den varit med mig på harr- och öringsfiske i norra Sverige, och åtskilliga fiskar har sprattlat i håven med Vapstnymfen i mungipan.

Nymfen har testats av fiskekamrater med gott resultat. Själv har jag fiskat med den både under hög- och lågvatten och under olika väderleksförhållanden med samma lyckade resultat. Bindbeskrivning:

1. Krok nr 12-14 down eye. Vässa kroken med ett bryne. Fäst den gula bindtråden c:a 2 mm från krokögat och linda den tätt bakåt till krokböjen. Bind in de tre stjärtspröten från raphöhönans brunspräckliga stjärtfjäder med en längd av 6-7 mm för krok nr 12. Dela stjärtspröten vid inbindningen!
2. Bind in en mässingstråd \varnothing 0,15

mm som ribbing. Förtyng framkroppen med koppartråd. Dubba bindtråden med Poly II, färg nr 14. C:a 5 cm för krok nr 12.

3. Linda fram den dubbade tråden till kopparförtyngningen och följ efter med ribbingen i glesa varv. Bind in ribbingen och klipp av den.
4. Fortsätt att linda fram dubbingen över kopparförtyngningen fram till strax bakom kroköglan. Lämna plats till huvudet! Fäst en gråbrun fjädersektion från gåsens vingfjäder med den blanka sidan neråt efter att ha befriat bindtråden från eventuellt kvarvarande dubbing. Gå tillbaka med bindtråden med ett glest varv under thorax, vik tillbaka gåsfjädersektionen och fäst in den framför thorax. Klipp av återstående ända av gåsfjädersektionen. Bind in ett antal ben av raphöhönshackel. Benen skall vara korta. Forma ett huvud av den gula bindtråden, lacka det och klipp av återstående bindtråd.

Nattsländor i tre stadier

Av Staffan Lindström

Ute ved ett fiskevann eller en deilig snirklande elv har jeg i mange år "dratt" mina vårflueimitasjoner. Til å begynne med gikk det tradisjonelle palmer-hackelfluer som skulle imitere den ferdige vårflua. Men utviklingen i fluefisket har gjort det slik at flue en lager gjennom lange vinterkvelder blir mer og mer avanserte, og "bedre" imitasjoner. Hver gang en har laget en ny flue tror en att lengre kan en ikke komme, men likevel spinner det seg på. Det gjør att fjorårets fluer blir byttet ut med nye, ferske kreativiteter. Alltid tror en att en er på den riktige vei. En blir aldri ferdi, aldri helt utviklet.

Hva er å lure en fisk? Er det å bruke ei flua som er så ulik fødeemnet

som mulig, eller er det en vellaget imitasjon som lurar? Mine refleksjoner ligger i att fisken som tok flua som var helt ulik fødeemnet begikk en sjølmord. (Puristisk?). Fisken som tok imitasjonen ble utsatt for en ulykke.

Derfor har jeg laget disse "ulykksfluene". Fluer som har skapt fine stunder ved fiskeplassen og ved bindestikka. Jeg har gitt fluene navnet Keyfarm etter hjemstedet Nøklegård.

KEYFARM VÅRFLUEPUPPE:

Krok: English bait hook

Underkropp: polypropylen (kobber om du vil ha flua ned)

Kropp: latex farvet med Letraset filt-penn, ett imitasjonsobjekts farve

Vingekasser: to hanehackel bundet wonderwings

Thorax: dubbing (f.eks. muskusrotte og selull)

Følehorn: brown mallard

Fiskes best like under vannflata i små rykk med pause imellom.

KEYFARM KLEKKENDE VÅRFLUE:

Krok som foregående

Bakkropp: dun fra nedre delen av et høne saddelhackel - det skal

imiterer puppehuden den prøver å komme fri

Framkropp: brun polypropylen

Hackel: fallskjermhackel bundet under kroken med monofilamentsystemet

Vinger: to hanehackel bundet wonderwings i takform

Fisk denne overflata på samme måte som den foregående. På grunn av krokflassongen vil denne flua få en nær perfekt flytestilling.

KEYFARM EGGLEGGENDE VÅRFLUE:

Krok: long shank 10-16

Hackel: palmerhackel bundet vannrett med polypropylen over og under krokstammen.

Vinger: to hanehackel bundet som wonderwings, lagt i takform

Følehorn: brown mallard

Også denna flua fiskes med "fart", rett og slett imiterer vårfluens bevegelse. Denne flua har fanget mange storharrer. Da bruker jeg å presantere flua skrått nedstrøms med et fallskjermkast, begynn å stripe flua forsiktig over standplassen, ett strip/fritt drev prinsippet. Med fallskjermkastet vil flua komme først inn i synsfeltet, dette kan være A og Å når det gjelder sky og selektiv harr. Dessuten bør fortomspissen være 1 m eller lengre, eller ferdig tapert.

Nr 2 maj 1982

Årgång 4

Redaktör:
Bengt Öste

Ansvarig utgivare:
Nore Sundin

Redaktionskommitté:
Kennet Boström
Preben Torp Jacobsen
Gunnar Johnson
Jerry Pettersson
Nore Sundin
Bengt Öste

Redaktionsråd: Carl Adlercreutz;
Tommy Bengtsson; Jan Forssander;
Nils Färnström; Svend Saabye;
Rolf Smedman; Sten Ulnits.

REDAKTION: Bengt Öste, Nytorpsvägen 27, 135 68 Tyresö, tel. 08/770 04 57.

ANNONSER och PRENUMERATIONER (även uteblivna tidningar, lösnnummer etc): Bertil Ekholm Erb, Box 82, 294 01 Sölvesborg, tel. 0456/107 09.

Prenumerationspris: Från 1982: Helår 110 svenska kronor. I Danmark, Norge och Finland motsvarande priser omräknat efter gällande valutakurser vid prenumerationstillfället.

GLÖM EJ ADRESSÄNDRA NÄR DU FLYTTAR

Vid all korrespondens med tidningen rörande prenumerationer, adressändring etc uppge alltid prenumerantnummer!

Redaktionen tar gärna emot artiklar, reportage och bilder från läsarna. För ej beställt material ansvarar icke.

Eftertryck eller annat mångfaldigande av innehållet i denna tidning, helt eller delvis, är ej tillåtet enligt lagen om upphovsmannarätt.

Flugfiske i Norden utges av Förlagsaktiebolaget Flugfiske i Norden, Box 11062, 250 11 Helsingborg. Tidningen utkommer med sex nr om året, fördelade på tre nr på våren och tre nr på hösten/förvintern.

Tryckt 1982 hos Abetryck, Helsingborg.

ISSN 0349-3849.

Nummer 3 av Flugfiske i Norden 1982 beräknas utkomma i juni.

Tankar på strandkanten

Under den här vinjetten kan kända och okända gästkrönikörer medarbeta. Små filosofiska funderingar, arga åthutningar, tankar och reflexioner kring det där med flugfiske – allt är välkommet. Skriv högst 1,5 A4-papper och skicka in till redaktionen.

Införda gästkrönikor belönas med ett signerat konsttryck av Gunnar Johnson.

To fiskere

En lun majaften sidder jeg på en sten ved stranden. Solen er ved at gå ned bag skovens høje træer, og havet har lagt sig. Overfladen kruses af en svag brise.

Jeg knytter en lille hvid og grøn Thunder Creek på forfanget og vader forsigtigt ud på sandrevlen. Vandet er krystalklart, et par hesterejer bringer sig hurtig i skjul i sandet over havet, stranden og skoven. Det er nu, havørreden skal komme – hvis den kommer, uberegnelig som den er.

En anden fisker har indfundet sig på stranden – også han en stamgæst. Det er fiskehejren, der er kommet for at skaffe mad til ungerne hjemme i trætoppene. Jeg ser tydeligt hans lange hals i det svage lys. Med jævne mellemrum hugger hovedet frem, ryster og sluger. Han har tydeligvis mere held med fiskeriet end jeg.

Men lykken skifter hurtigt. Kun fem meter ude får jeg et godt hug, og løslinen hvisler ud mellem fingrene. Havørreden bliver altid vild, når den har hugget på det lave vand over sandbunden – den vil ud på dybet igen, ud til mørket og sikkerheden. Jeg lader den løbe, føler mere end ser, at den springer, og mærker den orme sig hen over bunden. Men den bliver træt, og i det svage månelys ser jeg den glide ind over netrammen.

Fiskehejren kigger nysgerrigt og nikker anerkendende, da jeg stille vader i land med ørreden. Det er en kort og kraftig hunfisk med et lille velfomet hovede. Vel et par kilo vejer hun helt sølvblank mod den opskyllede tang. Ikke en plet er at se på de brede sider, men jeg ved, at de vil komme frem, om jeg dræber hende. Det har jeg så ofte set. Et kort øjeblik er jeg i tvivl: – skal jeg tage hende eller ej? Hun stirrer misbilligende ned på Thunder Creek'en, hvis gule øje stirrer tomt tilbage. Krogen sidder yderligt, så jeg vælger at give hende tilbage til det grønne hav og de bølgende tangskove. Der hører hun hjemme, ikke her hos mig. Vore veje skilles, og hun forsvinder i mørket. Det kan min ven fiskehejren sikkert ikke forstå.

Jeg har ikke lyst til at fiske mere, sætter mig i stedet på en stor sten for at nyde natten. Luften er fuld af lyde og lugte, månen skinner svagt ned gennem trætoppene. Det er vidunderligt. Jeg er glad for, at jeg satte hende tilbage – hun var ikke min, hun var kun til låns. At dræbe hende ville have været et antiklimaks. Jeg tænker på, hvad hun nu laver derude. – Har hun fundet sig en stime hundstejler eller en flok ålekvabber? Jeg ved det ikke, og egentlig er det også så ligegyldig – blot hun har det godt.

Et par timer sidder jeg og nyder natten. Da jeg endelige bestemmer mig for at vende hjem, kaster jeg et sidste blik ned mod pynten. – Jo, han er der endnu, fiskehejren men han har jo også sine unger at forsørge. Vi nikker forstående til hinanden – i morgen er der atter en nat.

Sten Ulnits

BLACK HABIT

Ny spöserie i kolfiber från Kingfisher...

7 nya fullträffar med s.k. "Progressive Compound taper" – en aktionstyp där kraften i klingan ökar med belastningen. Därigenom ökas också kastlängd, krokningsförmåga och precision.

Varje spö har sitt speciella namn snyggt ingraverat i rullfästets bakkant.

Black Midge	Längd 7'6"	AFTM 4
Black Ant	" 8'	" 5
Black Spider	" 8,5'	" 6
Black Palmer	" 9'	" 7
Black Demon	" 9,5'	" 8
Black Pennell	" 10'	" 6
Black Ghost	" 10'	" 8

Säkert finner du ett eller flera spön som passar just dig och ditt fiske.

Besök din handlare. Förvissa dig - och låt priset bli den verkligt angenäma överraskningen.

RYOBI 255 MG

Jokern i leken...

Ny, lätt flugrulle från Ryobi som matchar lätta spön och linor upp till AFTM 6 och ca 50 yards backing. Rullen har utanpåliggande magneciumspole och en driftsäker, steglös broms. Vikten är endast 70 gram.

Välkommen i leken.

SPORTAG
Malmö